

כל שבהיה נעלה זה העיטה מים, שיוטח המים, שאי אפשר
לדור ואם קדש אחד בן אחותה מועט, אותה ממנו בנה
והוא ששדוהא דאמר, עדינה גו בא שדך זה לאביה קודם
קידוש, דאיכא לספקי, שמה עדינה בששמה והוון זה קידוש
למפרע: מתא ומן שקידשה שלא לדעת אביה: מואת למאמר:
עדינה מים, עם גו המוטל עלה אם עשה זה מאמר הגו
מיעדינה להיות עגו מאמר, ואינה מואת לזיקתו מכל מקום
עשה זה מאמר דאי עליה גו לא חליטה לזיקתה אותה חליטה
איה זוקקתה להיות מואת עם החליטה והשתא מפרע למנה
ואזיל כיעד: עבד זה מאמר דקום לך ביצמות העושה צדקות
מאמר וזה לפיכך בלא ששה עדינה גו למאמר והליטה
לזיקתו זון שקידוש, שלא לעשת אביה עדינה עם מים, עמה
שמה לא עדינה האב לא בקידוש ראשו, ולא בקידוש ששמו
ולא היתה עדינה לא גו ולא חליטה והרואה שהעדינה גו
שהקידוש, גמולי, ה, ואי קידוש, תפשי, בן באחותה כשהיא
עדינה מים, יחוסו קידוש, אחותה ויציאה בנה, והקשה בנה
שמה עמה לי, שמה לא עדינה האב בקידוש ראשו, אפי'
עדינה בשלאשו, אם לא עדינה בששש מים, זה גו וכל דאי
בן, גו תפשי קידוש, באחותה דקידוש, תפשי, באחותה עה
כדנח, והרואה שהעדינה גו, יאמר גו גמולי האב ואין
קידוש, תפשי, באחותה ועדינה מים, ותירץ שמה לא
עדינה בקידוש ראשו, כדנח, וכל התוספת פי הכי לא
מיבעא אם עדינה האב בקידוש ראשו, דקידוש, תפשי,
באחותה אלא אפי' לא עדינה האב בקידוש ראשו, דאיכא
השתא דקידוש, שני הוא קידוש, על ידי דמי מצמיה זה כי
מים, דשמה בקידוש, שני גופיה לא עדינה ויאמר, א, קידוש,
תפשי, בן לא מים, היו מים, למימד הכי: הכל יודעין

שאפילו חליתיה חליתיה נמורה קידוש יתפשי נאחותה נאחות
 חליתיה מיעה מסורה לו לא מדברי סופרים כי שנה לביבנות
 שנה החולץ לביבנות ונשא אחיו את אחותה ומתחולצת ולא
 מתבטלת המגדש אשתו ונשא אחיו את אחותה ומתחולצת לו
 פבורה דהויא לה אחות גרושת שהיא עדות לו בחייה ועלמיה
 זו אמרית לה כששנה לו ל ממשנה זו אמרית לה דאחות
 גרושה היא עדות מן התורה אבל נאחות חליתיה מיעה לא מדברי
 סופרים אפי' מיאון אינה עדינה שאי' מעשה קטנים כלום אחר
 אביה ואפילו שידכן תותי יניפי אילני עפצפה שהמניע עדינה
 לשנה אחר מזה לאותנות על גבי זית הבולט לרש הרב
 לשנה תחתיהם מפני החמה בדרך לבראי בתך לבני אפילו
 דאם צדקת שתקדשה שנה לעדת אביה שמה נעיתה חלצת
 נעיתה חלצת אמרו שמה נעיתה חלצת נעיתה חלצת
 שנה מדעת לא אמרו דאם נעיתה חלצת בכל דהא נחיה
 דאם למיתב טדן אבל גברא דייק ונסב וצ' אינה נעיתה חלצת
 לתקדש לא משה שנה בשליחותו ודינא ארעא ארעא נעיתה חלצת
 ונחיה לו דענת שהוא חפץ בה והוא נעשה לו שנה מיהו
 וצ' לאדם שנה נפשו מר' רצונא נעיתה חלצת שמה נעיתה חלצת
 דאם סבר לה להא דרב ושמא לא נעיתה חלצת שמה נעיתה חלצת
 האב וכל שכן שמה נעיתה חלצת שמה נעיתה חלצת
 אפי' נעיתה חלצת וכל לרועה דנעיתה חלצת וכל לרועה חלצת
 הוא דנעיתה חלצת איה אמרה לתקדש וכל משה חלצת
 אמרה נעיתה חלצת נעיתה חלצת והוא חלצת שמה נעיתה חלצת
 נעיתה חלצת והורה לה לתת לקדושה ועשו קדושה חלצת
 חלצת וזימנה לתקדש שנה עם קדושה חלצת ושמא נעיתה חלצת
 שהיו חלצת נעיתה חלצת נעיתה חלצת נעיתה חלצת
 לא תיכל חלצת קידוש מאות קדוש שמה נעיתה חלצת

ידברו כזכ' ולא חישין, דהא שמוא נתרצה האב דלא הדר ביה אב
מדיבוריה שנתניה ואמ' לקדשה לקרוב שלא שטן וקידוש קרוב
שלו לא תקידושין, דבא אמי טעמ' אחרין דודאי לא נתניה דכיון
דטרה האי אבי הית' לעשות קטורה או לקרוב שלא שטן
מפסידה דלא טרח' לעשות קטורה: לאכיון כיון דאורי' לה
לא הדר' ולא חישין לשמוא נתניה: ולדבא כיון דלא טרח
נש' למי שמוא חזר בן ממה שנתניה לקרוב שלא שטן שיתנה
לו ונתניה באי' לקידושין, שקידוש קרובו ודבא פסוקים פסקין
שפסק הרב דלתהיל' כרב' (שמואל) ופסק קרב' משה זל' ורבא
יוסף בן מנאש חשש' לדברי רב' שמואל ולא דחה אותם ממשה
כי שא דיהקא וממה ששמואל ונתא אכיון נרצח על דעת רב' שמואל
ורב' שמואל פסק כרב' שמואל וכו' רב' ציון בן מנאש פסק כרב'
ושמואל אוכלת בתרומה אם כהן, הוא זה ואעפ' שלא היתה
חופה זו לער' ואמור' רבנן אמי' משה אוכלת בתרומה עד
שתבט' לחופה זו הואיל' וקידשה לדעת חו' חופה נמי נחמ' לה
עד ששמואל שיבט' וימחה: ומודה רב' אעפ' דגבי תרומה נמי
ליה שנתניה בחופה התם הוא דאי נמי לא נתניה אכלה
מדאורייתא: דארוסה צריכ' אוכלת בתרומה דבר תורה אכל
לעצ' ירושה דבעל' שאר מורה דאינה לא כארוסה ואם
מיתה אינו יורשה דכיון דמספקא לה אם נתניה בחופה אם
לא אוקי' במחנה בחזקת מירה איכא מח' דאמרי' לרב'
הוא רב' חננ' היתה אוכלת ראשונה אוקמה ר' אמי בגמ'
אבא דפיא דחשיב' ליה כלל' דקתני בזה וכו' וכו' וקאמי
אינה מקודשת עד שיהא באחת מיה' שזה שוה פרוטה ופיל'
ל' אמי עד שיהא באחת מיה' עד שיהא באחת מיה' אכל' בראשונה
אעפ' שיש באחת מיה' שוה פרוטה אינה מקודשת דכיון דאורי'
לא נמד' עד שתקבל' כולם והיא כבר אכלה את הר' אשנה

קודם שתתנה אותה בקידושה היא לה ראשונה מלוה גבה וכן השניה
והמקדש במלוה אינה מקודשת / אי איכא באחרונה שזה פירוט
המקדש דהויא לה כמקדש במלוה ופרוטא והמקדש במלוה ופרוטא
קיימ' לך דדעתה אפרוטא ומקודשת בגמ' אמ' רבא לא שאלה דאמ'
לה בזו ובזו אמ' לה באילו אבילו מקמי תא נמי מקודשת כ"ק
אכלה דפשה קא אכלה פי' מקבלת ראשונה לא במה ליה בתורת
מלוה דמשגמר הדיבור הקנס לה בתורת קידוש' וכי אכלה גידה
אכלה: מתנה התקדשי ליוכו ל' שמעון
אמ' וכו' ומקמי' תנ' ולית ליה ל' שמעון יי' ועמיצ' חומץ חומץ
ועמיצ' יי' שניה יכו' לחזור בה פי' המוכר והלוהק ומשנה הויא
בבבא בתרא ולא פלוג' ל' שמעון אמ' איכא דניחא ליה בחללא זלמ'
ניחא ליה בחמרוא הכא נמי איכא מיא דניחא לה בבספסא ולא ניחא
לה בבבא' ומסיק רבא הכא במאי עביק' כג' שאמרה קא מלחה
תא ותכליל קידושי מופלוגי' שאמ' ל' התקדשי ל' בדינך של כסף
והלך ונת' לו דיע' שלזהב מיי' סבר קפידה פי' תנא קמא סבר קפידא
הוי' לא היתה חפיה לא בשלכסף ול' שמעון סבר מידא מקום רוח'
לו אף אם לא ית' לא כסף קבלהו' ומיהו היכא דכונאי איה' אפה
לא פלוג' ל' שמעון והאי דתאמ' דנמיצ' דמשגמר עתה נמיצ' והאי
מיעיקרא הכי הוה עייר בבבבא: כשנת' ל' ליה היה יעיר
בסמרטוט ומימח' ל' לזהב: גמ' ית' דנ' התקדשי ל' כסף
זה תנ' חדא כו' וזמה שכתובו ותנא כו' ולא כמה שכתובו ותנא
כמה שכתובו ולא כו' לא קשיא הא במי' הא הא במי' הא הא במי' הא
פי' הא דתנא כו' וזמה שכתובו דמשגמר דנשגמר זכר ומימח' רפין
לשון פרוטה' הוי' היתיר העשוי' להסתפק במי' כגון מ' מ' מ' מ'
כל' להאמר כו' ויטהר מל' יתיר' שהיא השמ' ויש מפרשין
יתירא היא יתר דגם שעשוי' לימים רבים למכל' כו' והכוס יתיר' לו
לשמרו' והא דתנא כו' ולא כמה שכתובו במי' א שהיה מל' מים

דלא חשיב ולא היתה דעתו אלא על הכוס והוא דתנא נמיה שבתוכו
 ולא כדאמר רבי ששני לאתרוג ולהחזיר הכוס לבעליו שפחה גדלה
 ודלת שער שלגנים כלבי היה להתקדש בו אעפ"י שהטעם אינו
 הדבר כמו שאמר אעפ"י אינה מקודשת וכן היא שהטעם וכו'
 ואמר הוא כלבי היה לקדשה אעפ"י שהטעם אינה מקודשת
 דדברים שכלב אינם דברים
 כגון התקדשי לו בכוס זה שלי ונמנעא שלדבש בדיע זה שלכס
 ונמנעא שלחב או כגון ששני ונמנעא עשירי הא דאמר ל שמשון
 אעפ"י שהטעם מקודשת דמסתמא נהא לה אבל בשבחה יוחסין
 כגון שאמר לה על מנת שאני לוי ונמנעא כהן שקדושתו יותר מלוי
 מוסמא דבש מכדעא לא בעינא מוטעל הגדול ממדת הגדול אינו
 חפצה שאני יכול להלך בו ומשלח זה כלמי אינו דושה להינשא
 לאדם שהוא חשוב ממנו שמתגאה עלי עד שיקרא ג פסוקים
 מתרגם אות תרגום דיד תרגום של אונקלוס הגר' דמזל יעריך
 שיקרא התורה ויתרגם אותה תרג' אונקלוס הגר' והט מילי דסג
 בג פסוקי ותרומ' ופיר דבט משה והט מילי דסג בטהר
 בדוקא בדיקוקיפה הלכות המשה כולה ותוספתא דמזל זה
 תספ' של חייא ונראה אן של אן שפיה בשמשו ב' עשאי
 ב' זמא תלמידים ובהורים ולא באו לבלל מיטה ובימיהם לא
 כמותם בתורה כדתגא משמת ב' עשאי בטלו התקדש ואפילו
 נמסכתא דכלה שאינה עומק בדיקא היא וכך היא שניה כלה
 כלה ברה אסורה לבעלה כגד הוכן קל ח פיר המסכתא שמקמי
 אותה ככלא שלאדר או ככלא שלול שכך היה המנהג לעשות
 דאילו שני חדשים מסכתא יחעה שגורס אותה הכל דבר חסמה
 מילתא דתגא בסבא אינו אומר כאבד שהיה גבור ביותר דכס
 כדרא שיתרבה במדיש ולא לבדדים המלחמה זה אבד אמר
 יוס' ב' ל' יוחנן טח ל' נאדם להזיז כותל שבני שש שש אמות

ולא להזיז אחד אשלאבגר וכן אמר נאור היה כמותו כל אשלאבגר
אמרדי בנסכרת ומא שהניה לו אמרין אלך ספיעות בים ובעדן אלה שות
ביבשה לילמדך עזריה תדי סר לפי שגלי הוה מעשר כל שנת
מבדלי ארט מוסר עשרו למהנה אותם ממנו אמרין לרשע גמולו ילד
למלך אפי' רשע נמור הרי זו מקודשת מספק שמח הרהר בטובה
בדעתו אפי' ידיו גמור מקודשת למלך הרי זו מקודשת מספק שמח
הרהר על בדעתו שיעל גדול הוא ומשהרהר לעבוד בלבו יעשה
רשע שילפ יפתה לנצחם וכן וכת למען תפוש את ביתי ש בלס
אדעתא למסקן ואמר ולא עלה ובעידא דזבי לא אמר אדעתא
קא מזבינא ואפי' פריש בשעת מכירה אדעתא למסקן קא
לא הוו זביני דהא אדעתא דהכי לא זבי' שיהא דר כא בלא תלקע
ורבים שכלב אינם דברים והמכר קיים אדעתא למסקן ופריש על
דאדעתא דהכי עבד: ולא איתדר ליה לא היה יכול לדר אן מחמת
חוסר מזונות או לא מינא דירה: והא לא איתדר ליה והוה ליה כמאן
דלא מינא למסקן והדרי זביני: והא סליק ליה ולא הדרי זביני אדעתא
למסקן לאדעא דיש' ופי' שעל דעתך עשהו או בעי סליק ודריה
מילתא ולא בטל זביני: או בשי לא סליק מי אמרן מאי ביניהו כ"ז
דלדרי לישט לא הדרי זביני מאי ביניהו דאיתליד אונסא
אמ' שהיו לסטים בדרכך ללשנא קמיה לא הדרי זביני דהכי קאמ'
אי בעי מיטרח ואהדורי בתר שייך רמא הוה סליק ללשנא בתריה
אונסוהי קח מתמיה ומשמע שלא היה לו שום עיכוב אילו היה לו
ע' שיכוב הדרי זביני וכן פסק רבנן יוסף פלגא חל כלשנא בתריה
דאי איתליד אונסא בזאורחא לא בעי למיסק והדרי זביני אמר
לח ול' פירשו לתפך דאי איתליד אונסא בזאורחא ללשנא קמ'
דאמ' רב אמי' או בעי סליק דח לא מינא סליק והדרי זביני וללשנא
בתר א' מתמיה ואמ' אי בעי לא הוה סליק ואמ' דאיתליד השתא אונסא
בזאורחא זבינה זביני ולא הדרי:

מתו

איה

[illegible]

שליח במיתא דקיימא קמיה: בדבר שהוא ראוי לו אבל בדבר שאין
לומר משום שנים: לא מסיק מדעתה אמינותא דלא קמיה קמיה
וכי אמר לשליח צא וקדש לי אשה אכתי לאה וסתחול לא קימי
קמיה הולך דהלכותה: מתע
סבלות
דוועט שדרך חת לשלוח לארסות: אינה מקדשת ולא אמרי
יודע היה שאין קידושין קידושין וגמר ושיעור סבלות לאם
קידושין לא לא אמרי מחמת קידושין הראשונים שיהיו: וכן קטן
שקידושין ושלם סבלות משהגיד
גמ
גמין בגי' וידיכ פיר' עדיכ למיתע שתי נשים צפונות
או אחת צפונות משה פרוטה וקטן שקידושין ולא שמועין
דסבלות דבדבר הכי לא לקידושין דאי אשמי' שזה פרוטה
אידי דקא נפיק מינה כמונא טעי אבל פחות משה פרוטה
איב' אדם יודע שאין קידושין תפסי' צפונות משה פרוטה וכן
קא משדר סבלות אדעתא דקידושין קא משדר ואי אשמי'
הי תדע דבי פרוטה לפחות משה פרוטה דלא קים לה לאנשי
אבל קטן שקידושין דהכל יודעין שאין קידושין קטן כלום איב' כי
קא משדר סבלות אדעתא דקידושין משדר קטן: חושש
מן שידוך באשה ונתינת וקדם ושיעור סבלות בעדים חושש
שמוא קידושין ה' ואם נתקדשה לאחר ידובה ג' מ' הרמ"א
כך פיר' ד' ש' וכך פיר' דב' נשים חוששין לסבלות אשמי'
שאי' לשם קידושין כלל: ויש לפרש בגמ' דאיבא עדי סבלות וליכא
עדי קידושין חוששין אע' שמוא קדמו הסבלות קידושין גמורין
ואם מתוונס לו אחי' אינה מותרת לשוק לא בחלי' והי' מיני
בשטות האיש כי קידשתו בפני עדים ומתו או הלכו למקדשת'
או מתהאיש ושמוא קידושין ושמוא קידושין תווס' הסבלות אבל
אם האיש והאשה שניהם מודים דלא הוו קידושין ביניהו אין
חוששין לסבלות אי' גמי אם טועט כי הקידושין לא היו צפונות

שדים או צפצפה אחד איך חוששין לסבלנות שכל המקדש בעד אחד
 חוששין לקידושין ואפי' שניה מוכרין ואסתי' אמר דכפסא בארעא
 וכן ומקדשין צבא מקדשי והדר מסבלי פשיטא דהיינו לומר
 ומתירין לא עריכה דרובא מסבלי והדר מקדשי ומי שטח מקדשי
 והדר מסבלי מהו דתימ' לא נחוש למי שטח קמל דהיינו למי שטח
 דאטע' דבכמה מקומות סמכין ארובא להקל הכא הואיל והדר
 משום חומרא דאשת מיש חיי שו' פיר' דלתם לגידסת דאטע'
 וכך נראה שגדס הדב ז' מתע' באחת כח
 הרי שתי מקודשות אינן מקודשות איך אחד מה עריכה ג'
 וענ' מפ' בג' בדב' דאמ' דבה כל שאינו בזה אחד זה אפי' צבת
 אחת אינן פ' שאם היתה אחת משתי אחיות אשתו איך קדושי'
 תפס' צאחות ואם צא עליה עמ' כרת וכיו' דבאחות אשה
 לא תבי' קידושי כי קדושה כי הודי נמי לא הו' קידושי וסברא
 דכל שאינו בזה אחד זה אפי' צבת אחת אינן ושנ' שית' היתה
 בג' מפ' מאי אתא לאשמועי' ג'
 שאי' מקודר' צביאה קידש אחת משתי אחיות ולא פיר' איזו הית'
 דאי' יכול לטא אחת מה' דסמאן הו' אחות אשתו אמ' אפי' הו'
 קידושי ומתע' הכא מתירא אל' בה ומקדש אשה וצבתא
 ואחותה שחת אינן מקודשות הא אחת משניה וצבת אחת מקדשה
 ואחותה מקודשות ואם אמ' הרמיהוה מכס' לצ' מה תיקדש' אינ'
 מקודשות ומעשה נמי בחמש נשים ובה' שתי אחיות ולתק' אחד
 כלכלה שלתאמנ' ושל' היתה ושל' שית' היתה ואם הראויה
 לביאה תיקדש' ואם חבלי אינן אחיות מקודשות ומשום דקדש'
 לה לאבי' סיפא דמתע' מתירין לה להכי דקדש' סיפא אמ' חבלי
 אינן אחיות מקודשות והכי דאמי' דאמ' דאמ' דאמ'
 להו' קולכם קני את וחמור הוא ומתחמור למ' קני לא דאמ' צ' אחת
 מכילתם דלא את וחמור הוא דאמ' קידש' זו לא קידש' זו וקדש' אינ'

של חותא מיקא כיון דשדא עברא דהא הכא בקידוש יחלל השטות
 תורת על ידין שבתותה וקתע הא נכריות מקוד שור וכן צבי
 ואיך מאי היא ומהדר קידושין שלא נמסרן לבימה ומתעשה וחסד
 כי אמאי לא נקט רב צדיה לא תלת לא שבה נמילהא מילתא
 דשם ממיתע דקדושין שלא נמסרן לבימה הוון קידושין ומתעין
 מספקא לה או כמביי או כרביא טלמ מספקא ליה אבתר דמא
 דאבי דהדין מתע ליביה ושם מיין קידושין שלא נמסרן לבימה
 הוון קידושין או כתרומת דתריין לה רבא מליביה ושם מיין דלא
 הוון קידושין ולדבי אמר רב שמעון כינה ממיתע ארבע דושי
 קידושין שמיין מסודין לבימה שמינת מינה מכלל דהיה לו לפרס
 די מינה שמינת מינה אי הוון קידושין מי לא הוון קידושין
 וכן אמר ליוחנן דגזל שבידו אינו ממונן ואותביה עלה עלרב
 ועל ליוחנן חסם יהיב דמי על כרחו שלבשל חסין בגל דידה
 כיון דקבלתה אחילתיה ולקמיה פריך הא רב נמי בגל דידה קא
 דהא מתע בגל דידה דקרב שלה קיתה ודייק רב מינה דאיה
 אי לא דשביעיתיה הוון דשדיך הוון דקרב מקודש בישליך
 מקמי הכי ונתרעית להתקדש לו ופיקבילתה לגל דידה בשם
 קידושין אחולי אחילתיה: מושבא ספלי רב כלי גדול שלמים
 שהכרחיט בו כלום מאישי כולא: דל מאשן בשוד טהרות
 ומיתע לה בגמ: בה גזל: דאמי סתם גזילה וכו' וכו' דהיה
 גזילה הוון בידו הוון מינה מקודשת: במיזא דשמיך דאשד
 שהו בשותפות ולתא אחד מיה שותף צלח חלוקה וקידושין
 ליה דרבא אמר ליה מאי פלג לך כלום: מינה מקודש: אבל כשם
 אמורה שדרך הירק להיות מותרת לא גזל דושו והוא אדון כל
 שור לא אמרו כלך אינך יפות שיקעיל לכו שגזל את שבתך
 שלא כשור דמי: גלי דעתיה דנחא ליה אינך יפות שבתך
 דנחא ליה דהא ליתרם הם עומדות מכלל עמי שגזל לשמינו

מטעם כי סופא הוא דקאמי ליה ולא נכסיף אבל לאמר לא נחלא ליה
המקדש בערלה וכן כולה אומרת
נענו וילך לה נבא לכולה דאסיורי בהנאה גדולה מדרגת ועלתם
ערלתם ערלתם לרבות כל הנאות שאסורי כלאי הכסד דכתיב
פ' תוקן מ' דל' לשיפה קא' ובשור הנסקל דכתיב ולא יאכלות
בשרו וכר' איתנו אמ' ל' לשור דאמ' כל מקום שנאמ' לא יאכל
אחד איסור איתנה ואחד איסור הנאה משמע עד שיפיקו לך
הכתב בדרך שפרט לנבילה ולשגלה עדשה אמרי דבי ל' יאמר
כל זה בקדש שים ובעפרי מיטריב' והאזנה אבל המוסדות
שלא אמרה תורה שלה לתקלה וילף איסורא דאזנה דאמ'
מכשיר ומכפר פנים פ' מכשיר בפנים אשם מיטריב' מכפר
פנים כל הקדש בטור ואמ' מכשיר ומכפר בחוק מכשיר בחוק
עפרים מכפר בחוק עולה עדשה מה להל' פנים עשה לך
כמכפר אף כח בחוק עשה בו מכשיר כמכפר מה עולה עדשה
אסורה בהנאה אף עפרי מיטריב' אסורי בהנאה וצושיב' אסורי
דאמ' קדש קדוש יהיה גדל פרע ש' ר' גדולו יהיה קדש כלום
להכי כתי קדוש חס' ל' למדרש כיה קדש הוא ומקמי צמי או מה
קדש תפס את דמיו ויניח לחול' אף ח' נמי תפס את דמיו
ויניח לחול' ומתריב' מידי קדוש קדוש קדוש קדוש וצפרי
חמוד אוקמינה לאהר עריפה אסור בהנאה לדברי הכל ואפי' לר'
שמעו' דעמ' פטר חמוד אסור בהנאה דכדי ל' יהודה ל' שמעון
מתיר בהנאה וצפרי בחלב מדכתי' שלשה פעם בתורה לא יבטל
גרי בחלב אמר אחד איסור ביטול וא' איסור אכילה וא' איסור
הנאה ובחול' ששעחטו בעזרה דכתיב ירחק ממך המקום
וצבתו ואלתה מה שאתה זוכה ברחוק דהיי' בחוק אתה יוכל
וא' אתה יוכל מה ששחט בקרבן דהיי' בעזרה ומסיים בהיכל
למי שחט וחס' שחט ישיבט לפי כלל' חל' לכלב תשליכו' אורו

אמת אתה משליך לכלב ואי אתה משליך לכלב חולו ששחטו
 וכלב מפלג שפיר: ^{גמ'} מנא לך דכלב חולו ששחטו
 בהנאה אם עבר ומכר דלא חייב איסור הנאה על דמיה: ^{גמ'} מדג' קמ'
 גבי על והיית חרם כמוהו כל שאר מזהה מימנו הרי הוא כמוהו
 שחם מכרה דמיה כמוהו: מכלל דכל איסורי שבתורה אם עבר
 ומכר דמיה: ^{גמ'} מותר: ונלך מיתה: ונלך מיתה: ^{גמ'} דבג' אב גמ'
 לשאר איסורי שבתורה שיהו דמיה: ^{גמ'} מקורי: שטעני דבג' אב
 לדבר א' לשוקר על ושב שית הוא ודמיה ואי למדי מזה דאם כן
 דאחד יתא לכלב האחר היה לומר כמנא ומה הויתך לא עלב
 בא האחר לומר כי אי למדי כמנא אף שביעית תפשת את דמיה
 וכלב כמדיק דאחרו: ^{גמ'} אחרו: תפס דמיה שית ופרי עיניו
 ואם תאמר אמאי לא חשיב פלוגל ומתב וטמא וחמץ ^{גמ'} דבג' אב
 שהפילו דקמ' ל' צפרק דתרי מ דתמורה דיקצרו וכלהו עמי ^{גמ'} קמ'
 בהנאה ואי תופשי דמיה: יש לומר דתא ושייר: וקמ' ל' דאם
 קידש באיסורי הנאה אפי' דבג' כמא חמץ בשעה ששית ביום
 ארבעה עשר אינה מקודשת וטעמא מפלוגתא דבג' קמ' דפסחים:

סליק פירקא

מקודשת לשט: ^{גמ'} לזה שקידשה לעצמו
 ואינה מקודשת ואסורה לשטחם: ^{גמ'} אלא אם כן נתהוה לו ולא
 אחר מקורה עד שיתא שטחם לו: ^{גמ'} וכלב מפלג טעמא דתורה
 לא תאכל דבר ומה דשמו קידושיה: ^{גמ'} וזר פסל דקידושיו מתבטל
 בה: ^{גמ'} דתורה וכלב: ^{גמ'} נמי לא מאכל דתורה דשמו אינו
 קידוש: ^{גמ'} ולא קט' כמא: ^{גמ'} מה ששעה ששוי
 שמקודשת לו לחצרו לא שנהגו מנהגו: ^{גמ'} ואסור לעשות
 וכל העושה דבר זה וכו' ומה בן בשאר דברי מקח וממכר נקרא
 דשע וכלב: ^{גמ'} כשי ותא דידך אמא לא תא לא שנהגו מנהגו: ^{גמ'} דמא
 ומה דר נמי הולך דקתע מתענת: ^{גמ'} הולך דמא ומה: ^{גמ'} ובעי נמי דבג'

מאי שנה הכא דקדש האומ' לשלוחו מא קדש לי ^{פלגית} ^{מקום פלו} והלך וקידשה במקום אחד אינה מקודש מא ^{מקום} שנה
התם דנקט לשון שלוחות משמע ששלחו לשם כך והכא דנקט
חברו דמשמע שלא שלחו לשם כך אלא מאס כן ידמו לו דקדשה
ומהדר תלמודא הכא רבותא קמ"ל והתם רבותא קמ"ל הא דרבותא
קמ"ל דאי תנא שלחו הוה אמינא שלוחו הוא הווי רמאי דסמכיה
דעתיה דסבד קא עבדי ל' שלוחותא ^{לענין} מכל חברו דלא סמכיה
דסבד לא עבדי ל' שלוחות אימ' לא הווי רמאי קמ"ל והתם
רבותא קמ"ל דאי תנא חבירו הוה אמינא חברו הוא דכי תד' אה
במקום אחד אינה מקודש שת דלא סמכיה דעתיה סבד לא טרח ל'
טביל שלוחו דסמכיה דעתיה סבד מטרח טרח ל' אימ' מרש' ^{מקום}
הוא לו כלום אם תמיאנה שם קדשה לי שם ואינו מטרחה ל' כך
למקום אחר' ומיהו אי עבד עבד' קמ"ל לא יהבוה טהלה ל' עבד
עבד ומקשינ' אי בעי ליה לאודועיה להויעיא עימא ממועה ^{רמאות}
רבה בר בר חנה איכא מאי דגרים רבה בר בר חנה ול' רבה
בר חנה דרבה בר בר חנה היה תלמידו של ר' יוחנן בר מנסי ^{בר חנה}
תלמודא אמר רבה בר בר חנה אבי ל' יוחנן ומסתמיא לא היה ^{עשה}
מתירב שלוחו שהרי רבה היה גדול מל' יוחנן בתורה ובשנים ^{לרבי}
גרים רבה חנה שהוה ב' אחיו של חייא והוא היה גדול מערב
ועשה להוראה קודם לרב וכלל היה חולק לו כבוד כד אמר ^{ספד}
ק' דסנהדרין: באמ' באלמי הוה דק' עה שלב על' זרז' עול' עיה
ואי יעוה כל אדם לתקנת' קדש אי עולם: מהפך בהוויא מר' בא
מחזר עליה לתעוה: קבלה תיב' עליו ספד דברי טענתו ל'
זידיא: לרגל כשדורש בה לכותה רגל היו מקבל' פני הרב: ע'
המהפך בהררה מחזר מחריה לזכות בה מ' והפך ל' מ'
ל' בעל הבית: נקרא רשע שיווד לחיי חברו: לא הוה ידענא
גדול מתעסק בה: דאר בא קבייתא היא וזו היא ראשונה שנתחתי

ממלוקם ולא מסמנא מילתא אינו סימנאוב שימכוראם
דא שוץ אד שא דרבנן המקור לעדחים פים
וכהאזא לאשה וכו' בת יוש לעה תאכל בתרומה פ' מקודשת
שקדשה בתוך ל' קידוש גמורין דאם הוא כהן וחוא בת ישראל
אוכלת בתרומה דכל וכו' כי יקנה נפש קטן כספו וכו' לא מיהו
בתרומה של אחרים גזרו על נתיש של אחרתאכל בתרומה עד
לחופה וכו' מפ' בזה צבטבות ואעפ' שתאכלו המעות
ליום דבי בעי קידוש' למיחל ליתנהו למעות אפי' הכי חילי וכו'
מפ' דהי' אורי לאו למלוה דאמו' דנימי המקדש צבטה איהו
ולא לפי קדו' דמו' דנימי אפי' לא שתתיר בו שזה פבוטה איהו
כד אמר' בהאיש מקדש' לפקדון' לא רמו פקדון' דרש ונתן
קרא מילאכל' והע' ברשותא דידה קא מילאכל' למלוה גמי' לא רמו
דמלוה להויתמה עתה' מיקמי דעתהו קידוש' וכי אמר' לה
התקדש' לי זהו לאו דידיה טהו' ולא מידי יהב לה מכל איני לא
ניתב לה להויתא לא שלמות שתתקדש בה וכו' אכלה דידה
אכלה ולפי מתי' זמנא מיקדשה לא ביא אחר וקידשה
בה בתוך ל' יום אמרה או אפשר' לה ל' יוח' אפי' חזרת
עדיבה מוכחו גא' דדיבור היה שאמרה לה ואתי' דיבור
ומבטל לאותו דיבור ומפ' בזה דסבר ריש לקיש דענת' מ' שנה
לד' אשה כי מעשה דמי' ואעפ' שלא חלו מידהו משה
לחול אחר ל' יום ולא אתי דיבור דחזרה ומבטל מעשה מכל
דיבור ודיבור אתי דיבור ומבטל דיבור' והא' שמעתא דלי יוחנן
וריש לקיש' וכו' הוא שנתנה וכו' משנה היא לקמי' בפרק בער א'
וחזרה בה ב' צפני השליח צי' שלא כספו' איהו חזרת' וכו'
מויתב לה לריש לקיש מיהו דתנ' היאולת גא' לא שנת' והע' ג'
בשלה מ' אשלה אחריו שלח ואמ' ל' אש' שנת' כך בטלחהו
הרי הוא בטל אעפ' אתי דיבור ומבטל דיבור' וקם בתו ובתא'

ואם בקמיתא כלום לא מבטא הא דתמי לה דב ציד דתית שות
לא הוי כמנעא דאית דיבור ומבטא דיבור שא אף הדא שותא
דאיכא למיכ דתני נחמ עות ליד אשד כמנעא דמי אפי הכי את
דיתר ומבטא דיבור לעולם דבי קידושא שני פטיה היתה ואי
קידושין בטל לאהר ליום שהרי נתת להם לחול בדרך ליום אחר
כול פטיים מקדושי ראשון ושמאל אבי מקודש לשני עד
שנים יום שהוא בה פטיה ולאחר ליום פקטי קידושי שני
וגמרו קידושי ראשון מקודש ואינה מקודש לעולם ואפילו
לאחר ליום אומרת בספק קידושי שניהם ואסורה לשניהם
גממ האחר וטעם משום דמספקא ליה לרב האי ולאחר ל
יום אי תמא הוי כלום אם לא אחר כי בדרך ליום הן קידושי
מבטא וקידושי ראשון חילי קידושי שני לא חילי אי חזרה
הוי ממאי דאם מבטא וקאמי אינ אומ' מבטא לא התקדשי
לי לאחר ליום וקידושי שני חילי קידושי ראשון לא חילי הולכך
היא בספק זה אסורה לשניהם עד שיתק האחר גמי ואי שחר
אסורה עד שיתק שניהם גמי ושמאל אמ' וכו' פטיטא ליה
דמא הוי ואינה בספק אלא עד ליום שמי ימות הראשון
ולא יגמרו קידושי ונמיתא קידושי שני חילי למפרש עלמעת
מתנ' הדי את מקודשת לי בפרטא זו
שאת לך מוחתם זו עלמעת שאת לך מיכא ועד ליום וכו'
בג' פריך פטיטא ומתבין מהו דתמי לא תמא הוי אלא
לחזרה קא איתא מכל פ' לא קפידא אלו יום אם לחזרה
קא איתא קמלי הדיא עלה שאלה מיתב מקודש כלום אם
איתא והדיא לה מיתב שמי ל' עלה שאלה שפטי איתא מקודש
לא תבונת זו אם לראות משל
רב הונא אמ' מתנ' דקתנ' וית' והוא ית' תמא הוי לבשיריט
ית' וקידושי חילי למפרש משעת קידושי ומיהו מאהר רב

דאס מותקווס שטענען אינעם יעריכע חליטע יאהר לא קייס תנא לעבשית
כלל איה מיקודשית עד שיתקין וקיבלת קידוש מאחר קודש
זה תנא ואחר כך עמד זה וקייס תנא לרב הונא לא הוי קידוש שני
קידוש צדקה אמה קידוש דאש למפרע ולרב יהודה הוי קידוש
שני קידוש אהראש לא נתבון לקדשה צדקה לא במאיתם
זוז ולית ליה לרב יהודה כל האומי עלמות באומי מעכשין דמי
והרי קדמו קידוש שני דקייס לרב הונא וכו' והרי קדמו קידוש
דאש ויש לו משמע שיש עדים שיש לו הא לאו הכי איה מקור
ומותרת אמאי טחוש שמו יס לו הא בקידוש ודאי אם אמ
גידוש שיש לו הוי קידוש ודאי ונפקא מינה דאם בא אחר לידוש
איה מקודשת וכו' לא ידענא הוי קידוש ספק דחישני שמיא
ואיה מותרת לאחר ומיהו יעריכה גו מה שני דשמיא לא היו
הראשונים קידוש לא נתבונה זמית לא לראות משל לפיכך אם
הראה על שלח שלפט והוא אולחני והמשותף שני איה
מקודשת צדקה למחית שבר והוא לפט על שלחם למחית
ולחית שבר מה דקייס אמר לה מאי נפקא לך מינאי קמל
דאמר ליה זמית דרתי עלך ושקל להו מעיקר ותנא כלל
וחייב בשמחה כסותה ובעתה דדבר שצמנו תנא וקייס
פחות תנא קייס מפט שהוא תנא שצמנו יחבל בעונה תנא
כלל אחרת חייבה אות בעונה והרי זוז מקודשת ויהי בעתה
(אין צידו לפטור עיננו בתנא והלכה כר יהודה
מתע כל תנאי שאינו כפול בתנאי בני גר
ובני ראוב איה תנא ואיה לא נתקין התנא נתקין
הדברים כה הרי זה עטיך אם תתע לי מאיתם זוז ולא
לפול ואם לא תתע לי יהא גו יא תנא שלמאיתם זוז
כלל ואפי' לא נתנה הוי גו כמו שמיטנו שהיך משה דמי
לפול ואם לא יעברו חליטס אתכם ונחחו ברככם שמי

דא לא ספול היתה מועד קיימת וטחלץ ארץ הגלעד ואפי' לעברו
 את הירדן ואעפ' שאם אס' יעברו ועתם ליתל' מכללה אתה
 שומע לאו והוא הדין נמי דבעני' תנאי קודם למעשה מד' חסד
 תנ' להם אס' יעברו משמע דאי אס' הכי לא אורי' תנאי' בכול
 מעשה דמתנה דקדמיה ואשמעינ' נמי דבעני' הדי' קודם לאור
 דלא אס' תחלה אס' לא יעברו ס' תנאי ואס' יעברו ועתה
 לחניה וכו' אתנאי' כפול לחודיה פליג' למי' אי' עריך לכפול
 מכלל הדי' שמע לאו וזה שפלו משה ערך היה הדבר לאומר
 מופ' דבר אחר שאלו לא כ' שפלו' יש צו' שמע' שאס' לא יעברו
 אף בארץ כעני' שמעבר הירדן והלאה שהיו קיימ' בה בי' ש' וקמ' ד
 דב' שהיה להם אף בה לא יטלו דהכי הוא שמעינ' לה אס' יעברו
 ועתם להם את ארץ הגלעד כולה האס' לא יעברו יהו' וקמ' ד
 ולא יטלו חלק לא לכא' ולא לכא' כלל לכך פירש' שאס' לא יעברו
 לאיפסוד חלקם ויטלו' כא' וכא' על פי הגדר' וקמ' ל' הבה
 מאיר' למ' ז' המקדש על תנאי אס' נתקיים התנאי מקודם ואס'
 לא נתקיים אינה מקודם בי' שהיה התנאי מ' האוי' בי' שהיה
 האשה וכל תנאי שבעולם בי' בקידוש' ובגדוש' בי' במקדש
 וממערב בי' בשאר דיני' כמגו' עריך שיהיה בתנאי' ד' דברים א'
 ה' הד' דברים שכלל תנאי' שיהיה תנאי' כפול ושיהיה הדי' קודם לאור
 ושיהיה תנאי' קודם למעשה ושיהיה התנאי' דבר שאפשר ל' ימו'
 ואס' חסר התנאי' אחד מהן הדי' התנאי' כפול וכאילו אי' ש' תנאי'
 כפול' ס' תהיה זו מקודם ש' או מוקד' ש' מיד ויתקיים המקדש
 או המתנה מיד וכאילו לא התנה כלל הואיל וחסר התנאי' אחד
 מ' הדי' המקדש על תנאי' כשייתקיים התנאי' תהיה מקודם
 משעת שנתקיים התנאי' לא מעשה שעתקדשה כ' ית' האומר
 לאשה אס' את' לך מאתם' ב' ש' זו הדי' את מקודם את' ל' דבר
 זה ואס' לא את' לך לא תהא מקודם ועת' הדי' ל' דבר'

ועתה מאתים חזו שהתנה עמה כלל להדין זמן מקודשת מאול לפיכך
אם קודם שיש קודם שיתקיים התנאי שלפניו הדין זמן מקודשת
ישט וכך הדין צבוק צבוק ונות בשעה שיתקיים התנאי הוא יהיה
גם אז יתקיים המקנה או המותר בזה בשעה שם תנאי ולא שם
משכאן אצל אס אמר לה הדין את מקודשת לך מעכשיו בדין
אם אתה לך מאתים חזו הדין זמן מקודשת למפרע בשעה שיתקיים
אצל שם שם התנאי לא לאחר זמן מרובה לפיכך אצל קודם
אחר קודם שישנה התנאי אינה מקודשת וכן הדין בדין
כל האומר מעכשיו אינו יריך לפול תנאו ולא להקדים התנאי
למעשה לא אצל שהקדים המעשה תנאו קיים אבל יריך שיהיה
בדבר שאפשר לקיימו ואם התנה בדבר שאי אפשר לקיימו
הדין זה כפול בדברים ואי שם תנאי וכל האומר על מעשה הדין
כאומר מעכשיו ואינו יריך לפול התנאי ולא להקדים לו למעשה
וכן הורה רב האי גאון ור"ב נסים אל דקיימ לך כל מאיד דבעני
תנאי כפול והיבא ראיה על מעשה באומר מעכשיו דמי ולא בתנאי
כפול כפול היית שהיית כהנת והדין היא ליה וכן הדין זמן מקודש
דדברים שכלב אינו דברים ואעשה עמך כפול צפול וס
אחד וכן
לה התקדשי לי צפול זמן על מעת וכן והא אתא לא שמועין
תנא דוד דבשכר דיבור או בשכר פועלה לא מיקדשין שם
לשכירות מותרת ועד סוף ופועלה היא וצ"ל מפ' דשם לה
ל מאיד מותרת דקתב על מעת ולא קתב בשכר כדקתב
צבריתא שמועין כל היבא דקתב על מעת היבא דיהב לה
כסף א הוא וקני' לך כדש' לך קני' מתב
על מעת שידע אבה אביו שלח דעת האב מקודשת
דב' וסוף צד אמי חזו תנא וד' טעם כן ראוי על מעת שם
ימחה אבה מיכ' ועד ליום וזה הוא פיר' על מעת שידע אבה

הולך בית האב כגו ששברו ליום ולא מיחה הריזו מקודשת
לא ליתא שמיחה בתוך שלשים אינה מקודשת מתהאב שער
שלשים הריזו מקודש דהא עברו ליום והנה לא מיחה שכבר
מת מתהב בתוך ליום מלמד את האב וכן כדי לעקור את
הקודש שי למפרע ואם תאקק ליום כך פיר לך חשב לך ואי
יודע למי קידשתה אסור על כל העולם נאמן ומוותר לו
וכע"כ נאמן שנהם עתה גט להערה לאחרים קדשתה
גמ אמרצא הארתה נא אחד ואמ אע
נאמן לית גמ קאמ דנאמן סמיכי עשה שהוה הוא ונאמן
נאמן אדם חוטא בדבר שאיט ענה להער אסתאנא חנם
אף נאמן לבגס דלא חתך למיך קמי האב שקיבלה קידוש
אט הוא דמירדת דילמ מכחיש ליה ואמ ידעא דלא אשת
ל קידושי ונא אחד ואמ אט קידשתה שאי נאמן לבגס
טעמ לבגס ונא מקשי על הדלד כמות דקתה לית אחד
טת גמ ואחד כונס והא הכא קתה ואחד כונס וטת בעה דב
דקאמ ואי נאמן לבגס ומתריך שאט התם כיו דאיכא אחד
בהדיא אידתות מירדת פי כיו דאיכא אחד בהדיא שאמ
אט קידשתה מירדת מעיקרא שמיא כידי האב שחב קידשה
ולא אי והאי קושטא קאמ ושכחו ירא לכונסה
ונתן גמ קדשת את צתי קטנה או נערה נאמן אף לבגס
ואי יעריכה קדושי אחרים ולא אמר יערי תקפו ונאמן
אינה אשטת דמירדת מינה דאב דילמ מכחיש ליה הולך
קושטא קאמ ועוד יודע הוא שהיא עתמה לא תחפה על
דמיכספא מינה דאבוה דסברא ידגש אצי שלא קדשתה
ומאוס הכי נאמן אף לבגס והאשה שאמרה נתקדשת
ואמ מי קדשתה נאמן לית גמ והנה מותרת לכל אדם הוין
מכחיש על אי נאמן לבגס דלא מירדת בדיוד הוא שהיא חסה

עליו והתרתה ביו ובתחית את כל הבשר למי עוד אני הוא בן של עשרה
 שנה ויום אחד ובת שנים עשרה שנה ויום אחד נדרה נדר הקדש
 הקדש ואפי' איך יודש לשם מי נדרו ולשם מי הקדשו אם הביא חלה
 שערות קומית והרי היא גדולה לכל דבר אבל קדוש לכל שנת לא
 למכר ושנים עשרה לענבה נדרת אבות אם יודש לשם מי נדרו
 ולשם מי הקדשו נדר נדר והקדש הקדש ואם איך יודש לשם מי נדרו
 ולשם מי הקדשו איך נדר נדר ואיך הקדש הקדש כדמפל נפל
 יביא דופי ואם הביאו שערות חושיות דילמא שומא בשל
 ואיך נשגשג בקדש על שום עברה ולערכים אם איך נדר על
 או אם איך נדר על חייב לית אונת נדר ואפי' איך יודש
 מי הקדש וכי אם החרים מעבסו היו חרם לבדק הבית הקדש
 אבל לא למכור ולא לעשים להחזיק שערות שלה סימני נלקות
 או להעש מיתה איך האב נאמן עד שיבואו שני עדים
 מתו קידשת את בתי קטנה או אמה קידשתה
 ובדשתה כשהיא קטנה כלומר קידשתה קידשתה וקידשתה
 כשהיא קטנה והרי היא קטנה נכשו כשהיא עולה כך נאמן
 לפסלה מה הכהונה וטעם בגמ' והרי היא גדולה משגרה אם
 כך ובקטנתה לא אמה אינו נאמן ובגמ' מפר טעם נשכית
 ופדיתה וכו' אינו נאמן ובגמ' מפר מאי שנא דישא ומאי
 סיפא מי שאם בשעת מיתתו יש לו בנים או אמה בנה הרי
 זה נאמן ופטר את אשתו מה חליטה ומי היבום יש לו אחים
 או שאם זה אחי אינו נאמן לאסור אשתו ולהנחה זקוקה
 שהרי זה מתבטל לאסור לא אחד מוות ומתו בהכי עסקתו
 דמוחקת לנכס ולא מוחזקת לנכס אחי הולך אב בשעת מיתה
 יש לו בנים נאמן ואינו מבטל החזקה יש לו אחים שמכחיש
 החזקה אינו נאמן ואם היה מוחזקת שיש לו אחים ואם איך זה
 אחי אינו נאמן המקדש את בנותם נתי מקדשת לך ואם

פירש

פירש איין מהן איך הוצגות צטלל זמירות לכל אדם ואין צריכות
גמילה למי שאין צריכות האב לתקן ידיו בגמ' הא קטנות
בכלל ואפי' יש אדם שתי קטנות דאיתא לפרקי' הימניה והו' לחן
קדושים שאין מסורין לביאה דכל אחת ספק אחותא מה אפי' הכי
הו' בכלל ספק קידושין ועריותא וזהו סיי' עתה לבדו וכן
לדבר ודחי' לטובתא דרבי' ומתירין לה אלהיה כיהי' דרבי' וכן
לזה: גמ' לאיש אסרה על הכל שאין אדם יודע
למי וכי אמ' לזה הערה לזה: לשמו' הימניה אם נעדה
אוקטעה אבל כבודת לא אשתו דנעדה בת הולך לא מהימין
מש' דלה לשביה לא הימניה כלל לאב מתו
משת' נשים ששם נעדה לאחר מיתת הראשונה ובעת
קרי' להו' גדולות ובעת השניה קרי' להו' קטנות כולן אסורות
שכל אחת קרויה גדולה אינן קטנה ממנה וטעם דל' מאיר
מחיות אינן נפשיה לספי' קא: כולן מותרות דלא מקו'ת
נפשיה לספי' קא למי' מילתא דלית בה לדי' שאלה לחכמים
וכי אמ' גדולה גדולה שכולן קאמ' קדשת את בתי קטנה
ואי' יודע וכו' בגמ' מפ' אמאי צריכי' לאיפלוג בקידשת
הגדולה ובקידשת את הקטנה דאי' אשמעינן' הך קמיתא
בהך קאמ' למאיר דכיו' דאיכא דזוטר דמית' להך גדולה
קרי' לה אבל בהא אימ' מודה ליה לר' יוסי דקטנה להך קטנה
דכולהו קרי' לה: פי' בהאי קאמ' למאיר טול' בספק דשם
הוא לארס לתרות בתי בלשון גדולה אם יש קטנה ממנה אבל
קטנה אימ' מודה לר' יוסי דכל שהוא יכול לקראת גדולה
קרי' אותה קטנה קמל' ואי' איתא' שהא קאמ' לר' יוסי אבל
בהך אימ' מודה ליה לר' מאיר ישיבה: גמ'
וקמ' לר' מאיר ור' יוסי הלכ' כל יוסי דל' יוסי נמקו עמו
קידש בתי גדולה אי' מקודשת לא גדולה שאי' בעמותו

גדולה ממנה ואם תיך שחטנה איך מקודשת לא חטנה ^{שחטנה}
קטנה ממנה ^{מנה} הוא אסור בקרובותיה
דשויה שנה חשבה דאסור איהו אחי והקרובים אמה ואם
ואם אמה ובתה ובת בתה ואחותה והיא מותרת בקרובין
שלא הודית לו אקידשה ולא אסרה קרובין על עצמה ומותרת
קטנה כן אחות קרובין שלא נאסרין עלן מחמת קרובא דגדולה
כגון בת בתה דקטנה ובת פנה וקטנה מותרת בקרובין שאם
נאמרת עליה ואף הוא איה תיכף גט דמי נעמי גט הויא לה ^{גדולה}
ונאסר בקרובה והיא נאסרת בקרובין קטנה הדבר גדול ^{קטנים}
ל מל וכל אינן שמועט הקידושין כשטען המנוע שהיו ^{קידושין}
נפע עדים והלכו להם למדינה אחרת אומרת אצל אם הודו
שהיו הקידושין בלא עדים איך כקידושין וכל המפד וישיך
לא שמועט בטענה דמי שאסר עצמו בדיבורו נאסר ואם
אסר עצמו אינו נאסר דמי אשמועט גז דידיה משום דגברא
לא איכפת ליה מיקרי אמר אצל מיהו אימא אינא דקיס לה
בדיבורה לא הוה אמרה ולתסר מיהו בקרובתה דילה קמל פו
גז דידיה כי אמר קידשתך לא מתסר איהו בקרובין אסר
דמיהו שיקרי משקר דגברא לא איכפת ליה אם אסר עצמו
חם בקרובותיה ומיקרי אב קידשתך ואשמועט קידשה אצל
מיהו כי אמרה קידשתך דאסרה נפשה אפלי עלך שיתך
גט אינא דקיס לה לא הוה אמרה ועתסר מיהו על פיה בקרובותיה
ואפלי לא נתן לה גט קידשתך והיא אומרת לא קידשתך
אם בתי למה לי אישורך סלק דע אמינא מדאורייתא ^{בדיבורה}
דחמל לא ומדרבנן הימנוה דבנן לדידה תתסר בתה בדיבורה
דידה קמל קידשתה מתבין והיא אומרת לא קידשת לא
אחותי למה לי אידי דתבא מתבא נמי היא מצתין ממא
לית גט היכא דאמרה מיהו קידשתך והוא אומר לא קידשתך

211
דאויס נפשה חתומה דאייסורא אטל ענמי מבקש ממנו
לית גו טי להחיה להיטא האויל ואינו חפץ בה אבל אי
כופי אותו לית גו לא בבקשה מבקש ממנו לסיטא
גט נאסר בקרובותה ואם נתגו מעימו בלא בקשה
כופי אותו לית פטורה דנלי דעתה דתידע ואחוסה נא
לה פטורה אם הוא בטהר מאתם ואם היא אטמה מנה אי
חושש לתידושיו מושם דא לתידושיו חלי בלא עדים ליה
דבר דבר ממנו כטוב בעריות ערות דבר ובתי במקומו
דבר מה ממנו על פי שנים אף בעריות על פי שנים ובתי
שנים אפי' שנים מודים אינה מקודשת כגו דאם לה קדשתך
כפט פלו ופלו וכו' דהוה ליה קידוש גמור בדבריו ונאמר
לאסור את שמו שמה מושם האבות ששמו אבות הולכים
בשם ויטא זה מאותו דרש וקסדר גיה אידה מושם
הולד ממזר וחושש לתידושיו ממזר בלויטא דקדוש
שהוקבעו לשם כשגא דכל ויטא בלחם ובחבור ער גזר
וער מדי דאפי' נא שם לוב גנים חושש שמה מושם
השבים הוא דכל קבוע כמותה על מחצה דאמי אבל
השבים לא הוקבעו במקום אחד ונפזרו בכל מקום ואי
שקידש ישרות בזמן הזה שלא באותה המקומות קדשו
ששרת השבים קבוע בה אי חושש לתידושיו דכל לפנים
מזבא פריש כי אמרתה קמיה דשמואל עד השתא גישא
מילתה דדב יהודה וקאמי כי הדרי ואמרתה לה דרב קמיה
דשמואל דחושש לתידושיו אמלי אמאי קאמי דממזרין
ה דיש שבחו על הגויות כשהלם סחריב והולידו מה אונת
ולות היו ממזרי וידי הדרת בה ויש לחוש לתידושיה אונת
ולדות גנים גמורין היו דבן הבא מישלשית קדו כן ואפי'
הבא מתיאיה קדו כן לא בנה דנקא מסיסיר אונת

דמדתב כפי יסיר ולא כתב כי תסיר למלאן אצנת לא תתקן
דכסל לעיל מיניה מהדר דהוא אי נמי וילדב ב' לעז לאו ב'נך
מיקרי ולא קרינא כי תסיר בת הגוי אתבך שתלך מבך
משחרר לאו ב'נך מיקרי הולכך גוים גמורים ניהו ובי בתו כי
יסיך אבתך לא תתלבט קמי' והכי קאמי' שמיא תלך לו בתך ב'
ניסירט האב מאחרי' והאיכא בנות בשערתה שבטי' שהגלה
סעדיב ויש לומר צאן גוים עליהם והולדו מהם וגוי הדא על
בתיש הולד כשר ועחוש לקידוש' ואמר בינא וכן כפרשן
אצטרווי' אצטרו' סמא דשקרתא אתו ועבדק ביתה דהא
מלך לוי זרע: כמו אצטרו זיקי דגרסי' ב'נך: איכא דאמרי
כי אמרתה קמיה דשמואל אמר לו לא זוז משם ונמא וגמרו
ישראל שבחוהו הדור ועשו כלה ללדים לעשרתה שבטים
הגוים גוים גמורים ואי' חוששי' לקידושין: ביו' ב'נך: עלאות
שבגדו לבא עלהאיה וכלב' בתה' הבוגרות ובעלות לגוים
הנלדים מהם שבטים זרים נלדו: אל' שבטים שיצאו מהם זרים
נחשבו וגוים גמורים: עלפי' שנים עדים שהעריכה תורה
למאי היל' העריכה עדים מושן דא' בעו למהדר ולומר לב'נך
היה לא יוכלו לומר ש'אילו' ישרום הוא שהעריכה הכת' עדים
ומע' איצט' שקרטי' ולא הדינ' כ' ואי' א' עדיכי' עדים: מ'
דינ' ש'אפילו' המודי' אי' דבדיהם קיי' מ' לא בעדים ועמ'א'ת
א' מוחזיק בש'א' והוא בש'א' חלוקתה כלום לשקר' הכופרים
בעצבים לומר לא היה כ' אשתו זינתה בעד' אחר' כלום אמר'
עד א' אשתו זינתה והוא שותק מהו' ליאסר' עליו עוד: ואי' דבר
בעדוה פחות מש' עדים והיט' עדי' טומאה' והי' דאמי' עדי'
טומאה' כ'גרסי' בפרק כי יער' העדים לעשים זוממין ור'בנ' הי'
דייני' כשמואל' דא' שמואל' במנאפס' משידא' מנאפס' לא
בענ' שידא' כמכחול בשפופרת' ואדר' דבהא' גמ' א'לדא

מפנין משה מצעלה אל אבד בדבר גדול ומפנין תמה פירוק
בהך דל הואיל ומסע הדבר תמה ונתחלת מסכת אגדה
אמריו וטומאה בעלמ' בלא קימ' וסתירה דלא מהימ' עד
אחד מנ' ל' נאמ' כח' עדות דבר וכן שם מינ' דהול' פרבא
דבענ' שנים וקמ' וסתירה אם יש עדים שקינא לה נשלה
עדים שסתירה אחר קימ' אפי' בעד אחד אפי' בלאומאה
לא עד אחד נאמ' וצמס כתשונה מפ' טעמ' האומרה
אט' לך נעללת באונם ונאסדת לך וצמסת כה' מוקמינ'
לה התם בג' דבאונם מתקרא עליה נטע' שהיא נאמרת
דמושתמי א' ללא קו' שח' קאמרא לא מבזיא נפלאה
ביט' וביק' מ' השמים יודעי' שהיא אמת מדברים שביט'
לביק' שאי' שכבת זרעך יורה כחץ ואיך דאוי להוציא
מחמת טענה דאמרה בעינא חנוטרא לידא ומדא' לנכונה
דאי' ללא הכי אמרינ' לה זילי ללא מיפקדת דקימ' לך כדבין
דתנ' בהבא עלי' צמתו האיש מיטוה עלמדיה ורציה מ' בל'
ל' המ' לה ל' יוחנ' הכדוקה אומ' וכן נטע' דמהימ' הוא
לאו דאמרה קושטא' לא היתה מניטמה מפיה דבר מוטעה
ואפי' יכחיטא בעלה אי' בכך כלום כדאמריו בייצמות בעמ'
דלא מהימ' דהיא קים לה ב' יורה כחץ והוא לא קים ליה
נעולא אט' מ' היהודים הנאמ' תאמר על כל היהודים ונאמ'
אעפ' שהוא יכול להסר חלקו שמאחר שנאסרה על שאר
היהודים דבר מכושר הוא שיהוה הוא התר בה' חזרו לומר
שלא תהא משה נענתת שניה וכן לא האומרת טמאה מ' ב'
לך תבא ראיה לדבריה ולא תאמ' למסור עינמה על בעלה
שחשודה הו' לשקר על צמתו ולא אמרו מיה' דאי' בעינא
אמרה לעולם אופעת זיבה מהימנא שהיא יכולת להכריעה
לבודקה על צמתו ואי' קשיא היאך תיבעל היא לו שהיה עשורה

את כעלה חתוכה דאסורא על עמה ואי לא לעצמה ליה איסור
שלא מיטע זונה מזהרת שלא לכה לכה, הזהיר הכתוב וכתב אשה
זונה לא יקח: והא אמרינן ביצמות בתעלה יש מותרות לא יקחו
לפי יקחו מלך שהאשה מזהרת עליה האיש וכלה כח והוא
היא מזהרת. ויש לאסור והוא מזהר פירוש שהוא עירך שהוא
בה איסור אבל הכא שהוא אינו כההבה איסור מטעם דלא
מהימנא גם היא אינה מזהרת השמים בני לבניך. נשאו
דרך בקשה יבקשו ממנה שלא תחוש וברב דאמרי לא יקחו
ואם התפייס לא נחוש לה. והא דאמרי בהבא עליה צמתו הוא
אם מינה והיא אמרה מינה איהי מהימנא והא קים ליה
בדושה לעמוד אמר והוא מזהרה בעל כרחיה קאמר ומהימנא
לגבות כחשבה קאמר וכו' שהיא אינה חפצה בחדושי איש לחשדה
שמי עיניה נתנה באחר והא דאמרי התם בשלהי פירתי דבסוף
דבבאה מקמת פועה מנהגה בעל כרחיה כגון שצריך לערס חלוי
הדבר ואי לחשדה שמי עיניה נתנה באחר פיר זאת ההלכה
שתבתי מפיר הדבר ליעזר זל ל' מש' זל האשה שבאה לביתו
ואמרה בעלי אינו יכול לשמש כדרך כל הארץ שמוטע שמועך
או שאינו יורה כחך יעשו הדיונים פשרה ויאמרו לך דאוי לך
שתתנה עם בעליך עד שתשקי עשר שנים ולא תוליד ואחר
כך תתבעי ומגלגל עמה בדבר ואי כופי אותה לישב ולא
דע אותה דהי מזהרת לא מארביה בדבר עד שיעשו פשרה
נטויה אינו מזהר דהיהודים יפר חלקו מטעם עדו עיני נפש והוא
נטויה מזהר דהיהודים ומתנא מייא ומשיא ידיה דגברה מקדמת
קודם שילך בעלה חוץ לבית להביא מים לטוול ידיו: והאמיתא
תשמיש ואינו צריך לטוול ידיו מ' גוים אהלוי מוכרי אהלים
וקצמו מיני בשמים דילבי חרמיהו שמיא בעלתי לאחר מהן
במקום מפל וכו' נא צו עיניה נתנה באחר ודושה שיערשה

וכה היה שמונה לטוסר לו בבעילת שוגג וטוסס דלא הוה בריח
דעתה לא היתה שמחה ומסבית לו פעם כמו שהיתה דעתה לא
עשתה בדרך ארץ לא עשתה מעולם בת שמו שבע עשר
עבא נפטויי מוכרי נפט שקיו הנה עבשו אם לא היתה אלה
אחר מהם היה וכה היה ויש שאלו דסי נפטויי וכך עמם מהרצק
בביתא נסגר בבית ביהוד עם אשה ערוך מהרצק בביתא
כלא בבית והאשה בעלת הבית עמו בבית פרטיה טאף הויה
ושתק פרוץ טאף הכותל העשוי מההויס וברה ואורסס
מירכס היה מה ביא עינמו ואותה שריא ואפי היה בעלה
כה ואפי היה בעל נפש ורועה להחמיד על עינמו ככה אפי
לחוש אצל אי הוה מירכס יש לחוש שמא עשה איסור ואם
הוא דויע להחמיד על עינמו יניא אצל איה נאסרת ורועה
ביתא לא בעדים ברורים שידאו אותם כמו נאפס אצל בדר
מכוער אי מויעאי ביתא מן הבעל אלא אם הויה הבעל מעמו
בשכיל אותו דבר מכוער וכנה הנט עתה כך נראה לי לפרש
בבא ביתא בכנסת הפתח הוה מחת תחילתו היו מויעאי עם
שחלים טוסס מהם נחש כי נאפו ודם בידהם סתם טאף חסוד
על ספיות דמים דבעל טלא להיטלו ממיתה ולחם סתרים עס
קא משל ואעפ שהוה אמת דיש עם כד אמר בסנהדרין בטלה
בסודר ומורה מיום שחרב בית המקדש נטלטטם בארץ
לעברו עבירה דכל ולחם סתרים נעם מיהו טאף זה אינו
דסתרים ערוץ וטוב בעיניו שימורתה בעל ודויה לו כפרה
מתה כל מקום שיא קידוש ואי עברה שיהיה
תופשי בה ואי עבירה בעשואיה טלא אסרתה תורה עליו
כהענין ויש אלה לו ששא כהנתא ושרעל בנה לו כה
ששא ליה ויש אלה הולד כה נשרעל ששא כהנתא ויהיה
ישרעל דלמיאפח אותם לבית אבותם טת ומקשי בגמ' והרי ששא

ממזרת דיוש קידושין ואין עבירה והולד הולך אחר הפסם דתעמל
נשא ממזרת והולד ממזר דבר יר יוס דקסבר קהל גרים לא
איכרי קהל הולך מותר בממזרת ומתירין לעולם ל יוס ונא
אי זוזו צמעותה פלוג מתע לאו כללא כיון דנהי תנא בה ואי
זוזו צמעותה וכו' למימל דהני הוא דהולך אחר הזכרים כל
יש אחרים שיש קידושין ואין עבירה דהולד הולך אחר הפסם וכל
מקום דתנא לאיתויי מיתרי שני ששא מיתרי דאשונה בנה
שלישי דהכא יש קידושין ואין עבירה והולד הולך אחר הזכר והוי
הולד שלישי ומועד בבית שראל ואידי דתנא דישא כל מקום
זו תנא סיפא כל מקום ואי זוזו צמעותה בנה גדול כן יש קידושין
ויש עבירה דקסבר קידושין תופסי בחייבי לאי אחר הפסם כל
מפסלות לכהונה פסול ב ממזרת מושל ממזר וכי ממזר
מי שדלית וכי צמעותה עת וצמעותה מכשרה נתי וקידושין תופסי
בחייבי לאוי נפקא ל בגמ' מדכת כי תהיי לאיש שתי נשים האם
אהו והאשעם ופרשי אהובה בעשואיה ושעאה בעשואיה וקאמא
לחמי כי תהיי מכל העריות שעררה של כל חייבי בדרות
וטלחוי לפיט להו בגמ' דלא תפשי בהו קידושין מהקישא דתני
כי כל אשר ישעה מכל העריות האמה ועברתה הנפש וה
הקשו טול לאחות אשה מה אחות אשה לא תפשי בה קידושין
דבתי בה לא תקח את כל עריות טול לא תפשי בהו קידושין ומקשי
אז הכי אפי' נדה נמי לא אביי אמר הפל מוודים בצמעותה
ועל השוטה שאין הולד ממזר ומתירין אמר חזקיה אמר קרמ
ותהי עתה טול אפי' בשבת נדה תהי בה הויא ומקשי מכדי
איכא לאקושינהו לנדה ואיכא לאקושינהו לאחות אשה כיון
חזית דאקשת להו לאחות אשה נקשינהו לנדה ומתירין קולא
והזמירא לחומריא מקשינהו וכו' דינפיהו דלא תפשי בהו קידושין
הולד ממזר שהממזרות תלוי בקידושין דכל מי שאין לה עליו קידושין

הולך במחזר די' לפי' לה מאשר אב ציצמות מה אשת אב דלא
תפשי בה קידושי הולך במחזר אף כל מי שאין לו שולחן קידושין
הולך במחזר הולך כמזה' ולר עברית גוי ואם גיריהו הוי גיר
ואינו ממזל ולר ספחה עבד שחררו בעליו כשר ומותר בצד
יש וטעמא בגמ' גמ' מנא ל' דלא תפשי
בספחה שבו לבסוף עם החמור כל מי שהוא חשוד כבהמה
לא תפשי ביה קידושי האשה וילד תה' ל' ספחה כשנתי' יחד
לעבד עבדי ואם קרא דלא ינא הז' עם מני' חפשי' לא הולך
עבד' לא תתחת' עם לא יהא לך בהם תורת חתנות כ' יסיד את
לש' מינה כל צדק לא תת' לבט' וטו' לא תת' לצד' וסמך לך
כ' יסיד את צד' מדלא שט' כ' יסיד את צד' משמע דכל חטור
לו לאו מתוך קרא' ש' יסידהו מאחרי' ושמשי' דצ' עת' אפי'
מ' הוי קרוי צד' ואי' צד' הבא מ' הוי קרוי צד' מדלא כת'
נמי כ' תסיד את צד' דנשמע מינה דקפיד נמי קרא' בצד' לא
תת' לצד' משום כ' תסיד את ה' הולך לך מצד' למ' הוי
אי' קרוי צד' לא טע' צד' מי שרא' לת' קרוי צד' לאו מקרא'
דיית' ליה לא הכי קרא' מדלא קפיד קרא' אצ' הולך ממנה' ש'
מינ' צד' מי שרא' לת' הוי קרוי צד' אבל צד' מ' הוי אי' קרוי
צד' הא' בשבועה גיס כת' לא תתחת' וכ' יסיד בשבועה גיס
שאר ר' ו' ה' אדכר' שאר אומות מנ' ל' דדי' טעמ' דקרא'
נבבא מיני' עמ' גבי אלמנה עשירה דקרא' ממנה' ארתה'
דטעמ' מאי אבי' דחמ' ולא תח' בול' צד' למנה' מוס' ש' ארתה'
להז' ל' הה' עבד בעד' בעד' ומתוך ש' וינא' ונבב' צד'
מעלה' ש' חיות' למש' ועד' בית' להז' אתה' משיא' ש' רע'
בש' טעמ' וטו' שהי' ש' ש' חיי' להז' ל' ש' חיות'
ועד' בית' ולכא' ש' רע' מותר' למש' ודכא' נמי דר' טעמ'
דחיות' משום כ' יסיד ולא מעור' קרא' לפרו' טעמ' ודל'

לבי יסיר לרבות שאר מקדירי אלא לרבות דלא דשי טמ דקרא
 כי יסיר קרא מפרש טמ דאומות דאומות דאומות אחר אומות
 שאינן אדוקין בעל פה אומות דקדוקין לך גויים שבחוקה לארץ ולא עובדי
 עז הם אלא מעלה שבותיהם בידיהם ולא מיתר להו דבוא אחר
 מנל לך ואחר כך לשהר שתשהה לפי גזירת הכתוב שהתיר לך פסח
 ואר בת והיתה לך לאשה די ש בה הויא מצלמ עיקרא קודם התיר
 קרינא בה והיתה וילדו שמתחם אחר אביו לא קרינא ביה וילדו
 לו אלא אחריה הוא מתחם ומקשי בגמ אי הכי שפחה נמי בלמ
 שפחה דולדה כמזה תפוק ל מהאי קרא דהא לא קרינא בה כ
 דפטו טע החמור ומתריך הכי נמי ומפיק לה משה וילדה תהיה
 לאדונה לענינא אחרינא מתעב
 לטהר מפסול זרעם שלא יהו בטחם ממזרים הולד עבד ואינו ממזר
 הוא רבט וילדה כמזה בן חורין ומותר בבתו של הרי זה עבד ממזר
 טעם דל איננו מפרש בגמ מדכת לא יבא לו כלום דנדר אחריו
 משוך דהכי משמע דוד עשירי לא יבא מפי אי' בן עמרמות
 אלא מאת: לבתולה קאמר ממזר טמא שפחה דקסבר ל כתי
 לא יהיה קדש בישראל כדכתיב וכל זכר ממזרות אודאי עבד
 ממזר שנשא שפחה קאמר אבל לבתולה לא נשא דהא ויהי
 וקרינא ביה לא יהיה קדש דמתרגם לא יסב בר יג איתא אמא
 דשפחה הרי היא כבהמה ובימותיה הסקר וקדשות ואסור קנא
 דלבתולה קאמר דילפינן מיהא דאין שפיזכאטק דל שמואל ממזר
 הוה ואמאי לא מי קדמת ואודעת טהרתהו עבד אי אמרת
 לבתולה קאמר ספיר לא מי אמרת דאי עבד מתי ביהו כלום אם
 הודעתו קודם שנשא את משה הייתי משיאך עתה לטהר בניך למ
 מותר לבתולה שאם הוא אסור לבתולה האך ית לו ענה עשור
 אסור דעבד אי' לוי חוס אינו מתחם אחר אביו דכל שבו לכם
 פה עם החמור עם הדומה לחמור כבהמה שאין הולד כרוך אחר

הולך אי מיטבא לעברא לא מהני מידי והיט דאמל יהוש וכו'
 צריך עשרה יוחסי כסף מטהר ממזרי כל טרם שקונה שפחה
 ומטאה ומטהר זרעה ומשמע ליה לא יהושע בן נון הא מטהר
 מכשירי ומטהרי

עשרה יוחסי סליק פירקא

על מבבל בשעל דע הגולה וצבא מפ ומשמע
 שמססחות שלבבל מיוחסותה שהפריש עזרא כל הפסול מעם
 והולכם עמו ולהכי תע צמתו עלו מבבל ולא תע עלו לארץ יש
 לא שמעו עיניו של עימנו שלעזרא לנקות את בבל נתבול לפי שראה
 אות שנתערבו בגוים וראה שהיו חכמי הדור אומי עמו ואי עוד
 בבבל מי שיטעם לברכה להיחם עמו והפריש פסוליהם להלכין
 עמו והדור טראו הפרשת הכירו בה ולא חשש שיתערבו בהם
 אילו העולם ולדור הבאים נמי כיו שהיו יושבי צלשכת הגזית
 כהנה ולויה בבל יום מוזהר זהדי לפסולין ופריך בגמרא
 דתע עלו לתע הלכו לארץ יש ומתריץ מילתא אגב אורחיה
 משמע ל כד תעא וקמתו עליתא המקום וכו' מלמד שביד המוכר
 גבוה מכל הארצות ישראל וארץ יש גבוהה מכל הארצות וילך
 לה מכתו לכהנה ימ בל ולא יאמ' עוד חי יו אש העלה את ישראל
 מארץ מצרים כי אם חי יו אשר העלה וכו' חללי בהנעם חללים
 שאלו מי הפסולות לכהנה חרורי משוחרדים נתעני לגשמים
 שמו' בימי יהושע ואמר ביצמות אדוד גזר עליהם ומפ' ברוש
 שקראו נתענים על שם וייתם יהושע ו' שתקי ואסופי מפרש
 להוואיל איזהו שתקי וכו' גדי וחרורי ממזרי ונתעני שתקי
 ואסופי מותרין לבוא זה בזה רקסבר קהל גרים לא יקרי קהל
 ולא הוזהרו ממזרים מלבוא בקהלם אבל לוי וישראל צומזין
 ואסופי ושתקי ספק ממזרים הם ומותרין להתערב צומזין
 בג' בקהל וראי הוא דלא יבוא בקהל ספקי ביא וכו' ילך לטעה

עשרה יוחסין מנצח דענן מנצח
 לו עדות של אלה אותה ישל
 משפחות ישראל משפחות שה
 איש שמואל לז דבריל מאיר
 ייוחסות חוץ מנצח בלד
 ייחס עזרא את בצל
 מנצח וכן פהדין לעתיד לצא
 נצחית עליכם מים טהול וטהול
 וכל מן הממזרות ול יוס
 גר טעם ממזרות דקסבר
 דכל לו הלך אחספסול
 מותר בכהנת ואם
 דקסבר לא הוזחרו כהנת
 מוזחר עליה כהני
 שהכהנים הוזחרו על כהנותם
 אבל לפסול שהאשים הפסולים
 או טעם אף הנשים הוזחרו
 עושי שבתה והכי אמרי
 מלכות כפט שלוש
 כי יעשה מלכות
 ביהאשים ואי שמואל
 מתוך שאלת שלום יהו
 חובה רב מן אל
 בן שפחה בן משוחל
 כהני חיתפסו ידי ורגלו
 שאל עושה לאיש דברים
 משוחל ואם על ידי שלח

הוא עשאו פסול. כוונתו פסול. בפסול דרכו לפסול אחרים.
 מתע. כל שמכיר את אמו ואיט מכיר את אביו.
 נקרא שותף. שנקרא אבא ואבא מאתקתא. ומוכר דבא בגא.
 דבר תורה שותף כשר. דכיון שהרוב כשרין אעלה שהדין
 את אמו ופטויה היום ואי הרוב ממזרי וקדושי שהולד מה
 ואף אי נשבר הבא עליה אי הולד ממזר והאישוטה פסולין
 אעלה כג. ממזרי וקדושים ולא מכשש אם הלך הטאף אעלה
 דע ליה ממקום קדושו ואי לרוע בתורת קדוש שהולד
 על מחסה דיש לו לומר כל דפריש מרובה פריש והולד כשר ליה
 אפילו הלכה היום אעלה הטאף דהוה ליה הטאף קדוש וכל קדוש
 כמחטה על מחטה דמי אי זה ליה ספק והתורה אמרה
 ממזר ממזר ודאי הוא דלא יבוא והא ממזר ספק יבוא ומה
 יאמר שותף פסול מעלה בשו ביוחסין וכי אסופי אימי דבא
 תורה אסופי כשר כלומר ואעפ שאי מכירי את אמו דעון ש
 שמוא בא שת איש הוה שנבעלה לאחד דרוב פסול. אעלה לכה
 למיחש להכי מאי טעם אשת איש בבעלה תולה ללגלג
 ממזר אינה מנשלה כותל ליה שיכולה לומר מבעלי הוא מאי
 לאחזקיה בנמזרות איבא מישוט שאי מלוכות ואי לתלות
 בבעלה מאי שמואות שהלכו בעליה לגדילת הים כיו דאיכא
 למימר שלפניה הוה וכשר מאי שמואשת איש הוה ומבעלה
 מחמת דעון הוה ליה פלגא ופלגא והתורה אמרה לא יבא
 ממזר ודאי הוא דלא יבוא הוא ממזר ספק יבא ומה טעם
 אסופי אסור מעלה בשו ביוחסין אבא שאול היה קורא לשותף
 דדוקי. מפני בגא אבא קרי ליה דדוקי.
 נאמנים עליו לומר בעיט הוא ובגא מסיים בה נאקמ. השוק אי
 מבין ואמו נאמנים עליו מאי טעם אמר דבא הוה ויטא עליו
 אם אסופי אימי דבא וכשני דעבד שהרבה נשבעי ליה דבא

לפסל מחמתי יצאת קול אל ארץ מצרים שנתקף מן השוק נאמט שהרי
מיפני קרעב השליכוהו ודויע שיזא אותם אחרים ועיניך שתקן
שנתקף וצגל מפל שאם נמיא מחול אן שהחול אן שהיד
הכחל בשני אן הקמיעי בטארו אן שנמיא תלי באיל מקום
שאי חיה מוגעת לו אן שנמיא בבית חכמת סמוך לשיר אן
רשות הרבים אי בו מאוס אסופי כללן שלדבר כל מקום שיש
שהחמת שם איהיה חסה עליו ושמירה אותו שלא ימות אן
מאוס אסופי זה כה וזה לוי וכו' נשים שילדו בבית אחד אשת
כה ואשת לוי ואשת נעו ואשת ממזר והולידת חיה אחת
נאמנה החיה לוי זהו צלה אשה שבעלה כה וזהו צלה אשה
לוי ובעלה כה ממזר: שלא קרא עליו עד שר שלא יצא משור
הולד לוי זה בעה שלא שמת ממזר: היכא דאית ליה חזקה
שהיו מוחזקין בו שהוא כשרי אבל היכא דלית ליה חזקה
שלא מדע לצדיות מי הוא הכשר לא יצא אחד מהם ידי ספק:
נאמ' בעל מקח לוי סיפא דבריתא דלעיל הוא לזה מכרת
ולזה לא מכרת: אם שנים מעורדי על המקח זה אומ' נאמנה
וזה אומ' לא לי מכרת ואלי המקח ולקמיה מוקי ששניהם
הדמים כל אחד ואחד דמים שלימים אחד מדעת ואחד
בזמ' שמקח בידו דמיא עליה למידק שלא לחזור בו מזה
לו דמיו ולית המקח למי שלא נמכר לו דקם ליה צמי שפר
מידק דייק מצל בזמ' שאי מקח בידו ושניהם אוחזין באותו
דטו דלא עליה דמיא תל לא דייק לזכור למי הוא: ונחזי קמיה
נקט קא סל דעתו שלא קיבל מנזל מאמה והא דאמי
מדבר דבר רזי ודמי קביע' לא עדיפה דנקיט מתדוהו ואמ'
מדעתא וחד בעל כחא ואי לא ידעמי הוא מדעתא ומי הוא
ברחיה הוי כך הוא שזה נשבע שאי לו בה פחות מחציה וזה
שאי לו בה פחות מחציה ויחלקו המקח ויחלקו הדמים ואי ידעמי

לקח מדעתו וממנו לקח בעל כרחו כיון שאין מקח בידו אינו נאמן
להעמיד המקח ביד אחרת שיוצא שלקח ממנו מדעתו לא אכיל
יש נמוץ עד אחד מיתורסין שניהם להעמיד המקח ביד אחרת
שמועדין לו שלקח ממנו מדעתו ונתרעה למכור לו ואם אכיל
עד אחר מזה יב אחרת אחר שהוא אומר שלקח ממנו בעל כרחו
שנשעה דאורי דכל ששנים מחייבין אותו כמט, אחד מחייבין
שניהם: בזמן שבעלי דינים עומדין לפניו דמיא עליה למדבר אי
בעל דינים עומדין לפניו לא דמיא עליה למדבר. וחזון זכותא
כמט, נקט. ביד איזה מהם פסק דיין של זכות דקדוש, זכותיה
אותו פסק דיין. ונהדר נדייניהו למה לי טליהאי למימא שני
מה לו ולאומתו נהדר הוא ענינו או אחר וידעם לפרשטתם:
בשודא דריאט כיון שאין תלמי צעקם אלא הכל כפי שריות
ההוא וכתובות דאמ' נכסיה לבו וכו' ואת שני טובים שניהם
שניהם שנים ואמר' שודא דריי' למי שיתעב לבדדיי' לומ'
נראה לי שזה היה רמז אצל יונה וזהו נתי' וכו' שפסקתן אס' בא
לחזור אינו חוזר לפיכך אינו חוזר ולדון שמה יטע לבו לית
השני: חיה לאלתר שאומרת יא לא שון: אמו כל שבעה שער
אינו מוכר בן שלא יצא מתחת ידי אמו ליתם לברית מיכ'
ואיך מוטל על אביו להכירו כדעת יבר וצב' מסיים זה כדעת
יבר יכירם לאחרים מיכ' אמ' לי יהודה נאמי אדם לומ' זה צב'
צבור וכו' שדקין את אמו וכו' נאמ' דת' צב' צב' צב' צב'
משובת אמו לה מה טובו של צב' זה אמרה לה מאי שפלי
וכי' הוא דב' גמול' ור' איע' אומ' נאמ' וכו' ואמ' רב יהודה אמ'
שמואל הלכה כרב' גמ' ואמ' לי יוחנ' לדב' המכשיר מכש' אפי'
צב'תה מפי הכי איתריק הא דאבא שאר דאי מהתם הוא
התם הוא דרוב כשרי' איע' פיל כט' פטוה ורוב העיר משימין
לכהונה אבב' דוב פסו' איע' כב' ארוכה והיא אומ' מה הארוך

הוא אפסיה וז' הוזהר משיאי לכהונה אימ לא יעריכה דמ
שחול דמ' דלדכסס וז' מ' תלה נאמנת מתע קממ
כל המסורין לבוא בקהל מותרין לבוא זה בזה מפל בגמ' דהכי
כל המסורין לבוא בקהל ואימי טהור עמוני ומואבי מותרין לבוא
זה בזה הם בגמזרין וממזרין בהם: ומאי דקמ' ל' יהודה חסר
לאו דפליג ל' יהודה לא טהור חד תנא והכי קאמי ואפי' ל' יהודה
גד בגמזרת מודה דגד עמוני ומואבי מותרין בגמזרת לא
אסר ל' יהודה גר בגמזרת לא גר דרמני לבוא בקהל אבל גר
עמוני ומואבי דאי דאוי לבוא בקהל לא אסר נמותר בגמזרת
נדא צדא מותר: כג' ממזרין ונתני ודא' בספקי ממזרין
בטורקי ואסופי: וספיקן בודא' כג' שותקי ואסופי בגמזרין
ונתני וספקן בספקן שותקי בשותקי ואסופי באסופי ונתני כותם
אותם שהשיב סתרי בבערי שומרון כדכתיב ויבא מלך מן אשור
מספרנים ומכותה וז' ושלשם שהביאם מכותה נקראו כותים
ונתני דמאימית האריות כדכתיב וישלח יו' עם את האריות אל
וכו' וזה ענין במלכים: ופסוליהו מפל בגמ' איכא מא דאמי
לפי שמי' בקיאי' בדיקדוקי מיעות כישור' ומשום הכי ל' לעזר
כות' לאימי כותית שמי' האחד בימי הכתי' אי' שלח מידע
פסול בעשמי' מכות' והשני מאותן שמי' בקיאי' ומידע ספק
אשת איש בעשמי' אבותיו והשני מאותן שמי' בקיאי' ואידע ספק
אשת איש בעשמי' מכות' שנתקדשה לאחר ואמרו מ' קידוש'
ועשאת לאחר ואיכא מא דאמי ממזר תעבר בה ואיכא מא
דאמי שפחה תעבר בהם ל' ח' וז' וקמ' דנא מהדרנהו ל' אלוס
הי' מ' וז' וז' ל' ח' ואיכא אמורים לכל דבריהם כדאמרי' בשחיטת
חולין לעולם מ' מ' ביי' וי' נקד' וז' אסיר ושחיטתם כשחיטת
בערי שמי' מ' מ' ואי מי' גיד' מי' יהו' מ' מ' וז' קדמ' קדמ'
בתל' לזכר דוקא נקט בדיקת' ומ' ז'

דפתח חלה שמשאת לו ש כשרה לכהונה : לנולד : בתבא ופתח
 עד סוף כל הדורות שלח להם זכר זכר בת האחרון פסולת כבוד
 הראשון אבל בתבא מוט כשרה לכהונה ולא חמירא בת חלה
 מחלה דאמרינן בתה שלחלה מיישרל כשרה לכהונה : ישא
 שמש חלה בת כשרה לכהונה : בגמ' ילך טעם : ואם כן ואלו
 זרעו ונאמר להלן לא יעמא בעל כעמיו להחלו מה להלן זכרים
 ולא נקבות אף כן זכרים ולא נקבות ודקא ית' שמש חלה
 אבל כהן שמש חלה בת חלה דכל הולד העלך בניאית
 כהונה הוי חלה חלה שמש בת ישראל בת פסולת : בגמ' פריך
 הא תבא ליה דישא בתחלה זכר פסולת מהכונה לעולם מתוך
 איידי דתאמר ישלך שמש חלה תבא חלה שמש בת ישראל
 בת גר זכר אפילו מיישראלת כבת חלה זכר ופסולת לכהונה
 בת גורת מיישראלת : וטעם מפרשין : נכמין
 גמ' מה להלן לאחר שלשה דורות משלש
 מחזירין ושלש : ופסולת : גמ' : ומה להלן זרעו אף
 לא זרעו היא שמה מוט אם קרא ולא יחלה זה שהיה כשר
 ותחלה והוי מחזיר גושת ממשאת לאחר דפסולתו אפי'
 עתקרה לאחר בלבד : כל שכן אם נשאת דבת לא יוכל בעלה
 ובעה כשרין : בת כשרה לכהונה אם ישלח הוא : היא תעבדה
 כלום : בעושה עבירה : והרי אלמנה לבת : גוול וגושה לבת הדיוט
 שמתה ללולת בביתו ופ' זרעו מביאת פסולת : שם עליה ס' :
 נקדאת חלה ללכות עליה משום חלה דכל איסור כהונה לכהונה
 אותה חלה בביתא : הכי קאמר איזו היא חלה שעיקרה ^{מפסולת}
 המקרא שבת חלה לא יקח ואי עיבה לזרע מודעיסופר
 דמקרא נפקא דהרי כל שטערה מ' הפסולת : שבתה ו' :
 חלה היינו ול פסול כהונה בדבת : ולא יחלה זרעו אבל חלה
 עלידי ביהא היתרבו לזרעו שה מקראות כן : זה שהיה כשר

לא ידעו משה וזכר החיו לכם והלא פיתם היה עמהם ודבנ החיו לכם
לשפחות הדן ארבע מחלקות בדבר לך יהודה נתן פסולה ואפי'
נשא ישראל לך אל עזר בן יעקב אי איכא יד אחד ישראל
מכשיר ומיהו גר וגורת ברת פסולה ולל יוסי אפי' גר שנשא
גורת ברת כשרה ומיהו הורתה ולדתה בקדושה כש ול שמעון
אפי' גורת עממה מכשר וכללד שלא תהא ראונה לבאה בגורתה
דתפוק לה מכלל זונה אמר יונתן וכלם מקדש אחד דרש
אלמנה וגרושה לא יקחו להם לשאים כי אם בתולות מזרע בית
יש והא למנה אשר תהיה אלם מכה יקחו ל זהורה סבר
דאיכא כללד משרא אפי' כללד יקח הקדוש זרע דהיט אפי' ספקי
בתר זכר ול לעזר בן יעקב סבר מזרע ואפי' מקדש אחד פיר
אפי' זרע כחוש כגמ' האם גר שנשא ישראל ול יוסי סבר
משנזרעו בישראל שתהא הורתה בקדושה ול שמעון בן יוחי
סבר משנזרעו בתולה בישראל שנמחו ונמרו בתולה משבאה
לכלל ישראל דהיט כשנעשית בת שלם גמרו בתולה לבוא שאם
תנעול מיכ' ואילך אינן חוזרי אבל קודם שלש כל ששה חוזרי
נעמחי ובאי' והכי דריש לקרא בתולות מזרע ביתי בתולות
של זהו מזרע גדולי יהודי והאי קראי נשיה בבה גדול דברת
אלמנה וגרושה לא יקחו להם לשאים כי אם בתולות ודא ליתיה
לא בבה גדול וסיפיה דקריא בבה דדיוט והכי קאמי והא למנה
אשר תהיה אלמנה אפי' מישרל משארכה תס שאינן ביה חזול
יקחו אותה: גמ' סלסול מעלה נשא בתר שש
גורת אי' גמ' מידו אבל אם נשא גורת אפי' שנעלמה
פחותה מבית שלוש מו' ט' מידו: מת' ממלך
מחייבו ברתות: אינן נאמי דקדושהו אפלו ואיט כשר לעזר
ואפי' שניה האב והאם חומדי' על עובר שנעמיה ממזל הוא
שולל לו מחייבי ברתות אינן נאמנים ונאמי מפדל מביעי

קאמ' לא מיכיש איהו דלא קים לה במילתא דלומ' איט' יודע אס'
נתעברה או מאחר אלא אפ' לא איהו דקים לה במלת' לא מהימנ'
פ' דלא מיפסיל אלא בעדות גמורה ולא מבני א' היכא דאית' ליה
הזקה דכשרות כג' רישא שכד יצא לאויר העולם ועד הנה הוחזק
בחזקת כשר לא אפי' הא' דלא אית' לה חזקה דכשרות ששניהם
אומרי' עליה עובד שבמשיה לא מהימנ' ^{גמ'}
אינו נאמן אפיסולא קימ' אבל לעני' בכור לא פליגי וקרא
איתריך אלכא דרבנ' אלא לעני' בכורה ובעי' ליה ופליגי שבא
ממדינת הים ולא הוחזק ל' בכור מא' עלפי' אבין אמ' לו ושל
עדים שעת' ירתה בפני בית דין נאמן מזה לפסול את שעת' עמך
דכיו' דלא תעגיר בבית דין אינו גר ואסור בבתי' וינח' ל' יהודה
בניסא דכריתא מדכח' ופסולתם עדין כיו' מוש' אחיו וכו' גמ'
מדכח' גמ' אית' ופסולתם בעי' שיתעגיר בבית דין ואי' את' אמי
לפסול את בעך הואיל והחזקתם בבשרות לא נפסול את בעך
ואע"פ שדכורין פסלך לא פסול את בעך: ויכיר כי אתה בכור ^{השע'}
יכיר ויכיר ל' אחרים אם אין בית דין מיכירי' אותו נאמן וכו' לומ'
זה בכור לטולפי' שנים: בג' גמ' וכה' חלל הוא: ואי' עדות לגבי
הואיל ובעך מוחזקין בבשרות מי' מזה נאמן לפסול: אבל ישרא'
מהימ' לפסול בניו דנפקא ל' מיכיר' לא קט' שבכניו ויש ל' בעל'ו
גדול' ואיט' נאמן עליו לפסול את בניו: זה קט' ונאמן לפסול
מתג' ^{מתג'}
אם ש' קדמו קידושין קידוש' בצלה לשל חותנה דשלוח: אי' ידע
אי' זה קדם: שניהם טענים גמ' אם באת' לנשא לאחר: ופ' האשה
גירסא דא' ועריכה דאי' משמבי' גבי דידיה משום דגברא קים
לה ביוחסין פיר' וכשמיתא מיוחס זה קידשה לו וביטל' אתה שלוח
אכל' איתתא דלא קים לה ביוחסין אימ' לא הוו קידושיה קידושי
פי' אימ' אשה דקידשה עממה לא ביטלה אתה שלוח ואם מכא

על קידושיה דסנדא דילמ משכח מיוחס זה ואי אשמע גצה
דילה מאוס דאיתתא דיקא ומינסבא: אבל איהו אימ' לא
איכפת ליה יריכה פי' לא איכפת ליה בבית אס תעשא למיוחס
בלהווא ולא בטלה לשלחות דשליח ואפי' מקדשה לגרוב
והא דקדים קידשה סבר דילמ לא משכח אבל אי משכח לא
בטלה יריכה: וקידשה היא עצמה בעיר בן כיום: והרי היא
לפטא בדיקנה לדעת אס יצאת מדר שותהא כן להיות קידושה
קידושה ומצאנה בוגרת וכן כיום הרי בוגרת לפטא: וקידושה
קידושה ולא שלא ביה חישין לקידושה שניהם שמא כשקדושה
האב נכרה היתה וקדמו קדושה: אי נמי בתוך ששה חדשים
אפי' נערות לבגרות דאמרו אינן נערות לבגרות אלא ששה
חדשים בלבד: משא נראה סימני נערות אינה שוה להונות
בוגרת אלא ששה חדשים ופעמים שהיא ממירה לך לכאור
וסמנה נכדי' בדדיה כדנע' כמס' נדה פנה כוחו וצמל' בה
למ' רב הרי בוגרת לפטא הא כל אותה ששה חדשים בחזקת
נערה היא עד שנכיר כסומני בגרותה וכי בדיקנה נפלאה
בוגרת מי ימר דנפרא נמי בוגרת הואי דילמ השתא הוא
דבגרי' ולא לאהר' חדשים: והא נדאי משמלו לה ששה
חדשים בגדה: והא נמי שמואל נכד' לא יריכה דקדיש' כהווא
יומא דמשלם ששה חמשה קידשה בבבלי' והיא בערב: והיום
היא בחזקת שתביא רב אמר הרי בוגרת לפטא מדהשתא
נפרא נמי בוגרת שכל היום היא בחזקת שתביא: והיא
מת' אינן יריך להביא דאיה לא על
שהיא מיוחסת שכבר בדיקו אחריה כשנאמה: ולא על הצנים
כדמוק' בגי' פקטום וכל כיון אחריה דבחזקת אימ' היא
עריכ' לחוס' על ידי' עדים: מביא ראיה על הצנים: שהיו בעיר
האשה ואי' יריך להביא דאיה על האשה שהיתה מיוחסת

שכבר נדקן אחריה כשנראה כאן מביא ראיה על האשה שהיא
מיוחסת ואנו מביא ראיה על הצנים שהם כרוכי אחרית מות
ואילו בנה שאנו נכנס שם הוסחה מביא ראיה על האשה שהיא
מיוחסת ועל הצנים שאמותה אשה היו
כברוכי אחרית נדקין אצל תל נשמות אשה במידות הים
מביא ראיה על האשה ואנו תריך להביא ראיה על הצנים
ואילו בנה ננים אמרו בקטנים ולא גדולים דאם הביא
על גדולים שאנו כרוכי אחר האם אי מביא ראיה על הקטנים
הואיל וכרוכי אחר האם בדא דאם הביא ראיה על האשה
מביא ראיה על הצנים הקטנים באשה אחת שאם אשה אחת
נשמות אצל אדם אנו נשים היו ומתה האחת ואילו בנה ננים
מביא ראיה על האשה מיוחסת ועל הצנים שהיא בנה על
הגדולים ועל הקטנים ואפי' כרוכי אחרית דשמה בנה של צרתה
היו וגלית נא שם דסמכין בכרוכי לא בקדשי הגבול אם
כהן אוכלים בקדשי הגבול משהביא ראיה על אשה זו
כשהם לבחנה סומכין על הצנים אם כרוכי אחרית לומר בנה
ואינם חללים אבל לחוסים אסור בה צלות אינו נשמות
לבהנים עד שיביא ראיה שהם צלותה של נא ואל יוחזק אפי'
לוחים סמכין מחזקה שהחזקה ליכרך אצל החזקה שהיא
אינו אפי' לעני דיע ופאות לסקל ולעקת שהיא על גבי
כד נקמין כל שם לחם להקשר כהונה מלכין על החזקה על
דבר שחט מוחזקין שהוא כן ואפי' אי עדות בדבר וסוקן וסוקין
על החזקות כד מפל להו ואילו החזקה נדה בשכונותיה שבעתה
ראוה היום מלוכשת בגדי נדותה בעלה לוקח ממנו בעלה
והתרבו לו למלקות לוקח דכחייבי כריתות שחתרו בה למלקות
לוקח ונפטרין מהכרת ואפ' שהיא אומ' מהורה אפי' שש
לה ולקחה על החזקה איש ואשה ונמקו ונמקרת שהדין בלתי

הצות בחזקת שהיא אשתו ואילו בזה הם ואין אנו מכירים בה צדקות
למורה: נקטל זה על זה אם לא הכ על זה אשה נקטל זה על זה
משום אמו והיא עליו ונשדף זה על זה אם לא האיש על אשת
דברו בשדפה: ותטק מורכב על צדקה והדילת בחזקת שהיא
צדק וצדק עלה בשעשה צדק שנים ויום אחד שצדקת בי אלה:
וסקלוה דבהבא על האם שנים בסקלה וכיו דהב צדק ואימ
עשים וסקלה על צדקת והוא פטור ירוש

תא אים ומה שצדק ממדינותיהם הוא אמו אשתו היא והיא
אומל בעלי הא אי הורג עלה משום אשת איש והחזקת
עלה משום אשת איש עד כמה היא חזקה אמר ליוחנ עד
יום ומטע שהורג על החזקות שנאמרה אביו ואמו מות א
וכי דבר ברא הא שזה אביו לא מצו בחזקה מיכ שהורג על
החזקות מתע עם שתי נשים כופס שדעת
קלה ושתיה נוחות להפתות ולאתירא זו מחברתה שאף היא
תגשה במותה: עם שתי נשים כמחת שמתחדת עם שתי נשים
דעת קלה בעליה ושתיה נוחות להפתות לא להפי נקט
אמר לומ לך שהב מימי אצל האם והוא הדין לאב שמתחד
עם בתו ואסור להתחד עם כל העריות שבתורה בי שהערוה
זקנה בי שהיא ילדה שדבר זה אורס לגלות ערוה באתר שזה
שצד אמו על אחרת: גזרן על הייחוד ועל הפסיה והתבצמם
סעודין בפרק כה גדול מקשי עלה ייחוד דאורייתא היא דאם
ל יוחנ משום ל שמת בי יהוה רמז לייחוד מה התורה מני
כייסותך אחיך צד אמר וכו כדעל ומתרגל אל אים על
ייחוד שפסיה: פית ושמע וייג וצנתהם הכי מפל התם גזרן
על פית ושמע משום ייג ואמירתה שמלא עמדה אש שמי
ל יהודה שמיחה ובית דינ עליו והרעוהו שישבו ודקדק על העמ
ומימנו שלח פשט איקורו בכל יום וקמל ל אים למדין מרה על

היבור אלא אם כן רוב היבור יכולי לעמוד בה נאמרו דקמלי
אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין חבירו עד שיהא גדול
ממנו בחכמה ובמסד הכא כוונתו דלא פשטה יכולי לבטל ועל
ינם משום בעתהם שהיינו בענין כן ומביאו לידי בעתה זה
היינו שגזרו עליו והוא סתם יינם אצל ודאי יינסך דאורייתא
הוא דכתיב ישת יינסיכם ועל בעתהם משום דבר אחר על
ומסיק התם דהאי בעתהם ייחוד בעתהם אצל כל אלה
הוא דרך חלוקת דאורייתא והוא דכתיב לא תתחת בם ואם אינך
חלוקת אס הוא בפרהסיא הל למאס שהבט על ארמית קס פוג
ט ואם הוא בצינועה בית דין שלח שמוא גזרו הבא על הלאה
חייב בעיה משום שגזר דה שפחה גויה זונה כול משמוא
דבר ה שגזרו תלמידי שמואי והלל במסכת שבת לא ש
מתחלת עם שני אנשים אלא כפשינים לך כאלו חננא פפי
והבירו דהא רב רב יהודה הווא מולי באורחא והות מולי
קמיהו אמר ליה רב לרב יהודה דל כרעך מקמי צהש והוצאנו
עשרה צמטה בחזקת שהיא אמתה וזלזלו עמה ואשת איש
היתה דמחברי צי עשרה וגבי בשורא שיש בן משני לעשרה
בגמ גרסו אמר רב יהודה אמר רב לא שט לא בעיר אצל בדרך
עד שיהו שלשה שמוא ייגורך ממה להשתא ועמיתא אחר
עם תעבורה וכפסקי דחלל מילתי על הייחוד מילת
ואי אפשרי אשת איש על הייחוד לא שט דמילת על הייחוד
מילתא על ציה שיהא מרד לאוה שזינתה ולכך הוציאו
והאידידא ליכא בית דין למקטלנהו צנה ממזריהם על כל
טובה השמועה מי שיוניא עליו קול שהוא עובר עבדות
מילתי אתו דלא טובה השמועה לאו הוא דכתיב בבט עני של
צני לא יסכא על לא טובה השמועה לם זל ומה שחמדו
מילתי על לא טובה השמועה אי הפרש ביפטיה בייא ש

או זכור או שאר עבירות כיון שרבותה בזה שמונה דעה מלתא
בעלה בעיניה שיהיה לה משום ייחוד דמי כדמא מבעלה דדינא
אתי ולא עברא איסורא בגמ' מפל דאי גמייס בה בגמ' שיהיה קרוב
או גלה עמו לא יתחד עמה ואפ"ש שבעלה בעיניה פתח פתוח
הדברים כלם כל המתיחד עם האשה אם היה הפתוח פתוח לה הרב
אין חוששין משום ייחוד מתנה י"ש עמה דפוסקין
י"ש עם הנשים שאשתו משמרתו מתחד אדם עם אמו וי"ש
טעם פריש"ל לצייל מכי יסיתך וי"ש עמה בקירוב בשר הב"ע
ובעורו קטן קצא דיי"ש עמה בקירוב בשר וכן הדבר עם אביה בערה
קצתה כד מפל ואו"ל הדילן זה י"ש בכסותו וזה י"ש בכסותו
גמ' מתחד אדם עם אחותו למקדן אבל אינו דר
תמיד אצלה בייחוד בבית ודר עם אמו או עם בתו דלא תקנה עיה
עלה דאח"כ ניה אנשי טפסה גדולה דלא מיגדי בקרביתא מי
כהיונה לבינה כי אמרטה קמיה דשמואל וכו' בגמ' מקמי עליה
דש"ס ממנה דקתני מתחד אדם עם אמו וכו' ומקני מילתיה
בתמימי מתחד אדם עם שתי יבמות נשי שני אחי אשתא
זו אחתן בשתי ירות שדואגת כל אחת שמא תפול חבורה לזכור
לפי בעלה ותיעשה לה צרה וכן אשה וצריטה אשה וחמותה וצרת
חמותה וצרת בעלה כולן שונאות זו אחתן וטעם מפל ביבמות
האשה שהלכה היוד שתכנס ביה כלום מה היא ביאה שתי
דצריף בשוק ואינה מוסרת עמה לביאה מתוך קושיה עדיף
לביאה יתר הולכך אין כח משום דשתקלה שלא תהא עוחה
תנקת צרת אחת עשרה שנה ויום אחד ובראיכא ימים שנה
עמה כדמייס סיפה וסבר לה במאן דא"ל תתפן שנים ויום אחד
שהביאה שערות סימנה מייבן ואיך אבל מקורם לבא שומא
שומא ותעמק ב' שנים עשר ויום אחד קרי ליה הדילן ואי"ש
אמו עוד בקירוב בשר בת י"ב שנה ויום א' שהדילה וששת שנה

והיית בנשים וכשהביא סימניך ביום שנה ויום אשעשה
איש וחי' בנשותיך כד מפר' שהביא סימניך וזהו זה כי ללא קמ'
כי ללא דת' בתי עקרת בשב' של נבו ויש עמ' בסימני נעדרת בסימני
שבד' ד' היט' בוחל כדתי' צמס נדה בוחל אל' ימגי העוברים ושערך
צמח' אל' ללא שנקמ' או אתוא שערות מנ' שנים ולמעלה הוסימ'
גמור וללא דת' הוי שומא' דת' יב' שנה ויום י': הכי גרס' לא שט'
אל' שמי' בנשה לעמוד לפני ערומה מב' בנשה לעמוד לפני ערומה
לא והכי פירו' לא שט' שיי' האב עם בתו בתרוב בשר והאם
בתרוב בשר כשהם קטנים ולא שהגעו לשטם ולסימני' לא שט'
הבת לעמוד לפני האב ערומה וכ' האם מינה בנשה לעמוד לפני בנה
ערומה אבל אם היתה הכת בנשה לעמוד בפני אביה ערומה וכ'
האם בנשה לעמוד לפני בתו ערומה אעפ' שה' קטנים משהגעו
להכלם מהם יי' שנים עמהם לא בבסות' ה' אב' רבה ואם
אעפ' שמי' בנשה לעמוד לפני ערומה פי' שמשית' אשת איש ואסור
לש' עמה בתרוב בשר אעפ' שהיא קטנה ומי' בנשה לעמוד לפני
ערומה וכפ' רב' משה זל' מת' לא למד רווק
סופרים רווק שמי' לו אשה ונח' רבים בשול' יכ' תרומה ורווק'
סופרים תעקנות כלום מי' שמי' לא אשה לא ילמד תנות' מב' יט'
אשה מותר ואינה יתריבה להיות שרויה אצל' לא ילמד סופרים
ור' בע' שלמה גורס לא ילמד רווק סופרים סופרים מלמד' תעקנות
סופרים מלמד' תעקנות כלום מי' שהיא פני' בלא אשה לא ילמד
עמגו להיות מל' הסופרים וכ' לא תלמד אשה סופרים לא תרגל עצמה
להיות מל' מלמד' תעקנות לא ירעה רווק את הבהמה שלא תאזה
לה' ולא יישט' שני רווקי' בטלית אחת שלא יבוא ליד' משכב זכור'
וחכמים מתידי' דלא נח' וישראל על משכב זכור ובהמה כל' ששק'
עם הנשים שמו' אכת' אומנות' נעשית' לעשים והנשים יתריכות לו'
לא יתחד עם הנשים ואפי' עם נשים הרבה לפי' שילב' ד' וכו' וכו'

מחפזות עליו. ואילו איננו אחרינו עם שתי נשים תן אצל שש
 ארבע שפיר דאמרי רב מיט צל מפני מוש שעסקן עשה נשים פיר
 יגשה יתעסק עמהם ואשר עמיו איננו למלאכה אחרת חמור
 גמול ספק כל אלה אומנות ליסטים כשנלך בדרכים ה' נבטם ונלכנו
 עינים מק' הכתובים ופירות ועוד כשכרין לבנו אדם גונבתי תשמיש
 חנוני מולמד באומנה להטיל מים בייג' יתרירות נחמים: רשעה
 בהמות שלן מאמ' ביר' לרעות בשדה אחרים גמ' דתעוקות
 אי לימי כו'ס חש שח' ד'מק' דח' שירי דווקים אמשכב זכור
 אמרו לו ל' יהודה דמתג דאמ' לא יישנו שני דווקי' צמ' ל' אחר
 אמהותא ד'מק' אמותה' שלתעוקות שמעיות א'מ' ל' להביא
 את בעה' לבית הקפר: ולעת זקנות מת מוטל בר עב' שח'מ
 יכול לעשות מל' כה מחמת תשורתה וזקנה: אב' ל' חתולה
 ב' שאר' הבא ל' די זקנה או ייסורי' ואי' יכול לעסוק זה הוא
 ממות' שכרה דכת' עוד יט' ב' בשיבה דשנים ורעננים יהיו:

נשלם בכח צור ובחסדו הנצור

בשמך רחמי

אתחיל בפירוש גיטין

המביא גט' בגט' אשה ענין אהבה תריך לפרש אצל
 גט' סתם דברוב מקומות גט' סתם מבבל תרי לה לשטרי הלואות ופ'
 לת' מה שנהג' לכתוב יצ' שורות בגט' נשים משא
 דגט' בגמטריא תריסר הוי' ממדינת הים כלחומה לארץ קארי
 מדינת הים ברימבבל כדאמר' לקמ' עידך השליח המביא אשה
 גט' נכתב וכו' מפ' בגמ' ושלח זה צעל עשא' שליח להולכה
 אף המביא מן הרקם ומן החגד בי' קדש ובי' שור מתרגם בי' קדש
 ובי' חגד' אף מכפר לודים שהוא מחומה לארץ
 לצוד שהיא סמוכה לה והיא מארץ יש' וחכמ' אומ' אינ' עיר
 שואמ' גט' נכתב וצפ' נחתם וכו' בגמ' מפ' מאי קאמוסין
 תנא קמא דר' יוחנן והמוליך מארץ יש' למדינת הים
 מה' צונו' להצטונו' מפ' בגמ' דעיר אחת היתה מארץ יש'
 ועסקין' שמה והיו בה שני הצטונו' שמה ומקפידים זה על
 זה שלא היו בני הצטונו' זו בעמ' להצטרף
 גמ' מאי טעמ' עידך השליח המביא הגט'
 ממדינה למדו' לומ' גט' נכתב וצפ' נחתם לפי שאין צדקאין
 לשמה איצ' במדינת הים בני תורה ואין יודעין שערין וכתב
 את הגט' לשם האשה וקרא כתב וכתב לה דהיי' לשמה
 הולך אמ' שליח גט' נכתב וצפ' נחתם וממילה שיל' נ'
 לה לשמה ומפ' בגמ' לרבה כד' הוא דלית' גט' נכתב וצפ'
 גט' נחתם לשמה לא משום דא' מפ' א' לה דיבורא ארז
 לבי' צויה מציג' ולא אמ' לכתוב וצפ' נחתם ליה מאי טעמ'
 חכמים בגמ' והיו דב' עני' נכתב וחתמה לשמה מוקמי' לה

ואמר' לקמ' ב' המשנה
 הנוטב' שטב' וחסמ'
 בגט' הולך מעירי והוא

דבאשי בגל לרבה מליבא דלי יחודה דבעי כטבה וחתימה
 לשמה לפי שאין עדים מטיין לקיימו ואין שיירות מטינות
 משם לכאן שם יבא העל לשר על לם לא שתבתו
 שיהו עדים מטיין להכיר חתמת העדים והאמינו דדו
 לשלח ומפ' בגל לרבה דסבירא ליה משום דאין עדים
 מטיין לקיימו ובדין הוא דליתני בפני נחתם ות לא מלא
 משום דלא לית לאיחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד
 דאין לא אמר נכתב מאי דחזיסבד דכל שטרות נמי בחד
 מיקיימו אי את חד שחדא ואלא מכיר אני חתומת
 העדים ואני בענן לקיום שטרות שנים עדים בבתובת ידי
 העדים ועל זה יעריך השלח לם בפני נכתב ובפני
 נחתם דתהוי הכרח ב' גלי לטטרות ולא אתי לאיחלופי
 בקיום שטרות דעלמא לקיימיהו בעד אחד ולרבה דאין
 לפי שאין בקיימין לשמה אית ליה דרבה דמטינה לעדיה בארץ ישראל היבא דקפ' ולא

שכח עדים עדין
 לזו אבל דבא לזו
 להודיע דהי שכיח
 עדים לקיימו לא חייבין
 דאין

לפי שאין בקיימין לשמה אית ליה דרבה דמטינה לעדיה בארץ ישראל היבא דקפ' ולא
 דמטינה לעדיה בארץ ישראל היבא דקפ' ולא
 דמטינה לעדיה בארץ ישראל היבא דקפ' ולא
 דמטינה לעדיה בארץ ישראל היבא דקפ' ולא
 דמטינה לעדיה בארץ ישראל היבא דקפ' ולא

לפי שאין בקיימין לשמה
 שבערה
 הוה דבר שבערה ואין דבר פחות משנים ואפילו לרבה עמי לרבה
 דאמאשון עדים מטיין לקיימו מדי דהנה אפילו שטרות ואין
 על שבידן: מה שידוע ה"ה: בגל מתבטל מתנו' אליבא דרבה
 ואיבא דרבה מתנו' ל' אעור ה"ה דהילב כוונתו

מאחר
 שכיח
 פי' דכיון דסמכות משכה
 שרע אין עדין וכו'

דאזלי וואס וויס ערדיס מיטעייס לקיימו. מיט עיך לומד
צפ נכתב וכן. וכל שכן מכפר לודים ללוד שהיה בלכות
בתחום ארץ ישראל מיט עיך לומד כן. ומה
דבן גמול למעמד בלכות שכיחי ומי עיך לומד וכן
מכלל מכות לתלמי שכיחי. ומה ללוד ללוד למעמד
בבלכות נמי עיך שיאמר צפ נכתב וצפ נחתם
שלא תלוק בצדיקתהים. וחכמים אומ' המציא
מי הדיקס ומי החגד מן מכפר לודים ללוד מיט עיך ומי
עיך לומד צפ נכתב וצפ נחתם ולא המציא ממדינת
הים לארץ ישראל. או המוליך מארץ ישראל למדינת
הים. ודבן בתראי לפדושי טעם דתאמא קמא
תאמר ולא פלוג עליה. והמציא ממדינה למדינת
מדינת הים. עיך שיאמר צפ נכתב וכן
מה לא ללוד. דמי ערדיס מיטעייס לקיימו. מתא
לפניה דל אחי. באומה חסיד שהין כותבי בה הגט
כמונה חסיד. דקיימ ללודי שמיט יודע
תביב חסיד. וקידושין לא יהא לו עסק בקן והווי ממנה
גמול דבה לארדויי היכי לעבד. לא עדיכתי
לא בשיטה אחת. ובי תיב לעבד לחומרא וכן
לחלל שני כל היכא דאיכא חששא כי האי גונא
לא עבדי לחומרא. מפי שמיט קולאומא וקן
גמולתא. תמן הקולאומא והקלן שמיט שתיקתה
לשמה בשחיתותי אומא ומחיתין. וכפי ליתא ב' הודה
ול יוקהלו. ול שפי קולאומא קולאומא בשחיתות
קולאומא שהווי שמיט כמי שאומר קן ב' הודא
קולאומא של הקלן. ולא חלפי מפי שמיט שמיט

כתוב וגו' לא שתי פלוטת שאני מוגדשה ודמה שלך דר
 הקופר הקו למוס והמוגלתא לכתוב גט לשמה דין
 והילכתא כרב אשי דאמרי' עמיה קק' קולמוס
 קק' מוגלתא דהוא בתרא ותניא בגמ' כונתיה
 וכל שכן אפי' כתב שיטה אחת לשמה כל מעזר ודוקא
 בחיורא ש' אבל בחיורא אחרון לא דאמרי' צפרק שני
 צפט נכתב חיורא פסול ומנתי' לה בחיורא אחרון
 בעינ' תלתא לקיימון דקיימ' לן בכתבנות דקיום שטרות
 בשלשה דאמרי' שנייה שיטתו לקיים השטר ומקרי' א
 עד ער על אחר מה וכן שלוח שטתה עד ועד
 נכסה ד"ץ כלום כי היכי דשליח נכסה עד הכי
 נמי עד נכסה ד"ץ הולך מיעבורא בהדיה והו' תלתא
 א"ל דבדרבנ' עד נכסה ד"ץ קיום שטרות
 דרבנ' דאמרי' הכא חישי' ואי' השליח מיעבורא ש' השט
 די' למ' מתא מיהי גטא וכן כלום א' מכשרת
 בשנים זית' דמתא אשה גטא וסמית' לאכשורי
 נמי בשנים ואשה לא חזיא לאי' יגרוסי בהדיה לתלתא
 לית' ודשי' דל' גסו דכיו' אשה כשרה להשא' מתא וזמנ' ^{השט}
 דמתא לה וחמא' משתדי' והוא הדי' דהוא מי' ^{על}
 למימר זימנ' דמית' ליה וסמית' והילכתא כל יוחנ' וכן
 דה' וא"ל דל' יוחנ' לצי' ל' חנינא תלמיד הוא הילכתא
 כל יוחנ' דתע' כותיה יוסי' מי' שטתה ל' ^{על}
 זה' ומת' שי' בג' ל' מאיר משום דל' א' צפט
 נכתב וצפט נחתם יוסי' והולך ממזל בתמי
 והא' כשר הוא וצפטו נכתב' ומתדין א' ל' מאיר
 ל' עמיה דא' רב המעטא משמא דעו' א' מול' היה ל'

מאור כל המשה ממנו נשטטו חכמי בגדי הולד
 כיצד נעשה יטלנו ממנה וכו' תוס' ארבעה
 ודא להשמיטנו כיצד נעשה כד' שתשא בגדי זה לכתחלה
 מי נשמיט אס נשאת שלא תנא ^ל אתי לעשות תקנה
 לולד דכל תקנה לא הוי מותר לדבוקאס דלא אמר לה דפט
 נכתב לעת לה כל המשה ^{הוא} מותר שבעו חכמי אס אוי ^{היא} תקנה
 דמסתבר כיון דהולד במחור ל' מזה אס כ' כל הדרכים האן
 בה ותנא מזה ומזה ככל ההוה דתנ' לקמ' צ' ה' ז' ד' ז'
 שלח שהביא ג' בחויה לארץ ועתה לה בית לבנה ^{הוא} אס
 דפט שנים ולא אס דפט נכתב ודפט נחתם א' ט' ששאת
 נטלנו ממנה וחוזר ועתה לה דפט שנים ואס דפט הקס' דפט
 נכתב ודפט נחתם ואס לא נטלנו ממנה הרי זה פסול עד
 שיתקנים בחותמין ויחזור ויתנו לה דפט שנים וכו'
 מיכאל משה דבשעת נשטה עריך לומ' דפט נכתב מרדקא
 יסלע ויחזור ויתנו והוא הדין אחר נשטה בתוך כדי דיבור
 דמזה מרדקא מדר' אשתו לה כשהוא פקח ולא הספיק לומ'
 דפט נכתב עד שעתה ד' אס ליה לא עריכת דאמרי בגי'
 בכל בארץ יא' גטי' דאי אתי בעל מערער וכו'
 אבא א' לא אמרת ואת בעל מערער מופסיל ומס' י'
 ליה צ' מבדיתא דאף מ' שאיו עריך אי אס' מהה כד'
 שלא תאקת המשה לעלים לקיימו אס יסלע עלו ער' ער'
 שהביא גט' ממדינת חים ועריך לומ' דפט נכ' ודפט נחתם
 כמשה המביא גט' דאמרי במת' אס גטי' ג' א' שחר עב'
 שון לעוילך ולמדי' ע' אס' דנאמ' חו' על שחרורו לומ' דפט נכ'
 נ' ו' עריך עדים לקיימו נשים לא ק' דבש' עדים כשאר ק' אס'
 איש אשתו הוה ק' בזה השטר שהביא העד כלבסי קט' א' שמיא
 שערב העד דבש' כל הבסיס ונמיטא שלא תקנה לו ע' א' כלב'
 כל הבסיס

מהו מי אמרנין התם הוא שאעפ"י לא קנה העבדים קנה עימון לפי
שלא שירצו לו קטירת עימון בכלל כל העבדים שהרי עימון ונכסי
קטין ילך קמא עימון לחוד ונכסים לחוד אבל היכא דאמר לה
כל נכסי קטין ילך ואפ"ל בכלל נכסיה שיערד לו קטנית ואפ"ל
בכלל כל הנכסים כיון שלא קנה העבדים מחמת שלא נתקיים
הגט גם אפ"ל לא קנה ואם פלגין דייבורא מודיעא נכסים
הוא ולא קנה משום דלא נתקיים הגט אבל אפ"ל קנה מידי
דהוה אמו משה ופלגין דייבורא אחד זה ואחד זה ב"ל
עימון ונכסי ב"ל וא"ל כל נכסי הכותב כל נכסיו לעבדו בלא
שטרב לו כל נכסי עט"ל יצא ב"חורי שאת הוא בכלל כל
הנכסים וכל שאר העבדים נמי קנה שייך קרקע כל שחזן
פי' ל' יוסף הלוי וא"ל ידוע מ"ז זהו לא יצא ב"חורי שלא סיים
הקרקע ששייר לעצמו לא קנה מ' הנכסים כלום לפי שיש
לנרש"י לדחות פ"ק מכל קרקע וא"ל שמה זה הוא הקרקע
ששייר לעצמו לפיכך לא קנה כלום מ' הנכסים לפי שלא
נתן לו מקומות מקומות שמי' יכול לדחות מהם וכו'
שלא קנה העבדים משום דלא סיים מומת גם אפ"ל לא קנה
לפי שאפ"ל בכלל העבדים הקנה מומת לו וא"ל פלגין דייבורא
ל' שמונ' מומ' מעפ"י שהעבדים לא קנה מומת מעפ"י
שלא סיים הקרקע ששייר לעצמו ויש ע"ז בכל מקום זה
הוא ששייר וכו' ואפ"ל מיט' בכלל המקומות הפיקוקא שהרי
לא שייר לעצמו מ' נכסיו לא קרקע והעבד מיט' קרקע
אף העבד יצא מ' הקפ"ק וידוע שמה העבד מיט' המשווייר
הוכיח קנה עימון ב"חורי מעפ"י שלא הקנה לו אפ"ל בפ"י עימון
לא בכלל העבדים הקנה אותו לו פלגין דייבורא והנכסים
שלא נתאם מפ"י שלא סיים המקום המשווייר מה' אפ"ל אפ"ל
עימון שיצא מ' הקפ"ק נתא' ויצא ב"חורי ע"י ש"מ"ר כל נכסי

^{שכר יצוא}
 נותן לך במתנה חוץ מזה אחד מדיבור שבה שטיו ^{שחור}
 ששייר לעצמו לא פירש שהוא קדקע נמיט שאף העבד
 צבול הפקדוהו ואפשר שאף העבד הזה הדבר ששייר וכו'
 אופן אינו קטני גם העבדים לא קנה דמי קטע לעבד בלתי
 זהו פיל משנה זו ושמעיה מיתה דל שמעון הוא דסבר פלגני
 דיבורא פניו ספירטא מכל לך מאיר לא פלגני דיבורא וכו'
 לה' זל שמתים ישק ראוי לנשק הלכה כל מאיר
 היינו תמיא קמא דל שמעון דסבר לא פלגני דיבורא וקמיא
 לרבא דאמ פלגני דיבורא ההיא מתת משום דלא כרות
 גיטא הוא כלומי האי דקאמי שייר קדקע כל שהוא לא יתא
 ב' חורין לאו משום דלא פלגני דיבורא הוא אלא משום דבעת
 כריתות הוא והאי כו' דאיתתיה לרעה זכות באסיה שהיא זה
 הקדקע ששייר בעיני כריתות ולכא ומשום הכי קאמי לא
 יצא ב' חורין אכל לעולם פלגני דיבורא ל שאל משום
 דלא כרות גיטא חוץ דעב אשה כתי ספר כריתות ואחר
 עבדים אמרי לה לה מאשה דכלא חפשה לא נתן לה וסתב
 וסתב לה ובעיניה כהו כריתות דהא אמר רב יוסף בר מעמי
 אמר רב נחמי דקאמי הכא הלכה כל מאיר איהו גופיה קאמי
 שכיב מדע שסתב כל נבין לעבדו ועמד חוזר בעבדו ואינו
 חוזר בעבד חוזר בעבדים דמתנת שכיב מדע הוא ואינו
 בעבד שהרי יצא עליו קול שהוא ב' חורין והוא הכא דכי אקני
 ליה גופיה לאו כפי עיניו אקניה נחליה לא צבול הנכסיה הוא
 דאקניה נחליה כדקאמי שכיב מדע שסתב כל נבין וקאמי
 קנה נכסים לא קנה למא פלגני דיבורא או סתם דעת טעמיה דר
 הכא משום דלא פלגני דיבורא הוא קשויא דרב נחמי
 אדרב נחמי לא לא קאמי טעמיה דר מאיר משום דלא כרות
 גיטא הוא אכל לעולם פלגני דיבורא

מתנ

אינו עריך שיאמ' בפני וכו'

די שערב משי' לתימו' ואם יש עליו טורדי' לפסול' יתקיים בחותמו
 או העדים עצמ' עידי' שהתמוהו או עדים אחרים ושכ' ה' פסול'
 ואינו יכול לומר בגמ' מפ' אמאי אינו יכול' שו' למולך ולמביא
 למולך מאד' יש לחותה לאד' ולמביא מחותה לאד' לאד' יש
 טעריך שיאמ' בפני נכתב ופני נחתם דעבד גמר לה לה מאשה
 וזו אחת מן הדרכים שז"ו וכו' בגמ' מפ' דכשלא דרכים שז"ו
 נשים לשחרורי עבדים ל' יוסף הלוי' שו' למולך ולמביא
 פ' כשם שמביא ג' אשה מחותה לאד' לאד' או המולך ג' א
 מאד' יש לחותה לאד' עריך שיאמ' בפני נכתב ופני נחתם
 ואי' מינחי' אותה שתשא לאד' כ' אמה שלוח בפני נכתב ופני
 נחתם והיו קנימו' כ' המביא ג' שחרור עריך שיאמ' בפני נכתב
 ופני נחתם וזהו קנימו' ואי' מינחי' זה העבד לשא בתחר' לא
 אם כ' אמה שלוח בפני נכ' וכפני נח' דהיו קנימו' וכשם שהאשה
 עתמה שהביאה ג' נאמנת לומר בפני נכתב ופני נחתם כך
 העבד שהביא ג' נאמ' לומר בפני נכתב ופני נחתם פ'
 למולך ובמביא דינם למולך ובמביא אחד הוא כל' ג' כלומר
 כל שטר' עד טתי' אפילו עד אחד כות' וישל' מיניד עמו'
 משום דחשידי' אעדות שקר' חוץ מגמ' ו' שחרורי עבדים
 ובגמ' מוכי' לה איבא דל' אעזר דא' אסור' לאוכל מעתכות נפסח
 לפי שאי' בקיאי' בדקדוקי' מיטת כשרא' והיו שם ד' ערכות
 כשר דוקא הכי דאכא' יש בהדיה וכו' דחתם ישרא' לנסוף דא' י
 לא דוכר' חבד' הוא לא הוה ישל' מחותם ליה מקמיה' ובשאר
 שטרות היו טעמ' דעד כות' פסול' וא' לא יכא' ישל' בהדיה
 וחתם בקו' איכא למיכ' דווחא שביק' למא' דק' שיש מיניד
 ואתא טתי' וחתם בלא דעתא דישל' משום הכי פסול' ונ' גמ'
 נשים ושחרורי עבדים ל' א' למיחש ל' למיחש דווחא שביק' ישל'

למא דקטוש מינה ואתא האי כותי וחתם בלא דעתא דישל דהא
רבא שי עדי הגאון חתמי זה ש לא בפט זה גזרה משום כולבם
עד לתמיך הולבך זה הגאון שהתם בו הכותי ממקמי ישל אי לאו דחבר
הוא לא הוה מחתים ליה ישל מקמיה ומעשה שהביאן לרב גמולין
מפ ברג דרב גמולין פליג ארתא קמא ומכשר אפילו בשני עדים
כותם וחסורי מיחסרין והכי קתני דרב גמולין מכשיר אפי' בשנים
כותם ומעשה נמי והביאן לפט דרב גמולין לפרד עתה וכו' פיר עתה
שם מקום גמ' והאמ' לי יוחנן וכו' דל יוחנן לא
איתרש הכא תרי ותרין טעו ומאי חזית דסמכת מהט' עדים
החתמי עליהגא ומכשרי ליה לגמלי סמוך מהט' דמישער
ופסל ליה לא מוקמינן תרי להדי תרי ואוקי' איתתא בחזקת שתי
איש לי יוסף הלוי זל לא מיתקמיא לא קודם שתי נשא אבא
לחור שנארתכו דאיכא תרי דמקיימי ליה לגמלי איתא דאינא
תרי דפסלי ליה לא מפקינן ליה מיתות גזרה מקסיקא לא סמיכי
אהך תרי ומקיימי ליה לגמלי ואצטני ליה תרתי גזרה וקאמ'
לפני הרב זל לא עשר בעל הבטל ערער ואמ' לא גרסת
והגאון מווייף מן פסול אחד למיזל במ הבטל ושרער ואמ' ליה
גרסתו מיטעל ונא שהובא ליה מיזויף הוה יתניין בחותמיין ואם
לא נתניין לא לא טרעו עדיו כלל תתא והולד ממזר שהרי אינד
מגורשת אבד הגאון זה ספק מגורשת חזין מהרש וכו'
שא' בהך עתא שיטותם שליחות לגרש לא זוזאזם אחר
שמציאו להם דמות יונה בראש הר גדזיק גוים גמורים לכל
דבריהם ומיתם מסורה ודינן כד' הגוים לכל דבר' לית דשות
ולבטל דשות אי דר כותי גמבני צדיך לשכור את דשות ואפילו
טטלה או טעה להם במיתה אינה מבוטלת עד שישכור והוה
כמי דישל ששכח ולא נתן בעדו עם כח המכרי והוא דר עמיה
ואוסר עליהם מבעל להם דשותן ובגין עד שישכור ממנה

וטעם מפ' שהדי עם הבר' מאי טעם אמור רבנ' שלא חתמו
זה שלא נפט זה' גזרה משום טולסם דתנ' דפרק האוס' לרמ' אמ'
לגזרה טולסם כתבו גז' לא שת אחד כתב וכלם חותמי' ואי
לא חתמי טלהו הוי פסול דצדקדא דצדקתא דלא שויה גמא
לא בהט לפיכך תקט אפי' היכא דלא אמ' טולסם שיהו כל העדים
תקייטם בשעת החתמה' ל' יוסף הלוי זל' מאי טעם גזרה משום
טולסם פי' גזרה די' גמא אמ' לגזרה טולסם חתמו דבש' לחתום
טולס' הולכך אי חתמי זה שלא נפט זה חיש' די' למ' חתם האי
וממנו ל' לחציה וחתם אדשתא דחתמי טלהו שהדיה וכן דחזי
שליח האשה דאיכא תרי שהדי בגמא סמך עליהו ולא ממנטי
ל' לטלהו למי חתם עליה וממנטי ל' לאיתתא בהך תרי שהדי
ואיהי לא ידע' דטולסם אמ' וגמא פסילא הוא ומינעבא ביה
משום הכי אמור רבנ' אי' חותמי' זה שלא נפט זה כי היכא די
אמ' ל' טולסם דלא ליהתסוד מיניהו לא עד דמיכטי' וחתמי' טלהו
בבת אחת ויהי ל' לשליח וטו' דשדי הכי לכא' למיחש מידי
וגם שחרור נמי אי' השדים חותמי' זה שלא נפט זה דשחרור'
אחד יש להם **מתני'** בערכאות מכנס
בית גער דיינים הקבועים שלה' חוץ מציט' נשים וכו' משום
דלא' בנ' בדינתגנהו והות' ליה האי גמא חספא בעלמא' ל'
שקט' חוס' אף מיל' כשר' מופ' בגז' דל' שמש' ירד' לשיטת' של'
אנצור' דאמ' עדי' מקי' דר' הו' כדתי' כדאמרי' לעיל אשפ' ש'
עליו עדים לא שעתא ל' נפט עדים כשר' ול' שמו' נמי בהכי
כשר' שימסר' ל' בעדים יש' ומקט' בגז' והא' אמ' ל' אבא
מורה ל' לעזר במזויף מתעבי' שהוא פסול' פי' אע"פ דאמ' ל'
לעזר גט שאי' עליו עדים כשר' דוקא אי' עליו עדים מבליש
עליו עדים פסול' פסול' מדרבנ' דלמא' חת' לממסריה ב' אפנהי
ומיסמך עליהו' ומתריך הכא במאי עסקינן? בשמנות מובהקין

דהזל פי' אנשים חשובים ידועים שמתרחקים מדבר שקר ומקבלות
 ולפי' ידועים שהם גוים שאי' דרך ישר שיקראו באותן שמות
 דעל לא אר' למסמך עליהו דמיד עידי דגוים נהו וזה הפיל נראה
 עיקר' לא הוזי'ו אל' חזק' שטעשו בהדיוט' מפ' בנ' ^{מתח}
 לגוי' מגוי' ורבע' קמרי' לה' ואר' ש' קמ' דקמ' כל שטרו' ^{שלמון}
 העולם בער'אות' לגוים כשרים כג' שטרי' מסכ' כד' מספ' ^{למלך}
 דזוזי' קמ' לה' וטרו' לשהדות'א בע'מ' ואי' לאו דיה' חז' ^{דמיה}
 לא הו' מד' נפ' איהו' למיכתב שטרו' ולא הוזכרו ל'פס' ^{ל'א' חזק'}
 שטעשו טרו' דל' קפדי' מאורעי' נפ' איהו' ^{אמ' למלך}
 כ' שטעשו' נהו דכיו' דמסכ' באש' שה' יט' ^{לכא}
 למיחש בה' לעדות שקר' ומג' ב' בה' מעב' בע' חרי' ^{מל' מ' עב'}
 לא דלת' להו' קמ' כדאמרי' ל'ל' והי' דאמ' דבא' חרי' שטרו' ^{פס' חרי'}
 וכל' ומד' קמ' מפ' לג' דעב'ד' בער'אות' ב' דעב'ד' בהדיוט' ^{שטע}
 מינה דדינ' דתרויהו' בה' מילת'א חד' הו' דכיו' דמסכ' ^{בא' חרי'}
 יטרו' ל'כא' למיחש טה' לעדות שקר' אכל' גיטי' שיק' ושא' ^{דכיו'}
 דאיתבהו' שהדי' גוים ומסכ' נהו' עליה' באפי' שהדי' יטרו' ^{ל' חרי'}
 הק' גוים שמות' מוכהקי' ל'ל' עלמ' פסול' דא' ^{ל' חרי'}
 כשר' נהו' דהא' איכ' עדי' מסירה' וק' ל' כל' לעזר' דא' ^{ל' חרי'}
 מסירה' כד' ה' כיו' דלת' בהו' שמות' מוכהקי' פסול' ^{ל' חרי'}
 כד' אבא' דא' מודה' ל' לעזר' במזוי' מתוכו' שהו' פסול' ^{ל' חרי'}
 מדרבנ' דא' מדר' אורית' אעדי' מסירה' סמכ' ולא' איכ' ^{ל' חרי'}
 בהק' דחתימי' בגט' ואי' איתנהו' שמות' מוכהקי' ^{ל' חרי'}
 מעדות שקר' פלוג' דל' שטע' ותנא' קמ' דל' שטע' ^{ל' חרי'}
 דאיכ' עדי' מסכ' דסמכ' עליהו' כשר' נהו' ואי' משום' ^{ל' חרי'}
 מתוכו' ה' כיו' דשמות' מוכהקי' נהו' לאו' ^{ל' חרי'}
 הולב' ח' מדרבנ' נמי' כשר' ותנא' קמ' סבר' ^{ל' חרי'}
 כשר' נהו' דהא' אבא' עדי' מסירה' דסמכ' עליהו' ^{ל' חרי'}

פסוק נ"ה דהנה לך מזמורה מתכו משום הני גוים דאחיהי. ויליהן

אמר למלך את כל שמע ונתתי קץ
 ונתתי כל שטרו ^{בשם} בחרמתי גוים. לא שנה שטרי מוכר
 לא שנה שטרי מתנה בשלמה שטרי מוכר ^{אמר}
 לא בהאי שטרא מיקנא לא בזוזי מבי יחזי ^{האי}
 גבדא זוזי לשרל חביה קניהו דיינא גוים ^{חזי}
 דקנה ארעא דקרקע נקנה בשקא מן בשטר והאי ^{שטרא}
 לראיה בשלמה שלא ואמר לא מכדתה ולא קבלת
 מעות וזה מילתא איהו כהימנ דא לא דיהב
 זוזי קניהו כי דיינים קבועי טעה לא הוון מדעי
 נפשיהו וכתבי לה שטרא לא מתנה עליו ^{השטר}
 הוא קנה אותה שחזא כתב לו שדי טעה ^{אחרתי}
 ערבאות ולא שום חליפי וקני קנה אותה שביעית
 השטר היכי מיקנא ^{הא} הא שטרא חספה בשלמה
 חשיב דכל לפטוח ולא לפט גוים ^{למא} חשיב גוים
 ודינה ^{אין} כלום דינא דמלכותא ^{של} גוים
 דינא מלכא הון דהוקים לחו להי ערסאות ^{תני}
 חוק מכבאטי ששים כל השטרות שהי כבאטי שים
 שעל די השטר הדבר נגמר ^{השטר} השטר

קמיוח לא הוא מרשע נפסיהו למכתב ליה שטרא
 ויהב ליה זוזי קמא מכלמא דלית ביה מית זוזי
 קמיהו לא מהימנא גבא יחלף ודא מסריהו
 נהניה באפי שהדיש יאכא לפלג דהו שטרי
 מתנת והוראות ומא דדמי להן כשטר צמונות
 כיו דמסריהו באפי שהדיש לא שנה נגשו
 בערכאות ולא שנה נגשו בבית ד פשרי טעה
 דכיו וכו

פסוקה נענה דהוה ליה מזויף מתוכו משום הני גוים דהתמי עליהו
 ואמלך דשמות מוזהרין ענהו אפי' הכי כיון דלא מהימנע אגט
 דהא לתביה עתה זוזי קמיהו מזויף מתוכו הוא ופסול מדרבנן
 אס רעה לחזור בשניהם קודם

מתנ

שיגשג וגו' ליד האשה והעבד יכול לחזור ואי' השליח יכול לחזור
 לערב דחוב הוא לה כדמיפ לקמיהו וחבלי ארץ בעיט נשים אב לא
 בשחרורי עבדים למי שזכי וכו' וזכר זה דשליח לערב דקא
 סבדי דבני זכות הוא לעבד שיגשג מתחת יד רבו לחירות שמתרו
 צבת חורין ואי' חבי' לו לא צפנו הולכך אשה דחוב הוא לה
 יכול לחזור שאם ירעה לא לזו אמת עבדו דשאי' הולכך כפי
 ליה לא מפסיד ליה מזוועת דבלאו הכי אי' צי לא זאי' לה וכלי
 לא הוי שחרורו חוב לו שלא לזו אמת אית דשאי' דהא
 משועבד לה במזוועתיה הולכך כי מעדש לה מזוועת והלא הוא
 פסול אמת עבדו בגוזה מ' התרומה אם כה הוא למא חוב הוא לו
 כסם שהוא פסול אמת אמתו וכו' וכי היכי דגט אשה חוב הוא לה
 וגו' עבד עמי חוב הוא לו אמרו לו מפט אהו קנינו מ' בגו
 דהכי קאמ' להו' ר' מאיר הושבעט על המזוועתמה תשיבנו על
 התרומה פ' שהרי כל זמן שלא שחררו הוא הולך ומוכל תרומה
 בבב' מקום דשביל רבו וכו' תימרו וראי' קבלת שליח זו אינה חוב
 דאי' צי מריה זרית ליה גטא ברשות הרבים בטח ארבע' זמנה
 ופסול ליה שהרי משוחרר הוא זו אינה קאמיה דאיהו שביקליה
 מיד ולא ימצי' עיגמו למקום שיוכל לפסול בזדירותו וגו' ואזיל
 בעלמא ואכי' צתרומה וזה שקיבל לו השליח הגט אי' מוכל
 שהרי משוחרר הוא ועל זה אמרו לו מפט אהו קנינו דבין
 הולכך אי' צי האי' כה כשיכרע עבדו שקיל ארבעה זוזי מ' שרץ
 ומקנ' ליה נהלה כל היכא דאיתיה אוב אי' קנינו שלם ומיפסיל
 ליה הולכך לא הוי האי' וגו' חוב לו דבלאו הכי מיפסיל מ' התרומה

ומתקין כנגדו לא מאיר תינתן עבדו שיהיה עבדו ישראל מאי איכא למימר
ומתירין בופני שמוסדיו משפחה כשערת ואיכא שמוסדו בבת חורין
אפי' הכי בהסכרם טחא ליה זילא ליה שכיחא ליה פרייטא ליה פי
זוללה הוא בשינו וקל בשינו לזלזל בה לבד תאוות ומתהגגת עמו
עפרי צות גרם התופש בעל חוב אדם
השוק שתפס מוטל למי בעבי ראובן לטורק שמשו שהוא בעל חוב
במקום שחב לאחרים שחב התפס זה בתפסות זאת לאי דהא
בעל חוב דראובן לא קנה ואם תאמר משעתא דשליח זה התפס
לעבד חב בעלם שרונים לחזור ואיננו יכול לרצו דשמוע מיניה
תאמר זכר דאמי הואיל ואי זה כח אר תפס אל בעל שאלה
לכותבו ואיכא שהעבד לא ידע זכר לאדם שלא פטנו ולפיכך
דזכות הוא לנפאת אמרי כחבי דמי אבל לגבי משה הואיל והוא
זה לא אמרינן כחבי דמי דאי חבי לאדם שלא פטנו תפס
לבעל חוב במקום שחב וכו' פי' דש' תפס דבבא מיניע דוקא
דלא שמוע הבעל חוב שליח לתפוס אצל הויכא דעשאו שליח לתפוס
קנה ואי אפשר לומר כן דאי היכא דמסוי ליה שליח מהני דק
למורכך בעל חוב כי לא משוי ליה נמי שליח תהני כיון דמתבין לזכות
לוי דהא זכר לאדם שלא פטנו ואם תאמר והכא קאמר ליוחנן
התופס לבעל חוב במקום שחב לאחרים לא קנה ובפ' דבבא מיניע
קסבר ליוחנן המוציאה מיטתה להדבר קנה חביו והא בא תלמידי
התם רב נחמי ורב חסדא דאמרי תרויהו לא קנה מאי טעם הוה תפס
לבעל חוב במקום שחב לאחרים ויש לומר כל יוחנן הוה מופלג בין
מיניע לתפס לבעל חוב דשמי מיניעא מא דזכר לנפשיה דמיניע
לחבריה אבל גבי תפס לבעל חוב וכו' ליכא למימר הכי ליוקתא
ואע"פ דקימ' לן דזכר לאדם שלא פטנו הני מיניע היכא דאינו חב לאחרים
אבל היכא דחב לזה וזכה לזה אע"פ דזכר לאדם שלא פטנו הא קיימ' ^ל
לדאי חבי לן לאחרם ולא פטנו והאזי כיון דחב לאחרם בעל חוב אחר

772
 34
 בהאי תפיסה לא מהנא תפיסתו מידי דכמא דליתיה דמיו לא פלא לה
 להנך מסלול כי היכי דדינא תפיסא דא כמאמלל לא תפסיה
 חד מיניהו במקום שאיטח לאחרים קנה דכיון לאדם שגאפסו
 ושמעתי מיה דלחזה שאי האדו יטל לחזור צו והיכא דמית
 בטלה שליחות הגט דאי גא לאחר מיתתו הוה נקמ מפס דהולך
 כזכה ומוזכר גא לאשתו שעה שליח לקבל וזיכהו לה על ידי
 שליח שתתגש משכסיו וכו' שמיתוהא קודם שיגיע גא לידה
 במקום יבם שיש לו אח ונתבון לפטרה ממנו דשא במקום יבם
 והוא בח לגישה פשיטא לן דלא מיגרשא עד שיגיע גא לידה
 דאיהא שיש שליח לקבלה לפי שחוב הוא לה ואי חבי לאדם
 שלא פטרהו כיין דשנא ליה ליבם דזימנ דרחמא ליה פגמים
 שאוהבת אותו חוב הוא לה שתתגש ותאסר עליהם ולפיכך
 אינה מארשת והוששין לדבריה התם קאמא תרתי כבי
 צמת ביוצאה בחזקת לשוק ובאה והחזיקה עימה ליבם דקאמא
 דאשה שהלכה היא ובעלה וכה למדינתהים ובאה ואמרה מת בעל
 ואחר כך מת בעלי אינה נאמנת וקתנא חוששין וחולצת ונאמנת
 ולא אמרי אוקמה מחזקה ותנשא דהא ודאי משקרא ומאמא
 ליה קא אמרה אלמא לא מחזקין לה באוהבת ומדקאמא
 בחזקת יבם ובאה והחזיקה עימה לשוק כגו טת ליה ב במדינת
 הים דכשהלכה לא היה לה ב בחזקת עתידה ליבם ובאה ואמרה
 טת ליה ב במדינת הים ומת בעל ואחר כך מת בני וקתנא חוששין
 ולא תרביב ולא אמרי ודאי משקרא ומשום דסמא ליה אמרה
 אלמא זמנ דלא שניא ליה אלמא מספקא לן וגבי מזכה
 נמי מספקא לן אי דמא ליה וחוב הוא לה או קטא ליה וזכרה
 ותלטיא ולא תרביב במקום קטטה שהיה לה עמו קטטה
 נחא דמפה תשמיא עדין לה וחוב הוא לה ואינה מארשת
 טתאך בלש פרסי דו שנים יוכל להב ללגד בעני

עשה עמי ואיני זקן שלא חזר על הפתחים ונתן שבת ורפואת
 לרבות שבת שכל בעולת בחלו ואעפ"י שנתן לו דמי ידו ואם
 כאלו הוא שומר קצתו דעדין הוא ראוי לכך כשיעמוד מהלכו
 ורפואתו לקמיה פריך הוא כשי' למיתבה לרופא והוא הדין לקצקו
 ויעדו לאו קצקו לא אצטרך לא שמוע' דהיינו דמי ידו ופשוטא דרביה
 הוא דהא אפחותה מכספיה ויעדו נמי בכלל רפואתו דהכא הוא
 כדמפל לקמיה דהא רפואתו יעברא דקמא חריתתא הוא והוא
 הדין נמי ליעבר המכה ומדקאמ' שבת לרבו והוא טעם דהתקנה
 שמי יכול להרב וכו' תוס' שבת ורפואתו כ' שבת גדולה דהיינו
 נזק כ' שבת קטנה עת' לו וגם יעבר עת' לו וגם שבת לרבו דהיינו
 בהחוב על ל יהודה ואם אי' לעבדים בשבת לא להכי לא תע' להו
 שאי' שום חידוש במה שהם לרבו אבל בשבת ורפואתו י' שבת
 במה שה' לרבו בשבת קמול דאע"פ דשקיל רבו שבת ידיה לא
 מיחייב במזמנתו דיכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זקן
 נמי משום יעבר דקמא חריתתא כדמפל דאמרוה לחמשה יומי
 לית לרופא שכר חמשה ימים יעברא ידיה ופ"ה יעברא לא
 זכ' לה דחמשה קמול דבבשבת הביא לידו זוכה בורכו כשורו
מחנה ל"ש האומ' תג' זה לא שתי וטעם
 שחרור זה לעבדי וכו' גרס' במת' ולא גרס' ת' שלא מסרו כ' שבת
 בחייו' לפיכך לא נחלקו חכמי בדבר לומר שמשעה ראשונה זכה
 לו השלש' לעבד להיות משוחרר תוס' ומת' אמר' אפילו
 לרבו וכו' ואי' מוסר להם מיד ליד *לא מרדוהו להם ומיתה
 לתת ולא שפלוהו עד לאחר מיתה תעבר עתה לזה חס' אם נתן
 המא' לשלם ואם ת' ג' זה לא שתי וטעם שחרור זה לעבדי ג' י
 אשה רחוב הוא לה יכול לחזור וכו' עבד דזכותהו' לו אי' יכול
 לחזור ונשתחרר העבד לרבו ואעפ"י שלא האש' לידו כי מתע' לשלם
 ומתע' דהכא כ' שלא מסרו ליד שלח בחייו ודלא כפי הרב רפאסי

שכתב למעלה לא יתן לאחר מיתה דאטא לא הוי עד דמאטא
 לידיה וכי מאטא לידיה הא מית ליה ומשחרר ופקעא ליה ואתיה
 תא מעה לפל טתע לאחר מיתה דדכרי שכיב מרע ככתובין
 דאמין ועוד דמיתה לקיים דברי המת
 תא לו מעה זה כגון שהיו המעות לבורי ומוטין שמשא מעה קבור
 יש לו בקרקע והוא הוא דיהיב ליה בגומד שלשתן הגומקוד
 והפקוד והמקבלאו המלוה והלה והמקבל לא שטא מלוה ואע"ה
 דלחוסא ניתה ואין בעי כהי לכתא דלא טעמא כאלו קיבלה
 משה מסיני שאין עדיך לכתבה טעם אפטרופא להכנסותיה
 ואע"ה שכתב לה בלא מיתה לא קנאת ואי טעם בדבר לא כן
 תיקט והפקוד בית דין הפקוד בבית בבית מיוחד שאין דין לא
 עשא לו לבית חרמות באפיה קאמינא לך דלא הדרנא בי
 השתא סלקא דעתך דהכי קאמי ליה בפניו אפי' מבטיוחן שלא מחזור
 בי ופרטנא מכלל דאי בני למהדר מכלל דאי בעי למהדר מיקוד
 בתמידיה הכי קאמי דברים הללו כן כיון דבאפיה קאמינא לך
 דתתביה נהליה תא לא מינינא למהדר בי מיקמי בנבי הא חזי
 חדא זמנא דאמי דב חונא אמי דב מעה לו בידך וכו' ולמה לו אפי'
 דלא מינינא הדרנא ומתנין אי מההיא הוה אמינא הנימין
 מיתה מרובה כגון מעה אבל מתנה מועטת לא קאמי כלום ליה
 אע"ה למהדר באפיה קאמינא לך לא שמועו דקבא דמוריקא
 דמתנה מועטת היא בענן נמי באפיה נמיא בעי מעבר
 ידך אסתרי חזי סלעי מדיתה סתם אסתריא סלעי עתמי
 חזי סלעי מדיתה שמיני שבסלעי תורי דהיט חית דיער באפי
 מירי ארעא אמינא ליה קאמי כלום אמרו ליה באפי מירי ארעא
 הדינהו נהליה למירי ארעא והא קט מינד ל' יוקח הלוי פי' דאפיל
 לא אמי בגומד שלשתן עמי כיון דקט מינד לא מינינא הדרנא
 למהדר ליה לאו בעל דברים ידי את דכיון דקט מינד שבעו ליה

מיעה להולך לאו כחטה ולא מימאן שמות יחזרו למשל דהולך
במיתה לאו כחטה וכמה דלא מטא לידה דמי ששאלהו לא אשת
לא זכה ביה וכו' דמית במיקמי דליכא ביה מהדר טה למשל
דאש לא זכא ביה מי ששאלהו לו כי היכי דלדעתה יורשי
אם מת מקבל בחיי טותן יחזרו למשל דלא זכה בה מקבל
ואפי' מת העתה בחזירת השליח אי כא משום מיתה לקיים
דברי האמת שקודם מיתתו באלו דבריו משעת מיתת המקבל
ואי מתנות בחיי מקבל יחזרו ליורשי מי ששאלהו לו
דמיתנות לאחר שאסרן לשליח ועדי' מקבל חי הולך מעשת
מיתת העתה זכה בה המקבל משום כניסה לקיים דברי האמת
ואפי' היה בריא ואי שכיב מדע הוה דהולך ידיה זכא הוא
או איתנה למקבל בשלם בשעת מיתת מעות לשלוח זכה בה
וכשמת זכו יורשי מכתו ואי אית ליה למקבל שכבר מת
וזכה לא היה יורש נמצאת זכיה בשעות ולא קמי יורשי' ל' יוסף
זל והט מי' דאמר דברי שכיב מדע בביתו ובמסותו דאמן
היכא דלא הדר טותן אבל אי הדר נותן אפי' מטא לידה למקבל
מיני הדר ביה דקימל כל שאילון שמד חוזר חוזר במיתתו
והאי שכיב מדע דהכא במיתה מחמת מיתה דלא בעי קט' אבל
שכיב מדע דליתיה במיתה מחמת מיתה טו דקימלן מתנת
שטב מדע במיתת טעמא קט' ואע"ה דמת ואם שמד איתן
לא אמרין ביה דברי שכיב מדע בביתו וכמוס דאמן לא ליהוי
דינה כד' בריא כיו' דבעי קט' תוספתא עפ' דגזין
האומר הולך מנה זה לפל' ת' שטר מיתה זה לפל' אם דעה לחזיר
יחזיר הלך ומימאן שמעתי יחזיר לעתה מת טותן יורשי זכה
במיתה זו לפל' התקבל מנה זו לפל' זכה שטר מיתה זה לפל' זכא
אם דעה לחזיר לא יחזיר הלך ומימאן שמעתי יחזיר יורשי ואם
מיתה זכה יחזיר לעתה שמי' זכ' למתים לאחר מיתה טו למנה זה

לפלו יהיה משה לפלו צידך נמת רט היורש לטוס אי כולו איין
עריך לומ באומי זסה לו והתקבל לו ירוש ציתלת אכס הסתב
שטר חוב לחצרו בחזקת שהוא חייב לו ועמיא שאיט חייב לו איט
חייב לית לו כלום

סליק פרקא

צפני נחתם דא קיום הגא לא בחותמי הווא
לא השד על החשמה צפני נחתם אבל לא בטע נכתב פסול דאמר
צפני פרקא קמא דינא אתי לאיחלפי בקיום שטרות דשמו
מקשי צפני הווא לאמה לי הווא תנא לה חדא זמנא המציא גב
ממדינותהים עריך שיאמי צפני נכתב וצפני נחתם ומתביין אי
מהוה הווא מצינא עריך ויא לא אמא פשר קא מש לן צפני
נחתם חסין אחד מן העדים צפני נכתב חסין צפני צפני
חסין אחד מו צפני נכתב ואחד מו צפני נחתם פסול דאמר
שאקו יוסי מתחת ידי האחד שהווא מצינא ואי חצרו שאלהא
מושום הכי פסול דלשון מערכה דצפני למימרינהו לעדויהו אבל
אם הגא יוסי מתחת ידי שניהם כשר כדמפ לקמי צפני שנים
אומרי צפני נכתב ואחד שלשי מו צפני נחתם פסול דפרישט
שהגא יוסי מתחת יד אחד מהן וכדמפ לקמי צפני וליהוה
מכשיר דטו דמיטריכי אסחורי נגי אכתיבה מו הווא מו
ולא אתי לאיחלפי ובגא אמא דחלוק היהל יהודה אף בראשונה
אשדא אומ צפני נכתב ואחד מו צפני נחתם ואי העבה כל
ובגא מפ דלא זו אף זו קתני דאוריחיה דתנא למינקט ברישא
מילתא דפשיטא והדר מוסף עליה מילתא דרבננה וקאמר הכי
זו בלבד דלא אשקיף אחתמה כלל לא אף זו צפני נחתם חסין
והדר מוסף ואי ולא זו בלבד אלא אף זו דהא קא מסהיד אטולה
כתיבה והאי קא מסהיד אטולה חתמה פסול אחד מו צפני
ושנים מו צפני נחתם כשר לא מיבשא אם הגא יוסי מתחת

יד עד כתיבה דעשה כשנים על זה ושנים על זה אלמ אמי ואלמ
מתת יד עדי חטמה כשר דשנים שהביאונו למחנה דעת הים
אי יעדיס לם בפנינו נכתב ובפנינו נחתם
גמ שיטה אחת שיטה דאשונה שבה שם

ושם האשה והזמן אל אמי דב אמי בה ציו אחרון דאשתכח
דחציו ראשון לא שמשנו וחסו נקלמוסא ונקלמלמא אלהא
עד שט היט קיום הגב בשאר שטרות דאלס מעיד זה כתב
אוטו שנים הגב שכל אחר מן השנים יאמר זה כתב ידי אוטו
בתקנת חכמי עדות השלם שהאמינוהו חכם כשנים אבל אם
השירו שנים שנים מן השוק מעידים שהם מכירים חתימת יד
עד השט אלמ העיד השלם עליו הוא ואחר השלם ואחר מן
השוק עמנו דליכא מעדי דכי אמי תר כשר אל אמי חד בפנינו
ופני נחתם כשר שמיא שנתקיים הוא שלפון אי נמי אם
השלם יודע מי חתימת העדים כשר כד אמרו צפוק כשמיא
קמיא וכו אמרו תרי פסול לא כשר כיו דתרי טעו ואעפ
שאי אומ בפנינו נחתם כיו שה מעידים על חתימת ידי שיהא
מכירי אותם הרי נתקיים הגב ואעפ שחציו בתקנת חכמי הוא
שהוא בפני נחתם וחציו בקיום הגב שהוא יודע מי שזה חתימת
פלוג כשר הוא לפי שנתקף לו בה כה שהרי שנים הדין
אסיק ליה איהו לבולה דיבוליה ואם בפני נחתם כולו כשר שמיא
שנתקיים הגב עליו לבדו וכן שנתקף אחר עמנו שמיא
שנתקיים עליו שנים יקא פסול בתמיא ונמיא דב מיא
הוא דאמרו אוכלו בקיום הגב אוכלו בתקנת חכמי לפי של התקף
בו כה מעיד אחד אהרי מכל מקום עליו לבדו מתקיים וכו
נתקף בו כה מעיד אחד לכך בעני עד שיקיימו כולו בתקנת חכמי
שיאם בפני נחתם כולו או עד שיאמר יודע מי שזה חתימת פלו
ופלו או יבואו שנים ויאמרו יודע מי שזה חתימת ידי פלו

ופלו בשאר כל הקומץ אבל אם יצטרך עמו אחר וכל שכן אם יקח
 כיון שנתקן בזה כח שהיה מקודם היה מתקנים על פי אחר ועשו
 מתקנים על פי שנים ואע"פ שמתקנת מתקנים בתקנת חכמי וזכרנו
 בקיום הגש כשר הוא שא"י הגש יוצא מתחת ידי שניהם שאין
 שניהם שלוחים בהבאתו דלא הוין שנים שהביאו נגד לא אחר הביאו
 וידיך המביא לומר צפני נכתבו צפני נחתם וזה לא אמר אבל הגש
 יוצא בבת ידי מתחת ידי שניהם ששניהם אדוקין בו ושניהם צלוחין
 כשר ואע"פ דלא קאמרו כלום דלחד מצדו למימר תדוה לא
 אתי לאיחלוף בקיום שטרות דעלמא אבל לדי לא מצדו
 איני עדיכין שואמרו צפני וכו' דטעמא מילום דאי עדיכין
 לתיכמו וזהו עדיכין מילום לתיכמו קיפא דקתש פלוגתא דר'
 יהודה ורבנן על פסוק בשא"י הגש יוצא מתחת ידי שניה דאי שניהם
 שלוחים מכשרי רבנן ואע"פ דאמריה דיהוה לאו כלום היא והא שנים
 שהביאו את הגש איני עדיכין לומר וכו' א"י הגש יוצא מתחת ידי
 שניהם צפני פליג הואיל ואחר הביאו והוא לא אמר בתקן חכמים
 אמרי קאמכשר ליהודה מרסר תבא קמאסר שאע"פ
 שהגש יוצא מתחת ידי עד החתמה והטילה הנמטה רבנן לדי
 אפי' הכי כיון דלא אמר נמי צפני נכתב פסול גזירה דלמא אתי
 לאיחלוף ור' יהודה כיון דאיכא תרי אחריני במקומו לאסחודי
 אכתיבה ר' לא אתי לאיחלוף אחר חומ צפני נכתב וכו'
 פרישנא לה בכתב
 מתוך נכתב בלילה
 ונחתם ביום כשר לפי שהיום הולך אחר הלילה ביום ונחתם בלילה
 פסול מוקדם הוא דמאמרי דמהווא יומא איגדש ולא איגדש
 עד לאחר וצ"ל מפ"מ פיסוליה כל גשין שלמדת
 והלמא פסול דאית למיטקן לקוחות מיומא דכתיבה ושלם כדון
 ליוסף הלוי דל הא דתת כל גשין שנכתבו ביום ונחתם בלילה פסול
 דוקא שטר שא"י בוקר דכיון דלית ביה קני לא משתעבד לא עד

דחתים ליה וממנו ליה לידא דמלוה הולכך בעני דחתים ליה וממנו
 ליה לידא דמלוה טהורא יומא מפיה דכתיב ליה שטרא נהא כון
 דנכתב כיום ונחתם בלילה כסול הוא דכיון דלא מטא לידא דמלוה
 אלא בלילה הוא בלילה נחתם אשתכח דשעבודיה מאותה הלילה
 טעו זה שטר זמניה מיומא דאיכתב ביה הוא זמני דכיון ליה
 כי כתיב בתה שטר לתימית העדים מפיק האי שטרא דידא לזמנה
 קודם זמנה לקוח וטרוף ליה שלא כדון משום הכי בעני עד דחתים
 ליה כהוא יומא מפיה שהוא זמנה שטר וממנו ליה לידא דאי
 אפיק ליה מלוה מי דעיד שני דההוא יומא מפיה מטא לידא עד
 דמית לזקק דאיה דלא כהוא יומא מטא לידא אבל שטר שיש
 בזקק אפילו נכתב היום ונחתם לאחר זמן נמי כשר דהא קישט
 הקנאה שעבד נפשיה ושטרא זכרו דברים בעלמא הוא ואשתכח
 דשעבודא דדיק לא נאפיה דשטרא הוא כי היכי דנארינא אנחת
 מעט ליה לא משעתה דקנא אשתכח ליה הולכך אפילו נכתב
 היום ונחתם לאחר זמן או נמי נכתב ונחתם לאחר זמן שטר הוא
 חוק ממנו נשים דלא לגזיאנא עבדי

גמ

מפני מה תקנו זמני דכיון דלא שטרא דגזיאנא הוא משום
 טהורא והיא אשתו שגא תזנה תחתיו וחס עליה שלא ותאשת
 לה גט בלא זמן ועתה לה וכשמעמיד עליה בביתו כיוצא בה
 ואומרת גרושה היית ופסיה באותה שעה משום פירות שמזמ
 הגט ואילך אם ימכור העבד בפירות נכסי מלוה שלה היא תגבה
 ואם לא היה בזמן היה מוכר והולך וכשתבטלו ליה ידעו התחתה
 שיאמר לה קודם גירוש כיכרתי עד שעתה נתינה הולכך זמני כת
 הגט לא כהני מידוי דכי אתיא לבטורק בשא לאתתיי סהדי אמית
 ממנו גמול לידה מאמת מוטל לא שלשה חדשים שהיא שדה
 עייבה להמתין המשוש במסרה הגט לשליש כיון לגרשה בלא
 גחדשים והוא הלך לדרכו כערת לנשא מגיד דמשעתה בתיה מניין

ולגוי יס' לקמקתנן דמי' אדם מדרש בגו' יס' אזהר' יס'
 כל שעתה שמה מואחר שכתבו לה וטעם הזה שמה ואמר' אזהר'
 קודם לבנה שמה תתשכר כי כתבתו לתתנו ולאחר זמן אמרו
 הנה קודם וזאת נטעברה כתובה מעשה בידה דמיא ודמיא
 צידה דהוא מה מעשה בית דין חיוניה משעת פסק דין הוא אע"פ
 דלא מיתוסם הולכך מי' אס הקדמה וכתב' יוס ונחמי' כללה
 אף כתובה משעת כתיבה חייל שעבדא ואע"פ דלא מיתוסם
 תוספת גיה מעשה בית דין נכתב יוס ונחמי' כללה וכן דמיא
 פסק דין מיתוסם לקלא כמו בשטר דמוכח בהגזל ובכמה דמיא
 תלמודא בשטר דין דמיא ממשעבד אף כתובה וכתב' יוס
 ונחמי' כללה יש מקומות שמה' לכתוב כתובה בעד שבת
 ולחנם נעמיא שבת ואי' נכ' לעשות כ' משום תוספת דין
 לית לה קלא ומיהו היכא דקא מיטה לכתב' למיחש מידי כד אמר'
 בבבא בתרא אי' ידעית יומיא דאקנית ביה כתובו יומיא דקא מיטה
 ביה עסקין באותו עת' הו' מכתבה עד חתימה ואפילו בשטרות
 כשר' לא שט' דשטרות הבעב' יוס ונחמי' כללה פסול'
 אבל עסקין באותו עת' כשר' תוספ' דמיתוסם לקלא שפיר' לעיל
 כל' חמי' כי' שהם מיומנים לחתום שנים משום עדים כל'ם
 שנים נתבון לחתום כל'ם עדים וכול' והשאר לא החתום לא
 כדי לבישה לעדים ותנאי גמור הטיל בגו' זה דלא יהא גו' לא
 אם כ' חותמי' כול' כולם משום עדים נתכוון לחתום מוס' כל'ם
 כמי' בניהן כי' משום תנאי כי' משום עדים כל'ם עדיכי' לחתום
 דהכי תנ' לקמי' צפה אמר' כולם כתבו גמ' וחסות אחד כותב
 וכול' חותמי' ועד שטרה ימים וקורס שעתה לה וחתמו כל'ם ל' יוחנן
 דאמ' משום תנאי כשר' רבין דקאסבד דשנים בלחוד הקאסבד
 וכול' משום תנאי כי' דהני תרי חמי' זה צפני זה תב' לא מיתוסם
 לה דהך מי' חמי' בההוא יומיא מ' לא חתמי' בההוא יומיא אי'

חתמי'

חתמי זה בפני זה אזה שלא נפני זה כיון שחתמו נתקיים התנאי ולא
 היו מוקדם אל המעשה וכן נקט דאמרינו שם עדים פסול דלא הוה
 שלמה עד שיחתמו כלם ביום בתי בה וכו' דפסול לא חתמו ביום
 הוה לה מוקדם ועוד דזה שלא בפני זה חתמו ומה דלא כמאס
 עדים פסול דקיי"ל בם עהדרי' ופירשן מאה עדים ונתינת אחרי' ^{קריה}
 קרוב או פסול עדות נתינת' מיחתם כתחלה קרוב או פסול ^{אם}
 חתם בשנים הראשונים והקרוב או הפסול וכולם חתמו בו ביום
 לה כשר' למא' דאמ' משום תנאי ומה דחתם ביום נתקיים
 העדות בדאורי' להעיד והוא יחשב לתנאי דמסתמא אית הכשרים
 מינה לשום עדות והקרוב לתנאי: אות' לאיחלופי בקיום שטרות
 דעלמא וכו' דחתם ביום את למימר זה ודאי לשום עדות ^{התם}
 ויכשור קרוב בבית שטרות: רב' אל אמרי לה פסול כיון דלכתחלה
 חתם קרוב או פסול ודרי' הוא דהו כשר דאמר' כול' משום תנאי
 אל משום הכי פסול דאת' לאיחלופי בקיום שטרות כעלמא והאי
 בקיום לא דוקא אלא את' לאיחלופי בשטרות דעלמא דאמר'
 בשאר שטרות מילא הוא בקרובים כשר וכלבד שיהו שנים ^{הראשונים}
 כשרים: פקת רב' אל כל יוחס' וכל שם נתינת' איהם חתם ^{קרוב}
 או פסול בשנים הראשונים פסול:

מתני'

בכל כותבי דרין מפ' בג' דיו דיומא' בלש' ערבי' למדאד' ^{בס' ארס}
 מפ' בג' סמא' בלש' ערבי' עיקחד' סקחד' סקדמא' עבד' ^{אדם}
 ובלש' ערבי' למדאד' קומוס' קומא' לזמא' ולש' וזה אל
 פי' שר' האילן קלקעוס קלקעת' והם שני מיט' מ' האילן ^{אדם}
 שני' דין והאחר משימי' שוט' לטרך היין: ובכל דבר שה' ^{הענינה}
 בג' מפ' לאיתיי' מאי: עלה ער' שלזית' תלששה: וטות' לה את'
 דפרק' לקמ' בג' מפ' טעמ': לא על דבר ש' בו דוח חיים ונפשו
 חוטא' טעמ' מפ' בג' מדכת' ספר מה ספר דבר שאי' בו דוח ^{ספירא}
 חיים ואיתמ' וכל אף כלבד שיהו בו דוח חיים ואי' חוטא' ורב'

[illegible]

אחב וימאגו שיטבו לו על שמו שטר חוב פדי איך שיר
 שטר אמנה הוא שכתב ללוות ולא לזה והאמינו לזה מלווה
 יתבעו לא אם כן ילכו ובמסור לו את השטר בעד קנינה שהיה
 אצל אי לא קרייה הרי זו ספק מאד שיהיה כתב ומסור
 ומיהו אי קרייה אחר עתה דבר זה פשוט דמוגד שיהיה
 אקרייה קודם עתה בלייה לבי ידיה תחת כנפיו לא יפסד
 ידיה דשייך במיטת ואיט דשמי לחבלו ואם חבלו יתאחרות
 בראשו איברים אלמא איט דשמי לחבלו אמר קרא וכתב
 וכן נהלכות מאד דכתיב גיטא לפיסקו מאלתא שיעור גיטא
 לטעם דאי כתב מקמי דליפסקו ופי' שחמא למה ופסק לה
 וכתב מיפסל גיטא מקמי דתמונות עריך לתקנו ולתת
 תולה קודם שיטבו הגב כמו שדעתו שיאמר מנה לאה
 חבלו לאמר שכתב מסור לחתך מימנו דהוה לה מחוסר קנינה
 ופסול כתבו על איסורי הנאה וכו' והאי ועתה עתה גט
 ולא עתה מידי דטוי כלום

כתב

אי כתב בנאמר דכתב וכתב ועתה מי שחמא מחוסר
 ועתה יאמר זה שחמא מחוסר כתבה קנינה ועתה כתב
 כל בגד פדיך והוא יאמר אי כתב אי כתב על הני
 וכן לפי שיכול לחזור ולמחקו עד השדים ולכתבו או בעד
 שהיה לו ולא מוכחא מילתא דהא עדים נמי על המחקר
 וכדפסדא מי מחק של ניכר ובגד מפ ליה דמילתא קנינה
 שפי' והכל מוכח שדין בגד מפל להו גמ
 והוא ששייך מקום התקנה סיפא דקתה כשר והוא ששייך
 התקן וכתב לחחר התקנה תקן מקום האיש והאשה והוא
 ומקום הרי מותרת לכל אדם ולעזר היא מיתע דבני
 בתעו דרביש וכתב דקרא אכתיבת הגט ולא אחריות
 ל' עזר היא דאמי חתומה גט איה מ' חתמה לא מפסד

השולח הולך וכתב וקרא וכתב הוה קראי מאי חכמים כלומר מאן
 טענה ומאי טעמא מכשרין ל' לעזר דאמי' עדי' מסירה כרת
 הולך לא חיש' דלמיא מזוניף הוא דהא אמר' עריך למקרייה ואי
 הוה ביה תנאה אינוהו וזידע' כד' ל' זל' תוספתא ולא ככלל' קאמי'
 שאר גמי' וכתבי' בדבר שאי' יכול להזדיף' וחתימים בו עדים
 יכולה להיגאט' ל' לעזר דהכרת חתימתה עדים שבו כדתי' כתיבה
 כדא' ומית' לה' כד' מכילת' שאי' העדים חותמי' על הגט
 כפס' תיק' העולם דמאחר דחזי' ליה לט' בידה דליכא למיח' חותמי'
 אמרו דמסתמא כל לידה ממית' ודוקא בגי' זה וכתבי' אדכ' שכל
 להזדיף' הוא דאמרו דכשכחה לנשא' עריכה להביא עדי' מסירה
 משמע מדברי' ל' שאי' עדי' מסירה אינוהו לעזר כדיתר' אמר'
 עתה כעלה' לא שט' גט' וזידה לא הו' גמי' ול' יוסף הלוי פ' והא
 דתי' ל' כל לעזר דאמי' עדי' מסירה כרת לאו למימרא דאמי' ליכא
 עדי' מסירה אמר' דאמי' עדי' חתימה ולא כלום הוה לא למימרא
 דאמי' ליכא עדי' חתימה כיו' דאמי' עדי' מסירה גיטא מעלה הוה
 ולא מיזדיף' לעדי' חתימה ואמר' דלכתלה בעי' עדי' חתימה מפני'
 חק' לעולם ה' מיל' לכתלה אבל כדאי' עדי' עדי' מסירה סג' קתני'
 שטע' וי' סקול' וכל' עד' לעזר אמר' אמר' שאי' עליו עדים לא סג' עדי'
 לה' נפט' עדים כשר' וגובה' מעבדים מאן עבדים אמר' למעלה אמר'
 עדי' חתימה לא בעי' עדי' מביירה ואי' יהיה עה' ביד' דליה ליה
 שפיר דאמי' והביא ר' חיה לרבינו' וכ' כתב הרב דג' לקמי' ע' השולח
 שא' הא דאמרו' דסג' לעדי' חתימה כל' עדי' מסירה ה' מיל' דאמי'
 עדי' אמר' לכתלה בעי' גמי' עדי' מסירה וה' מיל' ומכשר' ל'
 לעזר כתב שיכול להזדיף' בגמי' שאי' עשו' ולא להזדיף' כולה
 להביא' לבית' לעזר וי' וי' ושוב' מי' עריכה ג' ד' וי' וי' וי'
 בבית' וי' חזרו' וי' לרבי' אמר' בשטרות דקמי' ל' דאמי' וי' ל'
 לא כפס' ליה עד' זמי' ארץ' ושכחו' עדי' מסירה מתהדר' וסמך' אמר'

חתימה והוא מזויף כתב העלוי וחתם העדים עומד במקומו מאוס
כי בעת כתב שאי יכול להזדוין כדכתבתי לעיל. בעת שטרקסאה
דמקסיני והא בעת כתב שאי יכול להזדוין אלא מההיכל הכתב
ור' יוחנן פליג דגמ' עלהא מילתא ואמר שהשדיר ל' מלך כתב
שיכול להזדוין אפילו בשטרות כיון דאיתא עדי מסירה ידעו דלא
מזויף הוא ולא חשיב דינאמא מינא לה לעדור ושמא זויף הוא
ומא דאמרינן לעיל והא בעת כתב שאי יכול להזדוין הדינא
שיד' מסירה פ' נ' ל' ופס' לה ז' ל' כ' יוחנן

מדתני

האשה כותבת גטה ומקנתו לבעל וחוזר ומסרה לה לנדרו
שנדרו שכל פדיון שבער האשה היה לה לכתבו ומסרה לו
לנדיה חוץ מחיר שטה וקטן מפיט פנימי לנדיה בני דעה
נעוה וצבי שלחות איש בעל ואמרת דשלחות נפלא ומוחלת
איש שה לבית אבות דאחד לוקח לבתו וסומא נעבי מפיט
קידחקטן בידה בעל לה לית לאשה והגליקודס שמסרה לה
גמ והא לבו צי דעה נעוה ולא ידע לה להאשה

והוא שהיה גדול עומד על גביו ואם לא כתוב לטורף פלגית ומתן
 ל' לעזר הוא דבני טהרה לשמה ואם לא דקא שאי קיום הגט
 לא בחותמיו הינו עדי מכירה דרוב גט נעסד' נפני החותמי
 שמתניתיה קאי ולא מדי שא לא בשודי טהרת חדש כלל גדול שמד
 על גביו והוא ששייר מקום התורף לשדו' לכתחלה תתקדש
 שטה וקט' בגדול עומד על גביו שלא אפ' שייר מקום התורף
 שהוא מקום האיש ומקום האשה ומקום הזמן ומקום הדי אף ויתר
 כל אדם ואם כתב הטופס גדי גדול עומד על גביו והנה מקום
 תורף ופסד' הפסד הגדול לשמה הדי זה ג' כשר כדפי' ד' ז' ז'
 כרי אפ' שיד' עומד על גביו אם כתב התורף פסול ואפ' שיש
 דעתם למה שמתדפסיה עבד' והוא הדי' נמי והוא אפ' ג' ז' ז'

בחדת גטין וקידושין והעבר עמי עברי לפי שאין בחדת גטין
דמאזל ישראל ששם המד לעז או שהוא מנהל שבת צפריה סמיא דהא
כמו לכל דבריו דלא בני דעה נטה וכו' דלא בני דעה נטה לאו
בני שלחות נטה והוא ליה סמא דאמיה לגט על גבי קרקע ואם
גלי גטין מעל קרקע דלא נטה היא לאו בני מדינות נטה דאם
קידושין ואין גטין טהא בך ונמירי דלפשיה לא חאזי לא מנהל
שלחות לא חריט והוא הדין לעבד דפתח ונשתמיה וט' ואם על
חזר ונשתמיה והא דקתע במתע וחזר ונשתמיה לא תדוק הא לא
ונשתמיה לא אלא הוא הדין אם שלח חזר ונשתמיה לא אידי דקתע
שפוי ונשתמיה וחזר ונשתמיה הא לא חזר ונשתמיה לא תמא עמי
ונשתמיה וחזר ונשתמיה ודייק רב אשי דלמי פתח ונשתמיה
לא תמא דוקא חזר ונשתמיה מדרקע סופה כו' אמר רבא דטעמי
משום דעה הוא בענין תהלה וסוף מכל סומיה לא הוי טעמי משום
דעה ולא בענין תהלה וסוף לא תהלה לחזיה דלמיני לגימ' עמי
ופט נחתם דאי דסומיה עמי דוקא עמי כל שתחלט וסוף
אין העבד עשה שליח עבד שלכל אדם אית עשה שליח לא שח
בעלמא לתכל גט מיד בעלה ותהא מגורשת בקבלתו והוא הדין עמי
דאיט עשה שליח להולכה דחר טעמי הוא עבד וקבל העבד
ופתתהו משה כהן נראים דברים שהעבד מקבל גט שחרור
לחברו מיד רבו שלחברו שאינו רבו שלו דישו העבד איתתו
שחרור שליח עמי מיני לגימ' אבל לא מיד רבו שלו אלא שהם
שלאים אחד דיד עבד כד רבו דמיא וכשם שרבי ציד לא יא
מדינות דמיא כאלו מונח בתיבתו ואם העבד מקבל גט
התם הוא רגשו ועדו צא באחד דשחרור דידהו אלא לא חריט
ואם לחשך אדם באזנך להקשות ולמי הרי שניה היא שאין
מיד רבו שלו מקבל לחברו ששני אדם היתה עברה חזרה לו שמה
שפחה זו מקבלת לטורח עברה מיד רבה ל' היא דאמ' צפריה

גו' המשיח דר חזי עבדו קנה העבד אותו החזי וקסבר עובד ירך
אמון דלא תמי' דמי גופי נטה והוה ליה מקבל גו' לחבדו מיד רבו שו'ן
אל עובד ירך אמר והוה ליה כחזי גופיה וליה להא חזי לא היילמא
כחבד דאמרי המשיח דר חזי עבדו לא קנה וכן האמר לשפחתו דר' את
שפחה וולך ב' חזי' אס' היתה עובדה לא זכתה לו.

מתני' חמותה ובת חמותה וכו' צטלה קיפ

צימור דסמא לה ואיכאונן לקלנולה ואי' טאמעת לה עידה
שמות צטלה יצמרתה אשת אחי בעלה שונאה מותה וירמיה
שמוא וימות אחד משני בשליה בלא נשים ויהיו יצרות אז לזו
מה כי' גט למיתה דאמיתה לא מהימנ' וא' גטא מהימנ' האשה
עצמה מביאה גיטה וכן לקמי' בגי' מפ' לה

גו' באר' קיש דאי אתי צטל ומערער ואמר לא
מאחזי' ציה' שקדי' לא עתניים צבתי' ואיכא למי' ש' קרובות
לכן אשת' לקל' ומת' דקדש נאמרת להביא צחיתה לחזק
לזמ' צפי' נכתב וצפי' נחתם וזהו קיומו ותו לא חזי' ש' לצטל דא' מער
לא מהימנ' ומת' ה' משמ' מה כי' צפה דגט צפה דמיתה א' אשת
מוכיח' שני' מכי' משמ' גטא ליה אי' גי' ש' לה' במקום א' צטל
צמדי' דה' א' גי' ש' לה' אי' צטל' למי' קליה' לזמ' מאד צתה' א'
ידיכה להביא' צפי' ש' א' צדאיה בעלמא וצמה' לה' לזמ' צפי' צפי'
וצפי' נחתם ה' לאו ש' צה' ה' וצפי' ש' צה' צי' צה' צה' ש' צה'
שיתע' לך

סליק פרקא

סופדים' כותבי' גוים' ועמך חזק בן
מלג' גדולה וקטנה לא דוקא קטנה לאי' צו' שארית' א' צטל
לג' ש' דאי' בריה' דלא אמרי' הוצרך הדבר דש' ש' כתיב' צתה'
והיה דעתו לזו והר' נכתב לשמה' וצפי' מפ' מאי' יצת' מ' צתה'
דנא' דבי' ל' ש' ש' ל' א' זה ש' נכתב ש' לש' א' ש' פ' ל'
ל' למ' ל' זה ש' נכתב לש' א' ש' א' צמדי' וצמ' פ' ל' א'

זה שכתב שלא לשם גירושיו של אדם זה פסול אלא אף זה דהיו לו
 שתי נשים שכתב לשם גירושיהן אף כדא פסול הואיל שלא שכתב
 לשם גירוסיה של זה ולא זה שכתב שלא לשם גירוסיה של אף זה
 שכתב לשם גירוסיה מאי טעמא מי כתב ונתקפר כריותות צורה הוה
 אמינא למעוטי האריך קמיה דלא עבד לשם כריותות אלא כתב לגרש
 את אשתו ונמנך דעבד לשם כריותות מומי כשר כתב דחמ' וכתב
 ואי כתב דחמ' וכתב למעוטי האריך דלא איהו קמ' כתיב לה אבלי
 לו שתי נשים דאיהו קמ' כתיב לה מימי כשר כתב דחמ' לה לשמה
 סופה למה לה פי' הא אשמי' כשר דגירושין קדידה ודירה בעינן הא
 קמ' לדא' בדירה פי' דלא תימ' הוכרר דשעת כתיבה נמי דעתה ^{אחא}
 ואיכא גירושין קדידה ודירה ^{גמ'} ^{דיוש' מאמי' כלא' קדידה}
 דקתה מי שפלו גרש פלונית וכו' במאי מי לא נהכי דמות פלוני כתב
 לגרש את אשתו ונמנך ^{לח' למד'} לכתב גמ' ודייקרב אש' מדרקת
 סופר' כדכר' שמקד' הגדולים לתלמידיהם כך וכך כשיבא גמ' לפסד
 סבבה והחירו שם איש' בשלמה ולא קתה סופר' קדרי' שמ' גי' ינה
 וכו' להג' השגוי' במשנתנו שפסול' לגרש להתירה לנשי' פוסל'
 ה' אשתה מ' הכהונה אם בעלה כה' נאסרה עליו מאוס גרושה חוץ
 הראשון שלא נכתב לשם גירושין' אבל הק' נעמי פסל' דירה הג'
 פוסל' בכהונה דתנא' בפרקי' בתראי' האומ' לאשתו חרי' את' באורש'ת
 כמגע' ואי את' מותרת לכל אדם פסלה מ' הכהונה ש' אשתה ^{דיוש'}
 מאישה אפי' לא נתרשה לא מאישה ולא חרים לא הותרה פסולה
 לכהונה אף ראשון נמי פוסל' דירה הג' פוסל' ח' ע' פסול' ^{פוסל'}
 כל מקום ששטט' ב' צמות ח' יתנה פסולה פסולה להתירה לשם ^{אב'}
 פוסלת אותה מ' האחין שלא נעט' בהם להם עוד ידענו עלה ב' אשתה
 אוב' לא יבנה דלא כתב אשר לא נע' ארצית אחיו ולא אשר לא
 יבנה כיון שלא ח' אוב' לא יבנה שמאל' ח' עלה בשמאל' יאמרין
 ב' צמות פסולה דכח' רגלו וי' אפי' רגלו רגלו כמג' ערע' מנה' התם ימנע'ת

כדכת' בקדש אף הכא ימנעתי וכן חלתי בלילה נפקתי לך חסד וחסד
פסול' דאית' עתידת לשון בהאי חליצה וסבלי' אית' חסד האהרן
חליצה עלה אלא שלא נעשית בה כסירה קטן ונפילתו שנגד
לאו חליצה טעמו כלל דאית' ונשל סטט' כפרטה: אם לא יתקן
וחליצה נעלו וג' חוץ מן האחר' דלחומרה אמרין ניש כדירה ופסול
לכחונה אבל הק' טעמו אפי' ריח הג' אי' בהו' ולא דמו למואדות
מאשה ולא התירה לכל אדם דהוה להא מילתא מיהא לשמו' לשמה
נכתב אף אחר' אי' פוסל דאית' כדירה: והי' כול' אי' פוסל' חוץ
מן האחר' וכן וכן פסק' ל' יתקן ב' יהודה וכן פסק' מר' דב' משה אמן
מחסידי וד' שמואל להכה קצ' ול' מ' קצ'

כתוב
הכותב טופס גטי' שסופר הוא
שכר ודיתה שיהו מזומני' פ' ע' שארם דא' לשוכרו והוא טרדן
אחרים עריך שיעה מקום האיש וכו' שאם יראה תיגר צינחם לא
יאה' הדין כותב כל הג' טופס כמו דופס לשו' דפוס והוא תיקון
לשו' הג' ובג' מ' לה' שמואל שיערך שיעה נמי מקום הדין
מוותרת לכל אדם ומתנ' ל' לעזר הוי' דאית' עדי' מסירה כרת' דב' ע'
כתבה לשמה וכן כתב וכתב לה' לשמה אעיקר כדירות קא' חוה
תורת הג' ולא אד' טופס אטו תורת' שטרי מלוה עריך שיעה
שאם שמו' שהיה אחד דודק אחר קברו להלוותו מנה לא יאמר
הדין כותב מיד ואע"ה מקום חזק' לצדו שלא יהא השטר מוקדם
לא עריך שיעה מקום המלוה והלוה והמ' עור' וא' ע' דליכא לעינ' ע'
למדי גזירה שטרות אטו גטי' מפני התקנה מ' ב' דארי' שיהו
הכותב טופס גטי' כלמ' בדי' דאפי' טופס נמי לא נכתב גזירה
יכתוב תורת' לא משום תקנת סופר שיהו מזומנים ל' שר' לה'
ובג' ש' שיער התרת' לכתבו לשמה: ל' יהודה פוסל בסול' ואפי' הע' ע'
מקומות חלל' דאד' טופס אטו תורת' אד' שטרות אטו גטי'
ל' לעזר מכשיר בטול' אפי' התרת' ולא אד' אד' שטרות אטו גטי'

חוק מעטי נשים דאפי' טופס נמי לא יטעב להזהר טופס אטו
 והוא הדין לשחרורי עבדים שנסעב לה כלום וכתב לה לשמה וקרא
 אתורק וזהו טופס אטו וטורק ד' אוריתא' ומקשי בגמ' דל' לעזר
 גדל לעזר ודי' ש' אוקימנא כל לעזר דמכשיר לבטב טופס
 וסיפה פליג ואמ' חוק מעטי נשים ומתיר תרי תנאי אליבא דר'
 גמ' הלכה כל לעזר שטסל בטופס אטו
 הזהר משום טורק: טובנא דהכימי' מאושר שבחכמים ופרש'
 הלכה כל לעזר אף בשאר שטרות צמא דפלא גדל יהודה
 בשאר שטרות אפי' טורק ולא אמרו מיחזי כשקרא: ה' אשתא
 ודיני' קיבוצה שטר אהעדים מעידים על כתב ידיהם בבית דין
 ובתרי' כותבי' בו במועתב תלתא הוינא ואתו פלו ופלו ואסגידו
 אהתמוות ידיו ואי שרנוהי וקיימונהי וחורגי' מינא באספה
 ולא נכתב לשם אשה אלא לחישי' למתחזי כי איקרא' כיון
 שנכתב בעת וזמנא בן כיום שלחתימה: שטר שלה ב' ופרעו'
 ב' כיום: איטחזר ולה ב' אפי' כיום מלוה ראשונה לאחר פירעון
 דליכא למיחש למוקדם והכי מפרשי' לה בשנים מוחזי': שכתב
 נמחל שעבודו: כשפרעו ובטלה שטר ואי' הקרקעות בשעבודת
 שוב למלוה השניה שלא עלה נחתם שטר זה והוי' לה מלוה
 פה: ה' לשקרא' אם היה נכתב על מלוה זו אעפ' שנכתב קודם
 ההלואה שטר' אם בן כיום נכתב:

מתני'

אם מינא לאלתר כשר בגמ'
 כפ' מ' זהו לעת' ואם לאו פסול שמה מאחר נפל ואי זה שאל'
 חפיה חמת קטנה בגלסקמא ויישם בארון תר' ידיו ושון
 בגלסקמא תיבה בלשון גלסקמא וכו' שיש לו סימ' בגלסקמא
 שאל' ומכירו כשר שהכירו שהוא שאל' כשר ומילתא בחפ' נפשיה
 קרעו מ' שמכירו מפלו מינא בגלסקמא כשר כפ' ל' ול' חזל'
 פ' ומכירו חוזר על מינא חפיה מ' בגלסקמא שכתב הכל אעפ'

שאי מכיר את הגט והנהו זקן דוקא זקן שלא הגיע לטמונים שנה
הוא שטעם לה בחזקת שהוא קיים אבל זקן שהגיע לטמונים לא
לפי שער תשיש שנה קרוב למיתה הוא ולא יתגס לה בחזקת שהוא
קיים ואם נעם לה הרי זוספק מגדשת ומאששים ואיך בין האריך
ימים אינו כשאר האדם להיות קרוב למוות ונעם לה בחזקת שהוא
קיים מוקדיני אותה אוקי לה בגי בחטאת נשים פי' אשה שגלה
בפרת ושלחה הטאתה דגבי סמיכה תנא בני ישראל סומכין ואי כעתי
סומכות אי נמי חטאת העוף אבל איש ששילח הטאתו בחיה
שלו עריך שיסמוך דתנא וסמך ידו ולא יד בג ידו ולא יד שלוחו
בחזקת שהוא קיים ולא אמרו שמה מנה והוא הטאת שמה
למיתה אמר ונגזר מפ' דעריך למיתה תלמי' בוצי כמיתה
בחזקת שהוא קיים דאי אשמועינן גט משום דלא אפשר פי' לא
אפשר למיחש למיתה דאי הוסי' אי' לך שולח גט לא שר' והלכות
אכל הדומה דאפשר להיות נאותם לחול' אי' לא ואי' ששמי
ותחמה דזמט דלא אפשר' שהיא שנה ועד כה פרנסה ותנו' לתחמה
בצית הגדולה אבל חטאת מספיקת לא לבייל חול' לעזה עריכה
הספ' ואם תאמ' והלא חטאת העוף במה של הספק כדאמר' בפס'
נעם דנדה גבי טי' מטרע' שעתיד כרבע' ויש לומר דהתב' דאיתיה
קמי' ההוא גברא דבר חיובא ברי' הוה שיביא על הספק כדי לפטור
את עצמו אבל דבא שהבעלם במדינת הים אי' לשלח להביא
חול' לעזה מספק' גמ' דיייתקי' טאת שפ' ער'
דאיתא למיתקם ולחיות' והכי תנא דתספת בבא נדה הכותב
דייתקי' יכול לחזור בו ממה אי' יכול לחזור בן אי' זהו דיייתקי'
תנא לעמוד ולהיות אם מתי' לא יחזיר לא' לבטל ולא' לא' שיה
וכ' שחזור וכו' ומדל' טעמא נשמי' חומי' שמי' דא' ח' ח' ח'
תל' לה הגט שמי' מביטין לה' טעמ' ולא חישו לשמא ח' ח' ח'
וקשיא מנה' אהדי' במקום שהשיירות מיוות פסול שמי'

ושבים נפל במקום שחזק השירות מיתות יאסלו מיתא לאחר זמן
תעלה ב' שנה הגא הנמית בחזקת הגא אמת הוא יאסל במקום
שהשירות מיתות יאסל פסול לגדל צא מלמאם הוחזקו שם אשנים
בשם זה באותה העיר אבל אם לא הוחזקו כמסקנא לא אמרנו למא
איתנהו ולא ידענא מורילמא יש עיר אחרת שמה כאמת ובה אדם
אחר ששמו ושם אשתו כזה שתכעו דאמי מתע דקתע אס
לאלת כשר ואם לא נפסול אצותא דנשא מתא גא אשה בשוק
באמא אשה למורה יחזיר לאשה משמע ואפי' לאמא מירובה וקטנה
דקתע לאלת יחזיר ואם לא לא יחזיר והוא שהוחזקו מתע דקתע
ואם לא נפסול בשהוחזקו שני יוסף בשמעון בעיר אחר והשיירות
אבל אם לא הוחזקו ואם שהשיירות מיתות מתע לה ל' ימיה
לא מתע קשיא ולא כדיתא קשיא דכל הקד דאמי יחזיר למא
כד דקתא אמרי עדים החתומים ב' משולם לא חתמו לא גא אחד
שלש זה ואות חתמו לא זה התכעו ומילתא דנמי אשע
מליביה ודכר הויא האי מילתא דאמי עדים נקב וכו' סא
כד דקתא האי שלש סאידו נקב היה בו בעד אות פלונית ודוקא
נקב רב אשי בעד אות פלונית דהוי סימא מובהק דאי עדות דרבה
מזו אבל נקב בטלמא לא הולך לא מהדרינן כן אי נמי לטריבא
מירב צטבעות עינא כי מעשה דרבה בר בר חנה כדי שתעבור
שיירה ותשדה שיעור שתוכל לעבור שיירה סס ולחנות ולתפי
לש קטורה כמו בשירוחא והמשה את אשתו דמתקן שמכחמי
בכלהם לשוד חישו שמא נפלמהם כדי שיהא אדם כן כלומר
א' הדבר תלוי בשיעור לא יעיד שיהא אדם עומד ודוחא שלח
עבר אדם שם משעה שעבר השליח הזה שם עד מציאת הגא
שלח שהא אדם שם אבל אם עבר ולא שהה דומה לאלת דמנא
אבד במקום שהשיירות מיתות אס מיתא מיד ועדי לא שהה
אדם שם מ' העובדים או שמתא בכל שהחוב וישלם שעות

ש' נאמר ונבחרו שלש כשהיה כדור הרי הוא בחזקתו ותגדש בו
 הוזהר באות המקום איש אחר ששמו כשם שבגד חוששין שמו
 גם זה הנביא שאלוה האיש האחר הוא הואיל ועבר אדם שם אעפ
 שלא שהה ואם נתגדשה בו הכי זה ספק מגור את אבא אם לא עבר
 אדם שם הרי זה בחזקת אעפ שהוזהרן שם שנים אשמותהו
 כדקום מיער מתרגל ^{בית}למין

מתנ

המטרפת מסוכנת ומעורבבת במן צינה טרופה ועדין לא
 טבעה לידו בדיני נפשות אבל עיר שכבשה כדקום ירוש' או
 זה הוא כדקום בא' זוג ושלשלאות וכלבים ואוזים ותרנגולים ^{מקטרת}אור
 מקופ' אלה העיר וספינה שחבדה שטבעה והיו יתאליהדג
 כפי צג' דוקא בבית דין אומ' ה'נ' דמקבלי שוחרה הוא שנותן
 חומרי חיים דדילמא לא קטלי ליה אבל בבית דין י'נ' כיון דגמר
 דינה לתלא מניקטל קטלי ליה ואם תאמר חזו ליה זכותא לא אכרח
 הולכי לא מספקינ' בהכי ירוש' הוסיפו עלהם את שגדרתה
 און שטפן נהר און נפלה עליו מפולת חומרי חיים בתכס' ל' שרל
 לאתחזור לתרומת בית אביה דשמא היה הוא וחומרי מתים בת
 ישראל לבח' לא תאכל בתרומה דשמא מתהוה ונפסלה מ' דתרומה
 רמזל ואם היה ג' אחד מה' ביד השליח אינו נותן לאשתו ^{אם}
 נתנו לה הרי זו ספק מגורתה ואם נדע שמתהבעל קודם שיגיע
 לדה אינו ג' איש פלו' מת' בבית דין מירק' ^{עצמו}
 כא' מ' שלקה ושעה בבית דין כונס' אותו לכיסה נהרג ^{מירק'}אחת
 ממות בבית דין מקומי טריסין אנשים שמגיד' לה' ולחייב' מי
 שמחוייב' כן פיר' ל' יתחק ב'יהוד' ול' ש'פ' ממונ' להרוג' איש
 פלו' מת' בא' לקמוט' חללא דקט' יש' בר' שלום בבית דין דלאכי
 בה' ש'ינהתפארת להם אבל בפילתא דשייך בה' כי ה'א' ^{אמתא}מין
 שחרג' בדי' עבדי לשקר ולום נהרג' ואעפ' שלא ראווה לאינה ידון

מתנו

המביא גט צדק נש' שני

למי צני נכתב וצני נחתם הרי זה משלח גט אחר ששה שנים
מילין ושלח בדיקדוק ואם אמר לו בעל לשלח כולו לי במענה חפץ פלו
טענתו לה הגט הרי זה לא ישלח גט אחר
גמ' והוא הדין לכל אונסין אבל אי לא אטם לא ישלח
גט אחר מתהולך הוי קפידא מפי הולך וכו' וכל שכן מתהולך
דמסקנא דגמרא ולא חכמת ל' במחלוקת דבריתא משה דפליג דבין
שניה בביתא טו' דמסקנא דגמרא מוקמינא מתנו דב' שנים בין
גמ' ואלו הוה לה סתם מתנו ומחלוקת דבריתא הלכה כסתם מתנו
מ' דיש לקטש כה' שעה ל' בשעה זו שעה ל' מ' השואל ל' וכו'
ד' דהא דתנא לא ישלח גט אחר לאו משום שאלו שלוחות שנים
ד' שנים ביד אחר הגט וגו' ד' דא' ד' יטעו שיהא פקדון ביד
שניה לגיש מיהא שנייה לא הא' דתנא לא ישלח לא משום
ד' השואל ל' ש' להשאל' זו מ' תעקורת שלבית רבן יודש' מותה
דלא השאלה לא לו ולא ליערך אחרים השאלה לו' וענינא ד' מעשר
על דעתו ומסקנא לא משום שלוחותא דגט מופיה תנא לא ישלח
ד' ש' ביד אחר דמנ' דגטא נמי לא הוי' ולקמ' כפול מאי זמני
ל' תעשה לא בימי' וד' ד' בשמ' דלא שנייה ש' ש' הכה' נמי
פ' שנים ש' ש' וד' תנא תנא בחפץ ואיכא קפידא ל' בעל' ד' וד' נמי
דמרא' ל' יוחנ' ד' ד' ד' נמי לא הוי' משמ' ד' ד' נמי הוי'
מ' ש' ביד אחר' ויהיבא ליה חפץ' להווי' ש' ש' ד' נמי
לא פליג ד' ד' הוי' ד' ד' ד' יטעו שיהא פקדון ביד אחר
שלוחותא ד' ד' לא ד' כל' ש' ג' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש'
ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
זה ויטול החפץ וישלח הגט ביד אחר' הולך ש' ש' בחפץ
מ' ד' ש' ב' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש'

גיתא דרשט די אבליה טקולחפך ברישא קפידא הוא שהיה
לעבד הגט אם לא תתן את החפץ ולדחותה בעינא עד שתתן
הולכך הגט תלה בחפץ זה לדבר זה וזה אם שיעה נעשה צמיאא
לן לתגישתה לא בבירא וגרשה בעליה הולכך ליוחנן פוסל בן
בשליח ראשו וכל שכן בשלחו והיו דקאמזימני דגטא נמי
היו ולהכי לא ישלחם ביד אחר ואמא בשי מסור ראשו שליחות לשע
לא ימסור לו הדברים בהיותו יאו השני לא ידקדק בהן ויהא
ומפסיל גיטא וריש לקיש מכשיר וכו' קסבר לאו קפידא הוא
אלא אורחא דמילתא קאמא ליה

מתנ

עושה בית דין ומשלחו שיערך הראשו לזמ
נשתב ופני נחתם לפי שהמחוק אינו יכול לזמ שליח בית דין אי
ומסתמא בשן בית דין את הדבר בהכשירו
אם מתראשו עד שלא הגעה גט ליה בטלו כולם קסבר
מכחו בא דקטעטא היא בקטעתא מבייטמושה זו שיש
להשיב שניה לה יש מי שפרש מדעת קטעה אמרה וא
מדותה כי בימי קטעטא נאמרה ואי הדבר תלוי אלא בעל
ואם הצעל בחיים לא חושש צמייתא שליח הראשו אלא שליחות
השליח האחרון קיימת כל זמן שהבעל בחיים והפסק דב
אין זעזע לה זל לא יודענה לה איט מכירה מסור מילת קמין
אמור דברי שליחותך לפנינו ותלגה הגט ואמור פני נשתב ופני
ואט נמסרנו לו ויהא שליח בבית דין והא שליח שליח עת לגרש
הוא השליח הזה לא נעשה שליח לגרשה לא למסרה לא צמיא
הולכך לאו במקום בעל קאי למוסרו ביד אחר קפידא קיטע
דגיהם שלא מיא דגלים בדריהם לשון אקפח את בני עשרה
תנן ועפרתו ותקפיה בבית עותא דלא אמר ליה הצעל כי לא תהיו
שליח לא אבא עד מטמני ולא את לא הוי גבא מכחלה אוייה
שליח לא משום דא לא ידעא לה אמי ליה השה לפלו והנה שליח

לגדושן הוא אפי' רב אפי' מאי טעמא כלא שפיר קפחיהו ^{קא}ה
ליה אבא מטומי יגדשה ולא אתה מאמר שמוך מכירה הוא ^{הא}ה
שליח משה ולא אתה איתעס שליח בא תלת שלא יוכל לילך
לאחר שלשים יום שליח שלמה ליה לגדוש הוא בדרך שלשים יום
ולחוש שמה פייס שמה בא הבעל מילה בדרך ליום ועתיח ^{עמה}
ופייסה בעל והוי גט יס ופסול לגדש בו דתג בית שמוי אומי פוטל
אדם אתה שמה בגט יס ובית הלל מוסרי מי זהו גט יס כל שעתיד
עמה מאמר שכתבו לה ולחוש שמה פייס בדרך יס חדש ^ש
שהות הרבה לבוא ופי' זה דומה לשולח גט במדינת הים ואפי' קוצע
זמן לשהות בידו וזהם ליכא למיהש שמה פייס דמומר ^{דבע}
השליח קדמי וכבר הגיע לידה ולא עקד נפשיה מספקא באומר
בפני בית דין בשעה שמסרו לשליח הרי היא נאמרת עלי כמאה
עדים לעולם אם אשר עד לומר גט יס הוא הריע מיאמיה לוכ
שלא באר בדרך הזמן אעלה וכו' דמשקרא מהמנה וט לא ^{מהמ}
לבער וכל שכדמי לא לתקם ולפרש אפי' טעם דאפי' הכי
הא לא אפי' הכי לא והאי דלא אמרינן לחוש אם אמר ^{בשואה}
שחביבה עלו ומחזר לפייסה מפני שלכו גס בה יאמר ^{במרה}
שאפי' לבו גס בה כיו דמרוסה היא מי חושש לכך ליוסף הלוי
שמש נמינה שהשולח גט לא שט ליה לאמר ^{בבב}הוא
קרוב ממנה שאפשר שיבא ויתחד עמה בדרך זמן זה דגט פסול
הוא שחושש אמ שמה בא בדרך ועתיח עמה וביטול גט והו
טעם דגט יס כי משאו בית דין שליח מייבש בפני דשליח קמא
אומיפלו שלא נשטו בא זה שהוא אמס ואיט יכול לעבד כח ילך
לדרכו ליוסף הלוי אל אמר דבא הוא ודמי מייבש ^{בשעה}לי זה
הני בית דין דקאמרי ליה לשליח מסור מילך קמא דלעבר תלת יומין
עבדינן שליח ומשדרינן ליה טהלה כי משאו הני עמאי שליח ^{שעה}

בפני השליח הראשון משאו ליה טהילה השתא ומשהו ליה לשליח
 השני עד תלת יומי, און דלמא לטרתלת, יומין הוא דמשאו ליה
 לשליח השני דהוה ליה שלא בפני השליח הראשון, וטת דבטייה הדר
 פשטה בן, בפניו בן, שלא בפניו, מעברא מעבר הער שנתא
 שתהמבדרת ספיה, לאו שמייה מיתא דלא מטא עד הכא
 ואין, טענתא מונס צתא, גא, לומי מטס הוא, והו גטא, גטא
 גמסר לה גא על תנא זה, פייסה בדברים והרצה עליה דרעס
 נתרצה לה שלים חתא, מיייהב לה תרצה דרעס וכל מיניסא
 וכוין, שלא ששה, נמצא שלא פייסה ואעפ שאי, לולא אמר למוס
 הוא דאי, אדם יכול לטעו, אונם בתנאי שלטי, והו גטא, אינא
 נטיבא, כתב גא ונת, לא דוסת על מנת שאם לא יכנס עד ליום
 יהא גא, אי, אונם בגטי, אי, טענתא מונס בגטי, והו גטא, ואי
 אמרת ליבטול משום גלוי, דעתא בגטא פלוגתא דאבי ודבא
 גלוי, דעתא, שגלה דעתא שאיט דוית בגטא, והילכא, בלוי
 גלוי דב בגטא לאו מילתא היא וזו היא אחת מה לבות שלטי
 יעלגא, והיל אי, אונם בגטי, דבסמה דוסת בתלמודא קאמ
 דרא דאי, אונם בגטי, וכ, פסקת דת והרב לפאקד ולמזל נק
 לה יאומי פסקת השולח דמששים מוכיחוס דאי, אונם בגטי
 ואם התנה קר וכך לעשות ולא ששה וטוע, מטס היית אי, ברכין
 טלס,

מתני

מה לנא, המלוה הזה כשיפדיו שטרומותיו ומכור הטרומה
 ויעבד הדימים לעימנו צדשו, החוב הזה בשביל ההס, וכ
 המעשר הראשון, בשביל הלוי ומעשר עני בשביל השני, ואעשות
 ועבדם וימכלם לא שמעו משעם מעשר מ, המעשר לבה שהו
 מסור לזרים מכיו שאי, כא, חזל מעשרת שכבר נת, דמיהם ככה
 זה ובשעת חזל חזרה פסקת להם דמים, בחזקת שה קיימים, ולא
 חיישינא שמא מת הכה נכח, ובהכל שוחטי, נפקא לך מדאורייתא

העמדר בדבר על חזקתו ובעל מקומו ואע"פ דלא אתא לירידה בתמי
ואע"פ שאיננו נותן לבדן ויחזיקם לזכותו מתנה דיפדיש עליו הם וכו'
דלא מנא לירידה מאי זכי ליה להא כהן שהן תרומה שקיבל זה
בחוכו והוא ירד וכו' ומתירין רב מתנן צמדי דהוה
ולויהי כמו איש מאת מכרו שהם מכיריו ואוהביו ואמר
לתת תרומות ומעשרות לא להן הולכך טו ומגילתא פשיטא
לעיהו יהיב להו אסחו להו שאר כהנים דעניהן והוי כמאן דמטי
לירידהו דהו ובעל תעא ופוסק עמה קשער חזון ותירין לה אע"פ
שלא פסק כמי שפסק דמי שאם יוצא החטים בשעת הפרשת
התרומה יקבלם כאות שער של שעת הפרשה ואיך בו משום
דבית בשאר פוסקים בענין עד שימא השער ופסק פוסק בשעת
ההלואה בדרך וכך ואע"פ שלא ימא השער ואפי' הוא פוסק פחות
משער חזון הרבה וטעם מפ' דבר עדין לטול רשות מן
הורשין מפני שאיך חוב זה מוטל עליו לפרוע לטול מהם רשות
אם רוצים שיתקבל חובו בשטל ועכבם ממש שרות עצמו
ובגל' מוקי לה ביורשין שירשו קרקע פ' שלהם מוטל למיניה
לפרוע חובת אביה וואידנא כיון דאבי' בעל חובות מוטל לטול
אפי' ירשו כספים אינו עדין לטול רשות דיש טעם לבית דין
להטיל חוב זה על הכהונה ועל הלוי' לפי שהתעב הוא זה שימא
מעוה להלואה תעא בגמ' ד' לעזר ב' יקרב אומ' המלוה קצות
את הכהן ואת הלוי בבית דין ומאן מפרש עניהן שחזקת אונס
השבו פ' שהקדוש להם כאונס השבט ראוי לנרשם וכל הלויים
קונים במעשרות לעיכך ישבב זה את המעשרות בשטל הקדוש
להם בלוי' את העני בבית דין ומאן מפרש עליו בשחזקת עני
י' הכא לכא למימר שחזקת יורשיו שהרי עשירים הם
אבל פרישם שחזקת שאר עניים ועכבם דהוא י' ותקנת עניים
וה' נחא הוא לכל עניי ישר' שתהא דתזן להגתביש כד' ימא

מלויים כשיצטרפו הולך כי אחי משאר עמים לאו אזל את
העמים הוא העשיר העשירי מפדיון עליו וזכה הלה במלכות
פי השלום הזה אינו חייב לפדו משלן אהרי הלהו עלמנת שלח
לפרע ממנו וכן בגמ' מאי שנא למיתה דעבד תקנתא ומאי
שנא לעשירות דלא עבד תקנתא ומהדר מיתה עכ"ל עשירות
לא שכיחא פי' הולך לאחרא לה

מתנ
המנה פירות להיות מפדיון
פי' סומך על אלו ואוכל טבולים אחרים שיש לו ואומר הרי
באות הפירות שהקניתי לך וכי עושה תמיד ואם אבדו

הן לברך ומתאן שאלו הרי זה חושש לחיות טבולים אחרים
בהבטחתו על אלו ואם לא אכל יצרך להפדיון מה שאלו אבדו
הרי אלו תרומה לפירות שהקניתי שמה שבר הו' אבדו קצת
לפני פדיון לה' יוחנן בגמ' משתלשלת שלבדקה ופי' לה
הנה בראש חדש אילו הפירות או המעות להיות מפדיון שיהיו
והפדיון בבלים עליה בחזקת שה' קיימי וצא וברך ביום
בחדש בשנה שאית ומתאן שאלו כל הפירות שהיו על הפירות
האלו או על המעות הללו שאלו מאותמו או שהוא תשיע' לחוד
משנה שאית שר שנה שברך ביום עשירי ומתאן שאלו ה'
כ' ול' שעות הרי ה' בחזקת שה' יוחנן קיימי בודק את ה'
שהטחו להיות מפדיון עליו יצרך לברך שמה החמישין שרר
להחמישין באילו ה' פרקים ואי' תרמי מ' החומשין על ה'
בקרית שלבעתאי החג' כשמשבת רוח קדים דמקמי החג
והזאת סמך בתם פרח ועבים נראים בא' שבו כסדרן
ומשתלשלת מים לבוסרי כשה' כפול הלה נראה בוסר
וכשה' לחות נבגדת ודילה בתוכ' שיכול לעמוד מה' שהן
היינו כניסת מים ונעבה כל יהודה

אמר לעזר ל' לעזר דג' ל' לעזר ב' פרת דמתנ' ודבריתא

ל' אעזר ב' שמוע' חלקי' ואמר' דלעולם חייס' האויל' ושמא' אבדי'
 כל פירות' שתיקע' עלידי' אות' פירות' יביך' לחזור' ולעפר' משקול' זהיה'
 מחזקת' שלם' ועידד' לאחר' זמן' ונביא' חסד' כל טהרות' שמשן' על'
 גביו' כל טהרות' ותרומות' שנתעסקן' בה' בכלים' ואששים' אעבדו'
 מטומאת' ב' אות' מקוה' מעולם' ב' ברשות' היחיד' דקנימא' ל'
 ספק' טומאה' ברשות' היחיד' ספיקו' טומא' ב' ברשות' הרבים' דקנימ'
 ל' ספיקו' טהור' הכא' טומאות' דכי' אמרינ' ספק' טומאה' ברשות'
 הרבים' ספיקו' טהור' הו' כג' ספק' ג' ספק' לא' ג' דאיכא' למימר'
 לא' ג' אצל' זה' שהיה' טמא' ואתה' בא' לטהרו' בטבילת' ספק' אל'
 תטהרו' מספק' וכ' הלכה' כרבנ' דפליג' עליה' דל' לעזר' לפני' הזרע'
 ובשעת' הזרע' תימיה' דכל' זה' הוא' זמן' אחר' כל' הספק' ויש' לומר'
 דקודם' זריעה' קוץ' לא' רוע' שיהא' מוכן' להם' בשעת' הזרע' ובשעת'
 הזרע' הייט' במקו' הזרע' שכבר' זרעו' כל' מה' שקא' לפי' הזרע' עיינים'
 עדי' לא' רוע' שלא' קא' מתחלה' ככל' היסוד' לשנת' ש' אחר'
 יבטל' למיכור' שלא' מדעת' חזרו' חוץ' למדקקים' הללו' אצל' דמדקקים'
 הללו' א' יבדוק' ליגלך' ואם' מכר' ועסקר' השער' לאחר' זמן' א' לא'
 עליו' כלום' בתוספת' שקלים' א' זהו' פרס' הפסח' ופרס' העצרת'
 ופרס' החג' ל' יום' כל' יהודה' אומא' פחות' מנא' יום' קודם' לרגל'
 מיכ' ואילך' מאי' אחר' הפסח' לתבואה' ואחר' החג' ל' כל' ונמא'
 פירכיה' למיכור'

סליק פרקא

השולח והעש' השיג'
 מה' לו לא' קדשו' פ' דהו' משמע'
 שדך' אחריו' והשיגו' אלא' העש' דאפי' ממנו' לא' פ' ששיתיה'
 בדרך' והיה' לו' לזה' דרך' לשם' וראהו' ואפי' הכי' בטיל' ולא' אמרו'
 א' ברעט' לבטל' אלא' למשרה' בעלמא' חודש' א' חדישיים' שאם'
 היה' ברעט' לבטל' היה' דורך' אחריו' או' ששטח' אחריו' שטח' אחר'
 ל' מהו' דנתיב' לא' אעומא' שטח' וזהו' דכתב' מוקמא' דא' ל'

לא עדיפת מינה קמל קידם אתל שליח למה לי מהו דתימא כי לא אמר
לעבודה קא מיכוון הני מינן לשלח אבל לרידה לעבודה קא מיכוון קמל
או שישלח אתל שליח למאלי מהו דתימא איהו הוא דלא טרח לעמא
דלעבודה אבל שליח לא איסתליה כי טארה האי לעבודה קא מיכוון
קמל פי כי בטליה הוא בעימא דטל וליכא למימר לעבודה קא מיכוון
ולא הוה מטרה נפשיה מיסוס לעבודה אבל כי שליח שליח לבטל
אמר לעבודה קא מיכוון ומסוס טירחא דשליח אהרו לא איכפת
ליה קמל אינו יכול לבטל ונבז פריך פשיטא פי שאלו הדין
לבטל גאחר שבא ליה לא היה לאשה תכנה לעולם ומהנין לא
לא תיכח דקא מהדר עלוי גיטא מהנין דליכא ליה לבטל
ולא בטליה מהו דתימא אי לאי מילתא למפרע לבטל דבטליה קמל
ליצחק ביהודה והוא הדין לשלח קבלה כיון שהענין הוא
אינו יכול לבטל דידו סיד האשה ומתע' דהכא בשלח הולכה דמוזל
ואעפ"י שחזר בתוך כדי דיבור וביטלו הואיל ואחר שהגיע ליהא ליד
שלח קבלה או לחזרה בטל אינו בטל והרי זה גז כשר
גמ' בטלהו ממשמע בטליה וכן אי אפשר
פסול הוא לא משמע דאיהו מכלל לא אלא מועד ענין ספסול
והא ליכא ממי שאומ' על דבר המסור שהוא מותר ודגמי דמי
בטל מנהו פי אם אמ' בטל ולא אמ' הוא כהו לשעבר משמע ואי
עבריו כלום כיון שלא אמ' להו או דינא בלא הוא נצי שתלשלת
משמע ולשנא דאשה ביה קאמ' כלום כוונתו להבא לא חפשי
והוא ספק ביה דרשתי אינו מועיל משמע דהוא איהו מבטל
משמע בו שהוא פסול והא לא חזית ביה פסול ויתקיים בחותמיו
הרי הוא חרם מהו להבא משמע או לשעבר משמע מאי
מהרי הוא הקדש הרי הוא הפקר דקימלן דהיי הקדש בכמה
דתינ' בעדים אם שליח הרי ה' מוקדש' לשמים וזה הפקר בעל
בזה הרי הוא מופקר לבני מי שהפסוק אמר להבא משמע לא

אם כלום וזכה בה בעל כרחו ואם יטל בעל חובו אחרת כשיציל
לפי שכל לשונות הללו לשון עתיד הם והוא יצא קצב א"י יצא לחזור
ואם המתנה עבר והמקבל כה מוכל בתרומה בטילה היא משמע
בטילה היתה מקודם עד שלא קיבלתיה הודאת בעל דין במאה עדים
והרי אומ' שלא זכה בה וחוזרת לטות והכי תנא בפרקי ועתה
שדה פלטת לפלוג והוא אומ' לא סתב ועת' לי הודאת בעל דין במאה
עדים והאי נמי דאמ' בטילה היתה מקודם לכ' נאמי וצ"ל מקשי
ממאמי דאמרי בטילה דמשמע מקודם לכ' נאמי דאמרי לשינוי
גם נאמי הוא משמע השתא הוא דמבטיל ליה ומתירין מבייטול
שט' לשונות משמע משמע דלכאולא ומשמע דבטל גבי ג' ליטא
דמהני ביה קאמי גבי מתנה ליטא דמהני ביה קאמי פ' וכן
הוא סתמא דמילתא כי טע' איניש מילתא דמהני מבייטוליה
קא טע' כשליח הוא ואם בטלה העת' עת' קודם שתגיע ליד
המקבל הרי היא בטולה להולך לאו כוסה דאמ' ומתנה זכור היא
מצי' למהדר דהולך לאו כוסה ומצי' חוזר ומצי' בו אם נעמד להבעל
לחזור ולגרש בגו' שביטלו או אינו חוזר ומגרש מי אמרי' בגו' נאמי
והוא ליה כספא או דילג' שטותא דשליח הוא דבטיל ע' דהדר
ומאני שליח אבל נאמי לא בטיל והי' לכל סתמא דאמ' ודאמ' ודאמ' ודאמ'
ג' ביד שליח וביטול הג' הרי זה חוזר ומגרש בו כשירצה שליח
מותר בגו' לא מותרת שליחות לפיכך אם קיה הגו' ביד הבעל פסול
כא' נאמי וגו' זה בטל הוא אינו מגרש בו מעולם והרי הוא כחוס' אם
גירש בו אינה מגור שתוכ' אם פירש צבת שביטלו והוא ביד שליח
ואם ג' שטותי הרי הוא בטל מלחיות ג' אינו מגרש בו מעולם
ולא פג' **מתנה** בראשונה לא היה מבטלו בפ' השליח
האשה י' צמקוס שהיה שומד שם מבטלו
צפ' שט' כפני תיקון השולח שהשליח שמיט יודע בזה
לה והיא נשאת בו ג' צפ' כמה הוא מבטלו

קודם

קודם תקנת רב בעל שול. גפני שנים דבש למא בעידיה דמקומו
 בענין שלשה בכל הבתא מודועי בעלמא הוא ובעידיה סג. גפני שלשה
 בבית דין קתני וקסבר מ. בית דין פחות משלשה ורב נחמיה קאמר
 שנים לבתי גמי בית דין קרי להו לבתיהוה היה ראה דרב נחמיה
 דאמר נפק דסנהדרין משמיה דשמואל שנים אדע דיניהם דין
 אה שנקראים בית דין חסדא והיה נר מתוך כך דהלכה בשמואל
 אה דפליג עליה רבא דאמר דבשמי שמייתא דסנהדרין דרבא
 לית ליה דשמואל דהא לקמי פסקין כרב נחמיה דאמר דבבבא
 דרב נחמיה וכו' אבל אי אפשר לומר כדעל כדח' לית ליה
 דהא דאם כן קאמר דרבא מדרבא דרבא לית ליה דשמואל
 ועל דכ' קאמר ליה כרב נחמיה דהא פליג ד' יוחנן ודין
 נבגדא דפליג אהא דרב נחמיה ורב ששת וקאמר חסדא כרב נחמיה
 פסק בפל הוולף דסביל תפועה ל' יוחנן ודין לקיש הל' ל' יוחנן
 מתלת ול' יוחנן קאמר כרב נחמיה ועוד אמרי בסנהדרין דיו שמי
 יוחנן ודין לקיש דאמר תדוהו שנים אדע דיניהם דין וסנהדרין
 גמי אה ל' יוחנן נר עדין שלשה משפט בית דין ודין ל' יוחנן
 דהי' אי דיניהם דין כיון דבפרוסבול סג. בבתי קרי להו בית דין
 דהכי תהי' מוקד מני כלס פלוגי ופלוגי דיינים וכו' ופסקי דין
 התוספות דהלכה בשמואל והביא רמיה לדביון ביטול לאחר
 תקנת רבא בעלמא גפני בית דין מבטול דאע"ה דעבד מתקנתא
 ביטול השתחורת להוסף עלתאן אמר היה בו אסות תבאי וטעם
 כדמ' בגי' אס' כמאכא בית דין יוסף אס' דביה צבילי על ידי זה
 ומקמי' בגי' ומי איכא מידי דמדאורייתא צבילי גטא פ' ל' ר' אה
 ליה וזה ביטול מתהוה שלחן מהות שלחן לגדושה ומשום מה
 בית דין יוסף שבי' אס' חיש לעצמה ומתירי' א' כל דק' א' א' א' א'
 דרבא מתירי' וכו' אה לעשרה כתב ג' למתירי' וקמי' ל' כ' א'
 דל' אה טלסם אחד כותב ושנים חותמין יכול לבטל מותר

וְלִי לְשֵׁם מְהֵרָה אֶת תְּבִיבוֹתָיו וְאִי זֶה לְעֹבֹר עַל תְּקֵת רַב מִלְּפָנֶיךָ
אֵיךְ יִכּוֹל לְבָטֹל שֶׁאֵין זֶה מִן הַתְּקֵנָה וְאִם כִּיטָל אֵיךְ מִבְּטָל דִּמְיוֹן
מִה כַּח בֵּית דִּין יִפְתֶּה וּמִפֶּל בְּגֵד דְּבִעֲרוֹת שְׂבֻלָּה מִקְצֵתָהּ מִן הַיִּפְטָל
דְּלִי קִבְרֵי עֲדוּת שְׂבֻלָּה מִקְצֵתָהּ לֹא בְּטָלָה כֹּלָה הוֹלֵךְ לֹא חֹלֵךְ
לְקוֹשֵׁיב בֵּית דִּין וְלִמְנוּת עַל כֶּךָ שֶׁאֵין בָּזוּ מִפְּנֵי תִּיקוֹן הַעוֹלָם דִּלְמָה
הַנֶּךְ לֹא בְּטִיל מִגִּיהוֹ וְכַתְּבִי וְהָיָה לָהּ וְאִין וּמִינִסְבָּא שְׁפִיר קָה מִיִּשְׁבָּא
וְכִי שְׂמִינִי בְּגֵד מִלְּפָנֶיךָ עֲדוּת שְׂבֻלָּה מִקְצֵתָהּ בְּטָלָה כֹּלָה הַנֶּךְ
לֹא יֵדֵעַ וְאִין לְכַתְּבִי וְיִהְיֶה וְשִׁדּוּ אֶשְׁתֵּי אִישׁ פִּי מוֹתָם שֶׁלֹּא כִיטָל
בְּפִנֵּיהֶם בְּטָל מִן הַסֵּף וְיֵדֵעוּ דְּבִטְלָו מִלְּפָנֶיךָ וְכַתְּבִי וְיִהְיֶה לָהּ וְאִין מִיִּשְׁבָּא
בְּגֵד בְּטָלָה עֲדוּת שְׂבֻלָּה מִקְצֵתָהּ בְּטָלָה כֹּלָה הַיִּלְכָּה כֹּל
בְּשִׁתְּהֵן שֶׁאִם כִּיטָל בְּפִנֵּי שְׂמֵם אֲחֵרִים מִבְּטָל וְאִם אֵין לְעֹסֵק
כִּיטָל בְּגֵד לֹא שֶׁתִּכּוֹל לְבָטֹל זֶה שֶׁלֹּא בְּפִנֵּי זֶה יִתּוּמִים קְטָנוֹת
לְכָל אֲחֵר וְבוֹרֵר לָהּ כָּל אֶפְסֵרוֹפּוֹס יִבְדּוֹר חֲלִיקָה שֶׁלֹּא שְׂמִיתָךְ
יְהוֹחֵלֶךְ בְּשׂוֹה כַּח בֵּית דִּין שְׂמִינִי לֵה אֶפְסֵרוֹפּוֹס הֵתֵם מִבְּטָלָה
וְהַפְּקֵךְ בֵּית דִּין הַפְּקֵךְ הַכֹּהֵן מִסִּדּוּרָה לְאִשְׁתֵּי אִישׁ וּמִשְׁמֵם מִה כַּח
דִּין יִפְתֶּה לֹא אֶפְסֵרוֹפּוֹס רַבִּי קִידוּשִׁיהָ דְּמַסְכֵּר מוֹדֵעָה שֶׁאֵין בְּפִנֵּי שְׂמֵם
דֵּעוּ שֶׁאֵין לְכַתְּבִי לְרֵשָׁה וְאִין רוּיָה בְּגֵד זֶה שְׂמִינִי מוֹתָל עֲשׂוֹתָה
וּמִבְּטָלָה שֶׁאֵין לְכַתְּבִי לְרֵשָׁה מוֹדֵעָה מוֹדֵעָה מוֹדֵעָה וְאִין
מִבְּטָלָה דֵּעוּ שֶׁאֵין בֵּית דִּין לְרֵשָׁה אֲחֵר שְׂמִינִי מוֹדֵעָה וְאִין
לְתֵת הַגָּב וְהַמּוֹדֵעָה לֹא כִיטָל מִהוּ דְּרֵיכִי בְּטָלָה לְמוֹדֵעָה קְטָנוֹת לְכָל
לֹא וּמִמִּתְּבִי דִּקְתָּה וּכְן אֲתֵה מוֹכֵי בְּגֵדִי נְשִׁים כּוֹפִי מוֹתָל עֲשׂוֹתָה
רוּיָה מִן וְלִקְטָעֵם דָּמָם כִּי לִתְנֵי מִתְּנֵי כּוֹפִי מוֹתָל עֲשׂוֹתָה
כִּי עַד שֶׁאֵין רוּיָה אֵין עַד מִבְּטָלָה לֵה מוֹדֵעָה לְרֵשָׁה
בְּיִשְׁתָּל מִי שְׂמִינִי מוֹדֵעָה עֲלֵה הַגָּב וְשִׁבְּתָה הַגָּב מִתְּנֵי
הַמּוֹדֵעָה אֵין חוֹזֵר וּמִגֵּשׁ כִּי וְאִין דּוֹמֵה לְגֵט שְׂבִיטָל שְׂחֹזֵר
וּמִגֵּשׁ כִּי לְכַתְּבִי מִתְּנֵי לִכְתֹּב לֹא עֲמֵד בְּפִסְלוֹת וְזֶה
הַגָּב שְׂמִינִי מוֹדֵעָה לֹא עֲמֵד לִכְתֹּב וְהָיָה דְּמִה מִהֵהָהָ